

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาน

วิทยานิพนธ์

ของ

นายยา พรหมประศรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา

พฤษภาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

วิทยานิพนธ์
ของ
นางทยา พรหมประศรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา
พฤษภาคม 2564
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

A RESEARCH SYNTHESIS OF INSTRUCTIONAL MODELS FOR DEVELOPING
ENGLISH ACHIEVEMENT BY META-ANALYSIS

BY
NATTAYA PHROMPRASRI

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Education Degree in Educational Research and Development
at Sakon Nakhon Rajabhat University

May 2021

All Rights Reserved Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์ห่อภิมาน

ผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายยา พรมประศรี

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบ..... กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์
..... กรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพลินพิศ ธรรมรัตน์) แต่งตั้งเพิ่มเติม (ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ
(ดร.ฤทัยทรัพย์ ดอกคำ) ผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร)
รักษาการแทนประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 31 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ กรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาเอาใจใส่ดูแล ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือ ในการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริลักษณ์ ศรีพระจันทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คมศิลป์ สารทอง อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร ดร.สมพร หลิมเจริญ ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 นางสาววราภรณ์ พันธุ์แก้ว นักวิชาการศึกษา ปฏิบัติการ องค์กรบริหารส่วนตำบลขมิ้น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนให้คำแนะนำ และข้อคิดที่เป็นประโยชน์ ต่อผู้วิจัย

ขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัว เพื่อน ๆ และพี่ ๆ สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา รุ่นที่ 6 และรุ่นที่ 7 ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ แนะนำเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในครั้งนี้ คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ที่ได้อบรมสั่งสอน และผู้มีพระคุณทุกท่านที่สนับสนุนการศึกษาของข้าพเจ้าในครั้งนี้

นถยา พรหมประศรี

ชื่อเรื่อง	การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ
ผู้วิจัย	นาถยา พรหมประศรี
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์
ปริญญา	ค.ม. (การวิจัยและพัฒนาการศึกษา)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์เผยแพร่ ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณซึ่งมีประเด็นที่มุ่งศึกษา ได้แก่ 1) วิเคราะห์ลักษณะและปริมาณของงานวิจัย และ 2) วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 ที่สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการสืบค้นคือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 128 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และเกณฑ์การประเมินคุณภาพงานวิจัย 2) แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย และคู่มือลงรหัสงานวิจัย การคำนวณค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยใช้สูตรของ Glass สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพลโดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test

ผลการวิจัย พบว่า

1. ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 มีจำนวน 128 เรื่อง สรุไปได้ดังนี้ งานวิจัยที่ผลิตในปี 2557 มีจำนวนมากที่สุด สถาบันที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี สาขาที่ผลิตงานวิจัยมาก

ที่สุด คือ สาขาหลักสูตรและการสอน ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ระยะเวลาในการทดลอง ระหว่าง 11-20 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด งานวิจัยโดยส่วนมากใช้วิธีการสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองที่ใช้มากที่สุด คือ แผนการจัดการเรียนรู้ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยส่วนมากมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิงที่ใช้มากที่สุด คือ t-test

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันจะทำให้ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน รูปแบบในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ตามลำดับ

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไม่ทำให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การสังเคราะห์งานวิจัย รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์อภิमान

TITLE	A research synthesis of instructional models for developing English achievement by Meta-analysis
AUTHOR	Nattaya Phromprasri
ADVISORS	Asst. Prof. Dr.Masasri Klangprapan Dr.Somkiet Palajit
DEGREE	M.Ed. (Educational Research and Development)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2021

ABSTRACT

The purpose of this research was to synthesize the research studies concerning instructional models which affected to English achievement. The research studies employed for the synthesis were those conducted from 2000 to 2018 by using Meta-analysis. The study was focused on 1) finding out the traits and a number of research projects and 2) Analysing the differences of Effect Size of the research results. The subject were the graduate's research studies conducted in government universities in Thailand and these researches were published during 2000-2018. These studies were from ThaiLIS database. Keywords used for retrieving the research studies included instructional models, English achievement, and English Teaching. Using these keywords to retrieve the studies from ThaiLIS 128 projects that has been obtained altogether.

The instruments used in this study consisted of 1) a form to evaluate the research quality, and 2) a form to record the traits of the research studies and the manual for encoding the research. To measure the research effect size, Glass's formulas were employed. The statistics used for data analysis were composed of percentage, mean, standard deviation, and compare the different of research effect size, Kruskal-Wallis Test.

The findings were as follows:

1. The basic data of all 128 research studies which were the subject of this study indicated that Udon Thani Rajabhat University had most research projects; most studies related to Curriculum and Instruction; these studies were mostly conducted in 2014; Junior High School students was selected as the subjects employed for studying; Integration was used most; the period of the experiments was mostly set from 11-20 hours; most samples were obtained by using probability; these studies adopted One Group Pretest-Posttest Design; lesson plan was mostly used as the research instrument; all four characteristics of the instruments had been checked (validity, reliability, difficulty, discrimination); the basic statistics adopted most were mean and standard deviation and t-test was used to examine the hypothesis most.

2. Comparative Analysis of the difference of the effect size of the research studies concerning instructional models affect to English achievement by using statistic of Kruskal-Wallis Test.

2.1 Comparative Analysis of the difference of instructional models and the effect size of the research studies concerning instructional models affect to English achievement, it found that their effect sizes were significantly different from one another at .05 statistics level. This difference showed that difference instructional models resulted in different English achievement. The best instructional models were affective domain while integration was the second best; followed by cognitive domain, respectively.

2.2 Comparative Analysis of the difference of grades and the effect size of the research studies concerning instructional models affect to English achievement, it found that their effect sizes were not significantly different. This difference showed that difference grades did not make used in different English achievement.

Keywords: Synthesis, Instructional Models, English Achievement, Meta-analysis

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	7
ความมุ่งหมายของการวิจัย	8
ความสำคัญของการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
การสังเคราะห์งานวิจัย	14
ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของการสังเคราะห์งานวิจัย	14
ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย	14
ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย	15
ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย	18
การวิเคราะห์ห่อภิมาณ	20
ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	21
ความหมายของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	21
ลักษณะของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	23
ค่าดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	24
ประเภทของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	24
ขั้นตอนการวิเคราะห์ห่อภิมาณ	26
รูปแบบการเรียนการสอน	29
ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน	29
การจัดรูปแบบการเรียนการสอน	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน	33
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	65
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	66
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	66
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	67
วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	68
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	73
งานวิจัยในประเทศ	73
งานวิจัยต่างประเทศ	81
3 วิธีดำเนินการวิจัย	84
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	84
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	86
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	86
การเก็บรวบรวมข้อมูล	90
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	91
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	95
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	108
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	108
วิธีการดำเนินการวิจัย	108
สรุปผลการวิจัย	110
การอภิปรายผลการวิจัย	112
ข้อเสนอแนะ	116

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	117
ภาคผนวก	132
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์	133
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	139
ภาคผนวก ค ผลการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	162
ภาคผนวก ง ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัย	166
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	179
ภาคผนวก ฉ รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์	182
ภาคผนวก ช ประวัติย่อของผู้วิจัย	200

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 จำแนกตามสถาบันที่ผลิตงานวิจัย	85
2 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามปีที่พิมพ์	96
3 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถาบันที่ผลิตงานวิจัย	97
4 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสาขาที่ผลิตงานวิจัย	98
5 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง	100
6 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการเรียนการสอน	100
7 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	101
8 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	101
9 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	102
10 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	102
11 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามแบบแผนการวิจัย	103
12 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	103
13 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ..	104
14 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติพื้นฐาน	104
15 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติอ้างอิง	105
16 เปรียบเทียบค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอน	106
17 เปรียบเทียบค่าขนาดคิทธิพลของระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง	107

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
18 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินคุณภาพ งานวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญ	163
19 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะงานวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ	165
20 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	168
21 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	169
22 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการที่ส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	170
23 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษา	173
24 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ...	175
25 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย	177
26 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษา	178

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	10

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม ตลอดจนความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน และพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะภาษาอังกฤษใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งสอดคล้องกับสุพัตรา มูลละอง (2557, หน้า 1) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทุกคนต้องรู้ เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ เพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมไปถึงการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างคล่องแคล่ว และมั่นใจ ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากเพราะไม่ได้เรียนเพื่อรู้ภาษาเท่านั้น แต่ยังใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสาร การจะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วนั้นขึ้นอยู่กับการใช้ทักษะภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญและเห็นความจำเป็นของการปรับปรุงหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงมีนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และการใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ทั้งการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ และการเน้นทักษะการสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561, หน้า 135) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษ ให้ดียิ่งขึ้น

แม้ว่าประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาววรรณ อินตะแก้ว (2557, หน้า 1)

ที่กล่าวว่า คนไทยส่วนมากเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาหลายปี แต่ก็ยังสนทนากับชาวต่างชาติไม่ได้ ในส่วนของปัญหาการเรียนการสอนที่ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้น ทิพากร สุขชูศรี (2560, หน้า 2) กล่าวว่า ปัญหาต่าง ๆ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยจะเห็นได้จากรายงานสรุปค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ปีการศึกษา 2556 จนถึงปีการศึกษา 2558 พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของทุกช่วงชั้นมีค่าเฉลี่ยผลการทดสอบต่ำกว่าร้อยละ 50 จากปัญหาดังกล่าวทำให้มีการศึกษาและทำวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอน รูปแบบการสอน รวมทั้งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 22) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนของครูมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สายใจ ชลสินทรวัฒน์ (2550, หน้า 3) กล่าวว่า จากการศึกษางานวิจัยด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพบว่า อุปสรรคที่ทำให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาอื่นที่เน้นด้านเนื้อหาได้ไม่ดีนั้นเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น วิธีการสอนของครู สภาพแวดล้อม การวัดผลประเมินผล ฐานะทางครอบครัว บทบาทของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์กับเพื่อน หรือตัวนักเรียนเอง ซึ่งสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนนั้นมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าสาเหตุอื่น ๆ และรูปแบบการสอนนั้นก็ยังมีหลายวิธี ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ยังไม่สามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการสอนใดเป็นวิธีที่ดีที่สุดและสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะแต่ละวิธีก็มีจุดเด่นและจุดด้อยต่างกัน ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาวิวัฒนาการของทฤษฎี การเรียนรู้ และวิธีสอน เพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ สามารถเลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับทศยา จุลนีย์ (2557, หน้า 2) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจำเป็นต้องพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้เทคนิควิธีสอน หรือรูปแบบการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและบริบทของผู้เรียนให้สามารถฝึกทักษะทางภาษา รวมถึงสร้างเจตคติที่ดีและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ ในปัจจุบัน ทิศนา ขัมมณี (2560, หน้า 223) กล่าวว่า จากการสังเกตและการวิเคราะห์ผลงานของนักการศึกษาที่เป็นผู้ค้นคิดระบบและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ พบว่า นักการศึกษานิยมใช้คำว่า “ระบบ” ในความหมายที่เป็นระบบใหญ่ เช่น ระบบการศึกษา ระบบการเรียนการสอน ถ้าเป็นระบบการเรียนการสอนก็จะครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของการเรียนการสอนในภาพรวม และนิยมใช้คำว่า “รูปแบบ” กับระบบที่ย่อยกว่า ซึ่งใช้กับ “วิธีสอน” โดยเฉพาะ เพราะว่าวิธีสอนเป็นองค์ประกอบย่อยที่สำคัญของระบบการเรียนการสอน ดังนั้นการนำวิธีสอนใด ๆ มาจัดทำอย่างเป็นระบบตาม

หลักการและวิธีการจัดระบบแล้ว วิธีสอนนั้นก็กลายเป็น “ระบบวิธีสอน” หรือที่นิยมเรียกว่า “รูปแบบการเรียนการสอน”

รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้น อย่างเป็นระบบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ ซึ่งมีการจัด กระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไป ช่วยทำให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือ สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียน การสอนแล้วสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้น ในการจัดกลุ่มรูปแบบการเรียน การสอนนั้นมีนักวิชาการหลายท่านจัดรูปแบบการสอนออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบ การเรียนการสอนนั้นจะแบ่งตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการ ทำกิจกรรมของผู้เรียน

ปัจจุบันมีงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก มีการนำเทคนิคการสอน และทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษของต่างประเทศมาปรับปรุง และทดลองใช้กับนักเรียนในบริบทของสังคมไทยเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ งานวิจัยเหล่านี้กระจายไปตามฐานข้อมูลต่าง ๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา หากมีการ รวบรวมจัดวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อดูประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน รวมถึง ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยนั้น ๆ จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับ บริบท เพื่อจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

การศึกษาและการรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ซึ่งใช้วิธีการ และกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน มีผลการวิจัยทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน นำมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ ข้อเสนอแนะและนำเสนอข้อสรุปของปัญหานี้อย่างเป็นระบบ ถือเป็นข้อยุติของปัญหา เรียกว่า การสังเคราะห์งานวิจัย นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529, หน้า 26) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์ งานวิจัยว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) เป็นวิธีการที่หาข้อเท็จจริง โดยรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องมาศึกษา วิเคราะห์ และนำเสนอข้อสรุปที่ได้เป็นข้อยุติ การสังเคราะห์งานวิจัยสามารถสังเคราะห์ได้สองลักษณะ คือ เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย และเป็น การวิจัยที่แสวงหาความรู้ใหม่ ๆ และนำความรู้นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม อุทุมพร จามรมาน (2531, หน้า 1) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับ ที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในหัวข้อนั้น ๆ เรียกว่า Meta-Analysis 2) ระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ทำให้เกิดสาขาใหม่ เรียกว่า Mega-Analysis และ 3) ระดับที่นำสาขาที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ Super Analysis

การสังเคราะห์งานวิจัยจำแนกได้ 2 ประเภทตามลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1) การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) เป็นการบรรยายให้เห็นถึงความสัมพันธ์และความขัดแย้งกันระหว่างผลการวิจัยเรื่องนั้น ๆ จะพบในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นวิธีการที่มีระบบ ความรู้ หลักการ และระเบียบวิธีทางสถิติ นำมาวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณที่ให้ข้อมูลเป็นตัวเลขหรือมีค่าสถิติเพียงพอในการสังเคราะห์ การสังเคราะห์งานวิจัยจึงเป็นการศึกษาผลงานวิจัยเพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นองค์ความรู้ จากการรวบรวมข้อมูลผลการวิจัยที่มีอยู่มาทำให้มองเห็นแนวทางในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางชี้แนะลักษณะงานวิจัยที่ควรศึกษาในครั้งต่อไป ตลอดจนได้ข้อสรุปที่เป็นความรู้ใหม่จากงานวิจัยที่มีอยู่เดิม นอกจากนี้การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ ยังมีวิธีการวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลของการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 วิธี คือ วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ วิธีการประมาณค่าจากผลการนับคะแนนเสียง และวิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐาน ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อของการวิเคราะห์อภิมาน

การวิเคราะห์อภิมาน นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช (2541, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์อภิมาน ว่าหมายถึง การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณแบบหนึ่งที่นักวิจัย รวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาวิจัยเดียวกันมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นข้อยุติตอบปัญหาวิจัยเดียวกัน โดยงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นหน่วยการวิเคราะห์ ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมานเป็นผลการวิจัยที่วัดในรูปของขนาดอิทธิพล และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ รวมถึงสารสนเทศที่เกี่ยวกับคุณลักษณะงานวิจัย ซึ่งวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าขนาดอิทธิพล หรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ซึ่งเป็นดัชนีมาตรฐานที่ได้จากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ในแต่ละเรื่อง การวิเคราะห์เพื่อสรุปรวมค่าดัชนีมาตรฐานและการวิเคราะห์ว่าดัชนีมาตรฐานที่ได้มีค่าแตกต่างกัน เนื่องจากตัวแปรปรับอะไร อันเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีมาตรฐานกับคุณลักษณะงานวิจัย ดังนั้นการวิเคราะห์อภิมานจึงเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่ง ที่นำงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องซึ่งศึกษาปัญหาเดียวกันนำมาสังเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัยดังกล่าวซึ่งข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมานประกอบด้วย ผลของการวิจัยที่วัดในรูปของดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ขนาดอิทธิพล (Effect Size) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) และข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย หลักการวิเคราะห์ คือ การเปรียบเทียบความแตกต่างของดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัยแต่ละเรื่องเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่กว้างขวางและลุ่มลึก

งานวิจัยของคณิตา ดอกเขียว (2546, หน้า 100-101) ได้สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ จำนวน 107 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า 1) การจำแนกวิทยานิพนธ์ตามตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้มากที่สุด คือ พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2538 และ 2541 สถาบันที่ผลิตงานวิจัย คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สาขาที่ทำวิจัย คือ วิชาเอกการมัธยมศึกษา ระดับการศึกษาที่ทำวิจัย คือ ระดับมัธยมศึกษา ทักษะที่ทำวิจัย คือ ทักษะการอ่าน รูปแบบนวัตกรรมที่ใช้ คือ นวัตกรรมประเภทรูปแบบ/ เทคนิควิธีสอน การสุ่มตัวอย่าง คือ การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (สุ่มเป็นคน) ระดับชั้นที่ทำวิจัย คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวนประชากร คือ จำนวนประชากรตั้งแต่ 10 คนถึง 150 คนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 51 คน ถึง 100 คน จำนวนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคือ ใช้จำนวนกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนคาบที่ใช้ในการทดลองคือ 1 คาบ ถึง 30 คาบขึ้นไป แบบแผนการทดลอง คือ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล จำนวน 145 ค่า มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษาที่มีค่าสูงกว่าที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ร้อยละ 76

คัมภีร์พจน์ สายเพชร (2551, หน้า 118-119) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้นวัตกรรมกับการสอนปกติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษจากงานวิจัย ตั้งแต่ พ.ศ. 2540 - 2550 จำนวน 32 เรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือก คือ เป็นงานวิจัยที่มีตัวแปรตามที่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และเป็นงานวิจัยที่มีการรายงานข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาสังเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ กลุ่มควบคุม การทดสอบค่า t และ ค่า F และศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยตามตัวแปรที่กำหนด หลังจากนั้นทำการสังเคราะห์ตัวแปรที่มีงานวิจัยตั้งแต่ 5 เล่ม ขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสรุปรายละเอียดของงานวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าขนาดอิทธิพล ผลการวิจัยพบว่า 1) งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ มากที่สุด คือ พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2546 และ 2547 สถาบันที่ผลิต คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาควิชา/สาขาที่ทำวิจัย คือ สาขาการพัฒนากลยุทธ์และการสอน

ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย คือ ระดับประถมศึกษา ทักษะที่ทำการวิจัย คือ ทักษะบูรณาการรวมและไวยากรณ์ รูปแบบนวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย คือ นวัตกรรมประเภทรูปแบบ เทคนิคและประเภทผลิตภัณฑ์ สิ่งประดิษฐ์ วิธีการสุ่มตัวอย่าง คือ การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (สุ่มเป็นบุคคลและสุ่มเป็นห้อง) ระดับชั้นที่ทำการวิจัย คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จำนวนประชากร คือ จำนวนประชากรตั้งแต่ 10 คน ถึง 300 คนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 10 คน ถึง 150 คน จำนวนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคือ ใช้จำนวนกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนคาบที่ใช้ในการทดลอง คือ ตั้งแต่ 20 คาบขึ้นไป แบบแผนการทดลอง คือ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Non-Randomized Control Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ใช้สถิติ t ในการทดสอบ 2) ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลมีจำนวน 32 ค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 แสดงว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้นวัตกรรมการศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีสอนปกติเป็น 0.92 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ซึ่งก็คือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษามีค่าสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ร้อยละ 82

ดารณี ม่วงโต (2559, หน้า 118-119) การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับตัวแปรที่เกี่ยวข้อง โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณในระดับมัธยมศึกษา ช่วง พ.ศ. 2540-2557 พบว่า คุณลักษณะงานวิจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผลงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 13 เล่ม สาขาที่ทำวิจัยมากที่สุด คือ สาขาการวิจัยการศึกษา จำนวน 8 เล่ม วัตถุประสงค์ของงานวิจัยโดยส่วนมาก คือ เพื่อหาความสัมพันธ์ เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ เพื่อศึกษาปัจจัย เพื่อพัฒนารูปแบบ จำนวน 6 เล่ม และพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คือ การทำการบ้านของนักเรียน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.8926 อยู่ในระดับมีความสัมพันธ์มากที่สุด จากงานวิจัยทั้งหมด จำนวน 43 เรื่อง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จากตัวแปร 123 ตัวแปร พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 0.3013 ซึ่งมีระดับความสัมพันธ์น้อย

จากตัวอย่างงานวิจัยจะเห็นได้ว่า งานวิจัยที่ทำเกี่ยวกับการสังเคราะห์จะเลือกใช้วิธีวิเคราะห์ห่อภิมาณ เพราะเป็นวิธีที่ได้รับการพัฒนามากที่สุด และมีการประมาณค่าดัชนีมาตรฐานที่นำผลของข้อมูลจากงานวิจัยแต่ละเรื่องซึ่งมีแบบแผนงานวิจัย การใช้เครื่องมือ และการใช้สถิติที่แตกต่างกันมาคำนวณให้มีมาตรฐานเดียวกันก่อน จากงานวิจัยที่มีแบบการวิจัยต่างกัน สามารถคำนวณได้จากค่าสถิติโดยตรงและคำนวณจากค่าสถิติในการทดสอบสมมติฐาน จุดเด่นของการประมาณค่าดัชนีมาตรฐานสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีนี้คือ การมีสูตรในการประมาณค่า

ขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยที่มีรูปแบบการทดลองต่างกันทุกแผนแบบการวิจัย และมีสูตรในการปรับเปลี่ยนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอื่น ๆ มาเป็นสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

จากงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วนั้น พบว่า ยังไม่มีการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน และนำมาสังเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับผลการวิจัย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนของนักวิชาการศึกษาแต่ละท่านจะคล้ายกัน คือ การแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนของทีศนา แคมมณี (ทีศนา แคมมณี, 2560, หน้า 223-272) เป็นเหตุผลประกอบการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจำแนกเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นบูรณาการ

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. งานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 มีลักษณะและปริมาณเป็นอย่างไร
2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 เป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและปริมาณของงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ข้อมูลสารสนเทศในภาพรวมของงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ได้องค์ความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน
3. ได้แนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับบริบทของตน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองและศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองและศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน

ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 128 เรื่อง จาก 31 สถาบัน ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

2.1 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561

2.2 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษา เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์จะต้องมีรายงานค่าสถิติพื้นฐาน ค่าสถิติอ้างอิงเพียงพอต่อการนำไปคำนวณแปลงค่าเป็นค่าขนาดอิทธิพล

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรในขั้นศึกษาคุณลักษณะงานวิจัย และตัวแปรในขั้นการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพลจากผลการวิจัย ดังนี้

3.1 ตัวแปรในขั้นศึกษาคุณลักษณะงานวิจัย ได้แก่ ปีที่พิมพ์ สถาบันที่ผลิตงานวิจัย สาขาที่ผลิตงานวิจัย ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง รูปแบบการเรียนการสอน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

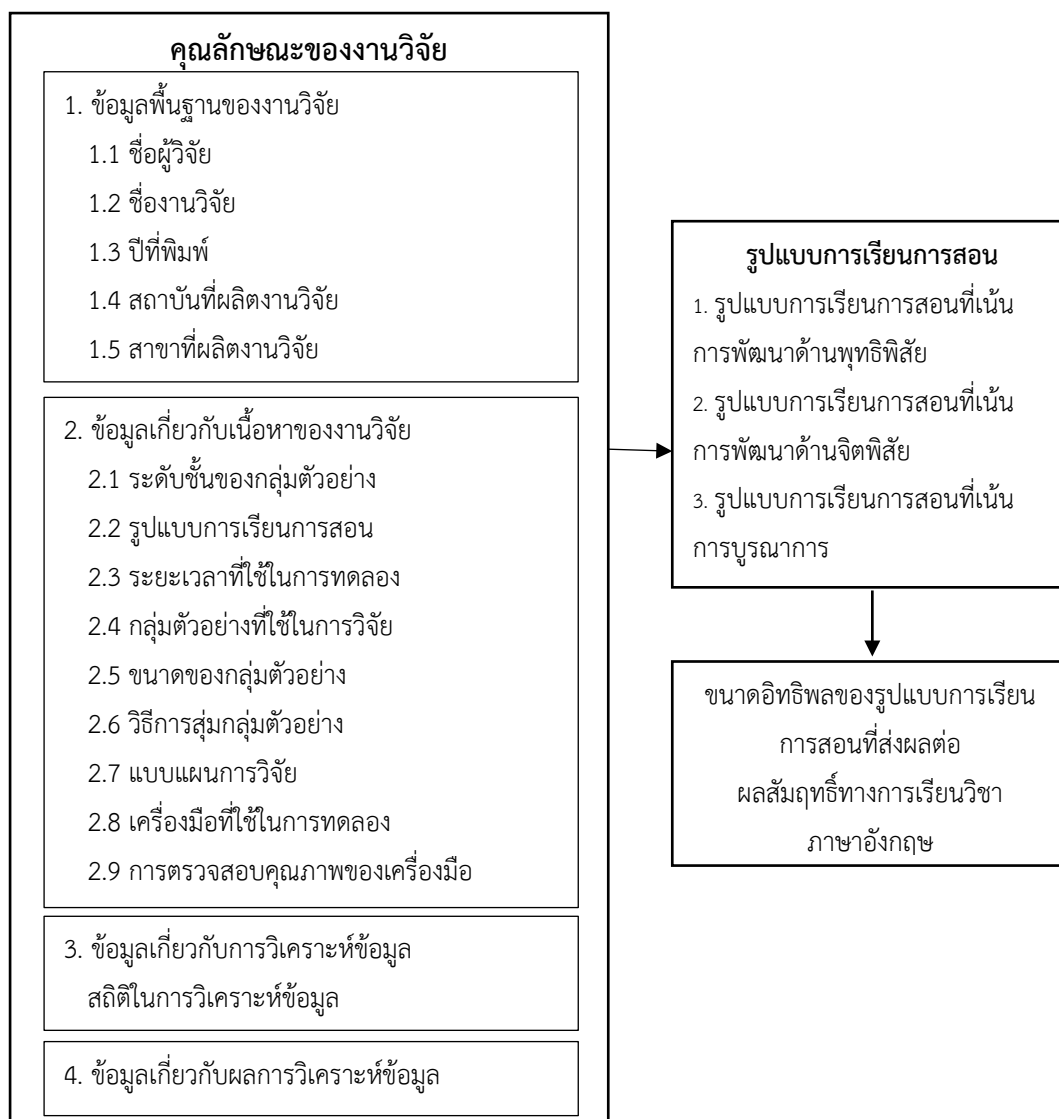
3.2 ตัวแปรในขั้นการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพลจากผลการวิจัย ประกอบด้วย

3.2.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งมีเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้
1) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย 2) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย และ 3) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

3.2.2 ตัวแปรตาม คือ ค่าขนาดอิทธิพล ซึ่งมาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์อภิमान

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์อภิमान ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สรุปเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การศึกษาและการรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ซึ่งใช้วิธีการและกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน มีผลการวิจัยทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน นำมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปและนำเสนอข้อสรุปของปัญหานั้นอย่างเป็นระบบ ถือเป็นข้อยุติของปัญหา

2. การวิเคราะห์อภิमान (Meta-Analysis) หมายถึง วิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่งที่น่างานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นำมาสังเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติด้วยวิธีการของ Glass (1981) เพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัยดังกล่าว

3. ค่าดัชนีมาตรฐาน หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้วัดหน่วยมาตรฐานซึ่งบอกถึงขนาดอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามของงานวิจัย ค่าดัชนีที่ใช้ในการวิจัยเชิงทดลอง เรียกว่า ค่าขนาดอิทธิพล ส่วนงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ เรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

4. ค่าขนาดอิทธิพล หมายถึง ค่าสถิติมาตรฐานที่แสดงผลการวิจัยของงานวิจัยเชิงทดลอง อันเกิดจากตัวแปรอิสระหรือตัวแปรจัดกระทำที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามของงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5. ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัย หมายถึง ลักษณะของรายละเอียดงานวิจัย 4 ด้าน คือ ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ข้อมูลที่เกี่ยวกับเนื้อหาของงานวิจัย ข้อมูลที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัย และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล

6. รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่มีแบบแผนการดำเนินงานที่เป็นระบบ มีวิธีการ มีขั้นตอนและการประเมินผล ตามหลักปรัชญา ทฤษฎีหลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ นำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนแล้วสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้น สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

6.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอมนทัศน์กว้างล่วงหน้า รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ และรูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก

6.2 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

6.3 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT และ รูปแบบการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลของความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ที่แสดงออกมาซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.1 ประวัติความเป็นมาของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.2 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.3 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 1.4 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย
2. การวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.1 ประวัติความเป็นมาของการวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.2 ความหมายของการวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.3 ลักษณะของการวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.4 ดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.5 ประเภทของการวิเคราะห์ทฤษฎี
 - 2.6 ขั้นตอนการวิเคราะห์ทฤษฎี
3. รูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.2 การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน
 - 3.3 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 องค์ประกอบที่อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.4 วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การสังเคราะห์งานวิจัย

การนำเสนอการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1) ประวัติความเป็นมาของการสังเคราะห์งานวิจัย 2) ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย 3) ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย 4) ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการสังเคราะห์งานวิจัย

Glass, McGaw, & Smith (1981); Hunter, Schmidt, & Jackson (1982); Hedges & Olkin (1985); Kulik & Kulik (1989) อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542, หน้า 34-39) และสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552, หน้า 15-16) อธิบายไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยแบบดั้งเดิมที่ใช้กันในอดีตและยังใช้กันอยู่ในปัจจุบัน คือ การสังเคราะห์งานวิจัยแบบพรรณนา ซึ่งเป็นการอ่านและสรุปเนื้อหาสาระตามความเข้าใจของผู้สังเคราะห์จากนั้นเปรียบเทียบผลการวิจัยว่ามีส่วนเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร แต่วิธีการสังเคราะห์แบบนี้มีจุดอ่อน คือ เป็นวิธีการที่ไม่เป็นระบบ มีความเป็นอัตนัยสูง ผลการสังเคราะห์ขาดความชัดเจน ไม่สามารถทำซ้ำที่ให้ผลเหมือนเดิมได้ ดังนั้นจึงมีการพัฒนาวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยที่ทำให้มีระบบมากขึ้น วิธีสังเคราะห์งานวิจัยในระยะแรกให้ความสำคัญกับผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งได้แก่ วิธีนับคะแนนเสียง วิธีรวมค่าความน่าจะเป็น และวิธีรวมค่าขนาดอิทธิพล หลังจากนั้นจึงพยายามแก้จุดอ่อนของผลการทดสอบสมมติฐานด้วยการใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติหรือค่าความน่าจะเป็น ต่อมานักวิจัยได้ข้อค้นพบที่สำคัญของงานวิจัย คือ ขนาดอิทธิพล ซึ่งเป็นค่าสถิติที่เป็นดัชนีมาตรฐานที่มีสารสนเทศเกี่ยวกับผลการวิจัยที่สมบูรณ์ และได้พัฒนาวิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐาน

2. ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย มีผู้ให้ความหมายไว้หลายแนวคิด ดังนี้

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529, หน้า 26) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) เป็นวิธีการที่หาข้อเท็จจริงโดยรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องมาศึกษา วิเคราะห์ และนำเสนอข้อสรุปที่ได้เป็นข้อยุติ การสังเคราะห์งานวิจัยสามารถสังเคราะห์ได้สองลักษณะ คือ เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย และเป็น การวิจัยที่แสวงหาความรู้ใหม่ ๆ และนำความรู้นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

อุทุมพร จามรมาน (2531, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ว่า การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง การนำส่วนย่อยมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การทำงานบางอย่างจนเกิดผล ซึ่งเกิดจากการประชุมระดมสมอง หรือการสร้างทฤษฎีใหม่โดยการเชื่อมโยงทฤษฎีเก่าเข้าด้วยกัน เป็นต้น

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552, หน้า 17) กล่าวถึง การสังเคราะห์ งานวิจัย (Research Synthesis) ว่าเป็นระเบียบวิธีการที่ศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาการวิจัยที่ผู้วิจัยสนใจ โดยรวบรวมงานวิจัยหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ๆ มาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปที่แท้จริงซึ่งเป็นคำตอบของปัญหาการวิจัย ในปัจจุบันการสังเคราะห์งานวิจัยนั้นมีความสำคัญเพิ่มขึ้น ทั้งการศึกษาปัญหาเดียวกันหรือใกล้เคียงกันที่มีบริบทแตกต่างกันซึ่งผลการวิจัยอาจสอดคล้องหรือขัดแย้งกันจนไม่อาจหาข้อยุติได้ว่าข้อสรุปใดถูกต้อง จึงใช้การสังเคราะห์งานวิจัยที่ระบบช่วยในการวิเคราะห์และสรุปยืนยันข้อค้นพบที่ถูกต้อง

วาทัญญู ทรงงาม (2559, หน้า 6) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า เป็นงานวิจัยที่มีการรวบรวมงานวิจัยที่ได้ผลสรุปและศึกษาปัญหาคล้ายคลึงกัน มีวิธีการดำเนินการวิจัย กลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ต่างก็นำมาวิเคราะห์หาข้อเท็จจริงในประเด็นนั้น และนำเสนอผลการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเพื่อให้ผลสรุปที่ถูกต้อง ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือ

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้น สามารถสรุปความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยกล่าวดังนี้ การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การศึกษาและการรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันซึ่งใช้วิธีการและกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน มีผลการวิจัยทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน นำมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปและนำเสนอข้อสรุปของปัญหานั้นอย่างเป็นระบบ ถือเป็นข้อยุติของปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัย มี 2 ลักษณะ คือ 1) งานวิจัยนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย 2) งานวิจัยนั้นสร้างขึ้นใหม่เพื่อให้ได้องค์ความรู้ หรือวิธีการใหม่ ๆ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป

3. ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529, หน้า 29-35) กล่าวว่า วิธีการวิเคราะห์ที่ใช้ในสาขาสังคมศาสตร์ แบ่งตามวิธีการเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การวิเคราะห์เชิงคุณภาพเพื่อสังเคราะห์ผลของการวิจัย

การวิเคราะห์นี้เป็นการบรรยายสรุปผลการสังเคราะห์ผลของการวิจัย โดยสรุปประเด็นหลักของผลการวิจัยในแต่ละเรื่อง และบรรยายให้เห็นถึงความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลของการวิจัยเหล่านั้น

2. การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อสังเคราะห์ผลของการวิจัย

การวิเคราะห์นี้ใช้วิธีการที่เป็นระบบ ใช้ความรู้ หลักการและระเบียบวิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ผลของการวิจัยเพื่อหาข้อยุติ งานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์นั้นต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณที่มีผลการวิจัยซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์ด้วยระเบียบทางสถิติได้

เนื่องจากงานวิจัยเชิงปริมาณเป็นการวิจัยประเภททดลองและสหสัมพันธ์ ซึ่งมีผลการวิจัยอยู่ในรูปของค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน และค่าความน่าจะเป็น ดังนั้นจึงเน้นการสร้างดัชนีมาตรฐานจากผลของการวิจัยแต่ละเรื่องแล้วศึกษาการกระจายของดัชนี การทดสอบสมมติฐาน และการประมาณค่าพารามิเตอร์

ค่าดัชนีมาตรฐานที่นิยมใช้มีอยู่ 3 แบบ คือ ค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติ (P-Value of Statistics) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficients) และค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size or Effect Magnitude) ซึ่งมีค่าเท่ากับผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหารด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดัชนีทั้งสามแบบนี้ไม่มีหน่วยและยังมีระดับการวัดถึงระดับอันตรายภาค

วิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการสังเคราะห์ผลของการวิจัย เป็นการวิเคราะห์ดัชนีมาตรฐานเพื่อหาข้อเท็จจริงโดยสรุปเกี่ยวกับพารามิเตอร์ดัชนีมาตรฐาน การวิเคราะห์นั้นสามารถแบ่งตามระดับของการวิเคราะห์ทางสถิติได้เป็น 4 แบบ ดังต่อไปนี้

1) วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม (Traditional Vote-Counting Methods)

วิธีนี้เป็นการสังเคราะห์ผลของงานวิจัยด้วยวิธีการนับคะแนนเสียงซึ่งแบ่งตามผลการทดสอบสมมติฐานทางสถิติและค่าดัชนีมาตรฐานแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและมีค่าสถิติเป็นบวก กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติและมีค่าสถิติเป็นลบ และกลุ่มที่ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนับความถี่ของงานวิจัยแต่ละกลุ่มเสร็จแล้ว จากนั้นทำการสรุปและแปลผลงานวิจัยที่มีความถี่สูงสุด จุดอ่อนของวิธีนี้คือ ความลำเอียงเนื่องจากงานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ โดยส่วนมากจะให้ผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าขนาดอิทธิพลหรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำก็ตาม

2) วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์

(Test for Statistical Significance of Combined Results)

วิธีนี้เป็นการสังเคราะห์ความน่าจะเป็น แล้วทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ เนื่องจากงานวิจัยนั้นมีการใช้สถิติที่แตกต่างกันแต่ในงานวิจัยยังมีสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานและค่าสถิติในการทดสอบซึ่งมีความน่าจะเป็นอยู่ ค่าความน่าจะเป็นนี้คือตัวแปรต่อเนื่อง ไม่มีหน่วย มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 และมีการแจกแจงคงที่ ในปัจจุบันยังมีผู้ใช้วิธีนี้อยู่บ้าง เพราะว่ามันค่อนข้างยากและไม่ซับซ้อนมากนัก แต่ยังมีจุดอ่อนคือ ไม่สามารถประมาณค่าขนาดอิทธิพลของตัวแปรจัดกระทำหรือค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้

3) วิธีการประมาณค่าจากผลการนับคะแนนเสียง (Vote-Counting Estimator Method)

วิธีประมาณค่าพารามิเตอร์ของขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้การนับคะแนนเสียงจากจำนวนงานวิจัยที่ให้ผลการทดสอบสมมติฐานที่มีนัยสำคัญทางสถิติทางบวก วิธีนี้เป็นวิธีที่สะดวกและรวดเร็ว แต่มีจุดอ่อน คือ ผลการประมาณค่าจะมีค่าเที่ยงตรงก็ต่อเมื่อมีงานวิจัยจำนวนมากและงานวิจัยเหล่านั้นมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน จึงไม่เป็นที่นิยม

4) วิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐาน (Synthesis of Estimated Standard Indices)

วิธีนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ การวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta-Analysis) เป็นวิธีการประมาณค่าผลของการวิจัยให้อยู่ในรูปของดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ขนาดอิทธิพล และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จากงานวิจัยแต่ละเรื่องก่อนว่าเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร จากนั้นนำมาสังเคราะห์ สรุปผลของงานวิจัยทั้งหมดรวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่กว้างขวางและลุ่มลึก

หัวใจสำคัญของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ คือ การประมาณค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) จากรายงานการวิจัยแต่ละเรื่อง ซึ่งมีค่าเท่ากับอัตราส่วนของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

อุทุมพร จามรมาน (2531, หน้า 1) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ 1) ระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในหัวข้อนั้น ๆ เรียกว่า Meta-Analysis 2) ระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ทำให้เกิดสาขาใหม่ เรียกว่า Mega-Analysis และ 3) ระดับที่นำสาขาที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ Super Analysis การสังเคราะห์งานวิจัยจำแนกได้ 2 ประเภทตามลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis)

เป็นการบรรยายให้เห็นถึงความสัมพันธ์และความขัดแย้งกันระหว่างผลการวิจัยเรื่องนั้น ๆ จะพบในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นวิธีการที่มีระบบ ความรู้ หลักการ และระเบียบวิธีทางสถิติ นำมาวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์นั้นต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณที่ให้ข้อมูลเป็นตัวเลขหรือมีค่าสถิติเพียงพอในการสังเคราะห์

จากการศึกษาเอกสาร สรุปได้ว่า ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1. Meta-Analysis เป็นการนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในหัวข้อนั้น ๆ 2. Mega-Analysis เป็นการนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ทำให้เกิดสาขาใหม่ 3. Super Analysis เป็นการนำสาขาที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ การสังเคราะห์งานวิจัย เมื่อแบ่งตามลักษณะการวิเคราะห์สามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพ และการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ การสังเคราะห์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย และการสังเคราะห์นั้นมีความสมบูรณ์ในตัวสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ นอกจากนี้ การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ ยังมีวิธีการวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลของการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 วิธี คือ วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ วิธีการประมาณค่าจากผลการนับคะแนนเสียง และวิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐาน ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อของ การวิเคราะห์ห่อภิมาณ

4. ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529, หน้า 27-29) ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยจะมีลำดับ ขั้นตอนการสังเคราะห์เหมือนการทำวิจัยทั่ว ๆ ไปประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหา ปัญหานั้นเป็นปัญหาที่ทำวิจัยอย่างน้อย 2 เรื่อง ซึ่งเป็นวิจัยที่มีคุณค่า และยังไม่มีการตอบแน่ชัด การสังเคราะห์งานวิจัยจะทำได้ดีต่อเมื่องานวิจัยที่นำมาศึกษามีปัญหาที่ใกล้เคียงกัน และมีหลายเรื่อง จึงเหมาะที่จะนำมาสังเคราะห์

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหา นิยามปัญหาให้ชัดเจน ศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหา เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมุติฐานการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 การเสาะค้น คัดเลือก และรวบรวมรายงานการวิจัย ด้วยวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเสาะค้นงานวิจัย ค้นคว้าและเสาะแสวงหางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ปัญหาที่กำหนดไว้จากแหล่งงานวิจัย เช่น รายงานการวิจัย ปรินทิพนิพนธ์ บทความย่อ ปรินทิพนิพนธ์

2. การคัดเลือกงานวิจัย นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องอ่าน ศึกษาและตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องอย่างละเอียด พร้อมทั้งสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยให้ได้งานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความตรงภายใน และความตรงภายนอกสูงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. การรวบรวมงานวิจัย อาจใช้การจดบันทึก การถ่ายเอกสาร หรือ

การกรอกแบบฟอร์มก็ได้ แต่ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้ต้องมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และครบถ้วนสมบูรณ์
 ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย เน้นการจัดกระทำและ
 วิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ผลการวิจัย รายละเอียดลักษณะ และวิธีการวิจัยจากงานวิจัย
 ทั้งหมด เพื่อหาข้อยุติและทดสอบว่าสอดคล้องตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ หลังจากนั้นแปลผล
 การวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 การเสนอรายงานผลการสังเคราะห์งานวิจัย ซึ่งการเขียน
 เหมือนกับการเขียนรายงานทั่วไป นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องเสนอรายละเอียดและวิธีดำเนินงาน
 ทุกขั้นตอนพร้อมทั้งข้อสรุปข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะโดยใช้ภาษาถูกต้องชัดเจน

Cooper & Hedges (1994, อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา,
 2552, หน้า 20-21) ได้เสนอขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน เช่นเดียวกับ
 ขั้นตอนการสังเคราะห์วิจัยทั่วไป คือ ขั้นตอนที่ 1 กำหนดปัญหาวิจัย ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสาร
 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 3 รวบรวมงานวิจัย ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์งานวิจัยและตีความหมาย
 และขั้นตอนสุดท้ายเป็นการนำเสนอ เผยแพร่รายงานผลการวิเคราะห์งานวิจัย แต่ละขั้นตอน
 มีวิธีการดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดหัวข้อปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มต้นจากการ
 กำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องมีปัญหาการวิจัยอย่างน้อยสองราย นักวิจัยมักจะสนใจ และทำการ
 วิจัยกับปัญหาที่มีคุณค่า และเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบที่แน่ชัด ซึ่งมีหลายเรื่องที่ทำให้ผลแตกต่าง
 กัน จึงจะเหมาะสมที่จะทำการสังเคราะห์

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เมื่อกำหนดหัวข้อปัญหาแล้ว
 นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องนิยาม และวิเคราะห์ปัญหาให้ชัดเจน ศึกษาแนวคิด หลักการ
 และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเพื่อกำหนดแบบแผน และสมมุติฐานการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 รวบรวมงานวิจัย การดำเนินการในขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย
 วิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ ก) สืบค้นงานวิจัย นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องค้นคว้า และเสาะ
 แสวงหางานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ การสืบค้นงานวิจัยส่วนใหญ่จะหาได้จาก
 เอกสาร รายงาน การวิจัย ปรินทูปนิพนธ์ บทความย่อปรินทูปนิพนธ์ วารสาร ฯลฯ ข) คัดเลือก
 งานวิจัย นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องศึกษา ตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องอย่างละเอียด และสร้าง
 เกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัย และ ค) รวบรวมผลงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย และตีความหมาย ขั้นตอนนี้
 เน้นการจัดกระทำ และวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย ผลการวิจัย รายละเอียดลักษณะและ
 วิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุปที่เป็นข้อยุติ และทดสอบว่าสอดคล้อง

ตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ จากนั้นจึงแปล หรือตีความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 นำเสนอ และเผยแพร่รายงานผลการสังเคราะห์งานวิจัย การเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยมีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานการวิจัย โดยทั่วไป นักสังเคราะห์งานวิจัยต้องนำเสนอรายละเอียดวิธีการดำเนินงานทุกขั้นตอนพร้อมทั้งสรุปข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะจากการสังเคราะห์งานวิจัยโดยใช้ภาษาถูกต้อง และชัดเจน

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย สรุปได้ว่า

การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การศึกษาและการรวบรวมงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันซึ่งใช้วิธีการและกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน มีผลการวิจัยทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน นำมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปและนำเสนอข้อสรุปของปัญหานั้นอย่างเป็นระบบ ถือเป็นข้อยุติของปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัยสามารถจำแนกได้ 2 ประเภท คือ การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพ และการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยแบ่งเป็น 2 แบบ คือ 1) งานวิจัยนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย และ 2) งานวิจัยนั้นสร้างขึ้นใหม่เพื่อให้ได้องค์ความรู้หรือวิธีการใหม่ ๆ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป ในการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณนั้นมี 4 วิธี คือ วิธีนับคะแนนเสียงแบบเดิม วิธีการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของผลการสังเคราะห์ วิธีการประมาณค่าจากผลการนับคะแนนเสียง และวิธีการสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีมาตรฐาน ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อของการวิเคราะห์อภิมาน สำหรับขั้นตอนในการดำเนินงานของการสังเคราะห์งานวิจัยทั่ว ๆ ไปมี 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดหัวข้อปัญหา การวิเคราะห์ปัญหา การเสาะค้น การคัดเลือก และการรวบรวมผลงานวิจัย การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลของการวิจัย และการนำเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย

การวิเคราะห์อภิมาน

การนำเสนอการวิเคราะห์อภิมาน แบ่งออกเป็น 6 หัวข้อ คือ 1) ประวัติความเป็นมาของการวิเคราะห์อภิมาน 2) ความหมายของการวิเคราะห์อภิมาน 3) ลักษณะของการวิเคราะห์อภิมาน 4) ดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์อภิมาน 5) ประเภทของการวิเคราะห์อภิมาน และ 6) ขั้นตอนการวิเคราะห์อภิมาน มีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการวิเคราะห์อภิมาน

การวิเคราะห์อภิมาน มาจากศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียกว่า Meta-Analysis ซึ่งบัญญัติขึ้นโดย Glass ในปี ค.ศ. 1976 และได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ ซึ่งหมายถึง การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณรูปแบบหนึ่งที่มีการรวบรวมงานวิจัย

จำนวนหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันนำมาศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง เทียบตรง และน่าเชื่อถือ โดยศึกษาข้อมูลจาก 2 ส่วน คือ ผลการวิจัยที่วัดออกมาในรูปของดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ 1) ขนาดอิทธิพลในงานวิจัยเชิงทดลอง และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ และ 2) ข้อมูลของคุณลักษณะงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

การวิเคราะห์อภิมาน เริ่มใช้ในต้นศตวรรษที่ 20 โดยนักวิจัยทางสังคมศาสตร์ที่ชื่อว่า Thorndike เป็นบุคคลแรกที่ใช้การวิเคราะห์อภิมานในการสังเคราะห์งานวิจัยประเภทสหสัมพันธ์ โดยหาค่าเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ต่อมาในปี ค.ศ. 1969 J. Cohen ได้เสนอการคำนวณค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) เพื่อใช้ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการประมาณค่าอำนาจ ในปี ค.ศ. 1976 G.V. Glass เริ่มใช้ค่าขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และได้บัญญัติศัพท์ Meta-Analysis หลังจากนั้นการวิเคราะห์อภิมานก็ได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2529, หน้า 31)

2. ความหมายของการวิเคราะห์อภิมาน

Glass (1976 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 42) กล่าวถึงความหมายของการวิเคราะห์อภิมานว่า เป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ ซึ่งเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการทางสถิติโดยแยกให้เห็นถึงความแตกต่างของการวิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ และการวิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ ในการรวบรวมผลการศึกษางานวิจัยแต่ละเล่ม โดยมีเป้าหมายเพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัย

Glass, McGaw, & Smith (1981 อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 23) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์อภิมาน โดยสรุปว่า การวิเคราะห์อภิมานเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณจำนวนหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันด้วยวิธีการทางสถิติ ข้อมูลของการวิเคราะห์อภิมานประกอบด้วยผลของการวิจัยที่วัดในรูปขนาดอิทธิพลและคุณลักษณะของงานวิจัย ซึ่งมีคุณลักษณะพิเศษของการวิเคราะห์อภิมาน คือ การวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปรวมข้อค้นพบจากงานวิจัยเชิงประจักษ์หลาย ๆ เรื่องในรูปของขนาดอิทธิพล และเปรียบเทียบขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยแต่ละเรื่องว่าแตกต่างกันอย่างไรตามคุณลักษณะงานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (2541, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์อภิมาน ว่าหมายถึง การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณแบบหนึ่งที่นักวิจัย รวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาวิจัยเดียวกันมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นข้อยุติต่อปัญหาวิจัยเดียวกัน โดยงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นหน่วยการวิเคราะห์ ข้อมูลสำหรับการ

วิเคราะห์อภิมานเป็นผลการวิจัยที่วัดในรูปของขนาดอิทธิพล และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ รวมถึงสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะงานวิจัย ซึ่งวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าขนาดอิทธิพล หรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ซึ่งเป็นดัชนีมาตรฐานที่ได้จากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ในแต่ละเรื่อง การวิเคราะห์เพื่อสรุปรวมค่าดัชนีมาตรฐานและการวิเคราะห์ว่าดัชนีมาตรฐานที่ได้มีค่าแตกต่างกัน เนื่องจากตัวแปรปรับอะไร อันเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีมาตรฐานกับคุณลักษณะงานวิจัย

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552, หน้า 23-24) กล่าวว่า การวิเคราะห์อภิมานคือการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่ง โดยนำงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันมาสังเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัยดังกล่าว สำหรับข้อมูลในการวิเคราะห์ประกอบด้วยผลของการวิจัยที่วัดในรูปดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และข้อมูลคุณลักษณะของงานวิจัย ใช้หลักการวิเคราะห์เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง อธิบายความแตกต่างได้จากคุณลักษณะวิจัยอะไร เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่กว้างขวาง และลุ่มลึก

จากความหมายดังกล่าวผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การวิเคราะห์อภิมานเป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่ง โดยการนำงานวิจัยหลายๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันนำมาสังเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัยดังกล่าวซึ่งข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมานประกอบด้วย ผลของการวิจัยที่วัดในรูปของดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ขนาดอิทธิพล (Effect Size) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) และข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย หลักการวิเคราะห์ คือ การเปรียบเทียบความแตกต่างของดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัยแต่ละเรื่องเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่กว้างขวางและลุ่มลึก

3. ลักษณะของการวิเคราะห์อภิมาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542, หน้า 44-54) กล่าวว่า ประเด็นที่ต้องพิจารณาจากความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการวิเคราะห์อภิมานเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มชัด ซึ่งมี 3 ประเด็น ประเด็นแรก คือ งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องศึกษาปัญหาเดียวกัน ประเด็นที่ 2 คือ ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อภิมาน และประเด็นที่ 3 คือ หน่วยในการวิเคราะห์อภิมาน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องศึกษาปัญหาเดียวกัน

ประเด็นเรื่อง “งานวิจัยต้องศึกษาปัญหาเดียวกัน” คือ มีปัญหาการวิจัยที่ตรงกัน แต่งานวิจัยอาจจะใช้แบบแผนที่แตกต่างกัน เครื่องมือวัดที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน และวิธีวิเคราะห์แตกต่างกันก็ได้

ประเด็นที่ 2 ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาน

ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมานคือ ผลการวิจัยจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง และคุณลักษณะงานวิจัย งานวิจัยเป็นข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาน เนื่องจากงานวิจัยแต่ละเรื่องศึกษาตัวแปรแตกต่างกันหรือศึกษาตัวแปรเหมือนกันแต่อาจใช้เครื่องมือวัดแตกต่างกัน ดังนั้นผลของการวิจัยแต่ละเรื่องจึงไม่อยู่ในระดับเดียวกันจำเป็นต้องทำให้อยู่ในรูปดัชนีมาตรฐาน

ประเด็นที่ 3 หน่วยในการวิเคราะห์ห่อภิมาน

การวิเคราะห์ห่อภิมานมีลักษณะแตกต่างจากหน่วยวิเคราะห์ในงานวิจัย โดยทั่วไปงานวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์มีหน่วยการวิเคราะห์คือ หน่วยตัวอย่าง แต่ละคนที่ใช้ข้อมูลสำหรับการวิจัย งานวิจัยบางเรื่องอาจศึกษาเกี่ยวกับองค์กร เก็บข้อมูลจากบุคลากรแต่หน่วยการวิเคราะห์นั้นเป็นระดับองค์กร หรืองานวิจัยบางเรื่องอาจมีหน่วยการวิเคราะห์หลายระดับทั้งระดับนักเรียน ระดับชั้นเรียน และระดับโรงเรียน แต่หน่วยการวิเคราะห์ในการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมาน คือ รายงานการวิจัยแต่ละเรื่องซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลผลการวิจัยและข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของงานวิจัย ผลที่ได้จากการวิจัยแต่ละเรื่อง มีหน่วยวัดเป็นงานวิจัยหรือการทดสอบสมมติฐานแต่ละชุด

ลักษณะเฉพาะของการวิเคราะห์ห่อภิมาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542, หน้า 3-4) ได้กล่าวว่า ผลการสังเคราะห์งานวิจัย มีขอบข่ายองค์ความรู้ที่กว้างขวาง ลึกซึ้งมากกว่าองค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยแต่ละเรื่องที่น่ามาสังเคราะห์ เพราะผลการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างงานวิจัยแต่ละเรื่อง ทำให้ทราบว่ามีการวิจัยหรือเงื่อนไขใดที่ส่งผลให้งานวิจัยแตกต่างกัน

4. ดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์ห่อภิมาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช (2541, หน้า 17-22) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมานนั้น งานวิจัยที่น่ามาสังเคราะห์มีคุณลักษณะงานวิจัยแต่ละเล่มแตกต่างกัน เช่น แบบแผนการวิจัยที่แตกต่างกัน เครื่องมือที่ใช้วัดแตกต่างกัน หรือการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถนำมาสังเคราะห์ได้ทันที ต้องมีการเปลี่ยนรูปผลของการวิจัยให้มีมาตรฐานเดียวกันก่อน ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีวิเคราะห์ห่อภิมานต้องสร้างดัชนีมาตรฐานจากผลการวิจัยแต่ละเรื่อง ดัชนีมาตรฐานที่สร้างขึ้นแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ขนาดอิทธิพล เป็นดัชนีมาตรฐานของงานวิจัยประเภททดลอง และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็นดัชนีมาตรฐานของงานวิจัยประเภทสหสัมพันธ์ โดยมีสูตรการประมาณค่าขนาดอิทธิพลและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากงานวิจัยแต่ละเรื่อง มีอยู่ 2 วิธี คือ

วิธีประมาณค่าโดยการคำนวณโดยตรงจากค่าสถิติที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง และวิธีประมาณค่าจากค่าสถิติที่ได้จากการทดสอบนัยสำคัญ

ทศวรรษ คำทองสุข (2550, หน้า 71) กล่าวถึง ดัชนีมาตรฐานสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณว่าเป็นการนำสถิติมาใช้ในการสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อให้การสังเคราะห์งานวิจัยมีระบบและมีความเป็นปรนัยมากขึ้นโดยการสร้างดัชนีมาตรฐาน (Standard Indices) ดัชนีมาตรฐานจะเป็นค่าสถิติที่บอกความสัมพันธ์ของตัวแปรแต่ละเรื่อง ดัชนีมาตรฐานมีการพัฒนาเพื่อที่จะบอกขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปรในปัญหาวิจัยที่นักสังเคราะห์ให้มีความชัดเจน ปัจจุบันดัชนีมาตรฐานที่นิยมใช้มีอยู่ 2 ประเภท คือ ขนาดอิทธิพล (effect size) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)

จากความหมายดังกล่าวผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ดัชนีมาตรฐานในการวิเคราะห์ห่อภิมาณแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ขนาดอิทธิพล ที่ดัชนีมาตรฐานของงานวิจัยประเภททดลอง และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่ดัชนีมาตรฐานของงานวิจัยประเภทสหสัมพันธ์

5. ประเภทของการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณ นักวิจัยจะให้ความสำคัญกับการประมาณค่าดัชนีมาตรฐานจากนั้นจึงเปรียบเทียบความแปรปรวนของค่าดัชนีมาตรฐานของงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ หากพบว่าค่าดัชนีมาตรฐานแตกต่างกัน จะทำการศึกษาความแปรปรวนของดัชนีมาตรฐานว่ามีสาเหตุมาจากตัวแปรกำกับตัวใด โดยที่ตัวแปรกำกับดังกล่าวได้แก่ ตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยซึ่งถือว่าเป็นตัวแปรอิสระ ทำให้เกิดความแปรปรวนของค่าดัชนีมาตรฐานที่เป็นตัวแปรตามในงานวิจัย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 31)

การวิเคราะห์ห่อภิมาณโดยทั่วไปจะเป็นการศึกษาจากงานวิจัยประเภทที่ศึกษาความสัมพันธ์หรืองานวิจัยเชิงทดลองเท่านั้น โดยค่าดัชนีมาตรฐานที่บอกขนาดอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามมี 3 ประเภทคือ ขนาดอิทธิพล (d) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) และค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติ (P-value of Statistics) ในปัจจุบันมีวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณและการคำนวณค่าดัชนีมาตรฐานหลายรูปแบบซึ่งเหมาะสมกับการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน 6 วิธี (ศิริยุภา พูลสุวรรณ, 2536, หน้า 27-36; นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช, 2541, หน้า 24-29; นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 76-98; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 31-35) ได้แก่

วิธีที่ 1 การประมาณค่าขนาดอิทธิพลตามวิธีของ Glass

1.1 การประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยเชิงทดลอง คือ การนำค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองลบด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม และหารด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ

กลุ่มควบคุม จุดเด่นของวิธีนี้อยู่ที่มีสูตรในการประมาณค่าขนาดอิทธิพลจากงานวิจัยที่มีแบบแผนการทดลองที่แตกต่างกัน

1.2 การประมาณค่าสหสัมพันธ์ และการปรับค่าขนาดอิทธิพลเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และมีสูตรในการปรับเปลี่ยนค่าสหสัมพันธ์แบบอื่นมาเป็นสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันได้ นอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์ความแปรปรวนของดัชนีมาตรฐานและการวิเคราะห์การถดถอย ซึ่งมีตัวแปรอิสระเป็นตัวแปรคุณลักษณะและมีตัวแปรตาม เป็นดัชนีมาตรฐาน เพื่อหาข้อสรุปว่าความแปรปรวนของดัชนีมาตรฐานที่เกิดขึ้นนั้นได้รับอิทธิพลมาจากตัวแปรคุณลักษณะตัวแปรใด

วิธีที่ 2 วิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณตามวิธีของ Rosenthal ที่มีการนำค่าระดับนัยสำคัญมาใช้ในการวิเคราะห์และคำนวณขนาดอิทธิพลใน 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ การคำนวณจากขนาดกลุ่มตัวอย่างและค่าสถิติในการทดสอบสมมติฐาน และลักษณะที่สอง คำนวณจากขนาดกลุ่มตัวอย่างและระดับนัยสำคัญ การประมาณค่าขนาดอิทธิพลของ Rosenthal นี้ ใช้แนวคิดของ Cohen โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเป็นตัวหาร

วิธีที่ 3 การประมาณค่าขนาดอิทธิพลของ Hunter โดยใช้แนวคิดในการประมาณค่าขนาดอิทธิพลของ Cohen เช่นเดียวกับวิธีของ Rosenthal แต่จะให้ความสำคัญกับการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์มากกว่างานวิจัยเชิงทดลอง วิธีการของ Hunter จะให้ความสำคัญกับการปรับแก้ความคลาดเคลื่อน 3 ประเภท ได้แก่ ความคลาดเคลื่อนในการวัด ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และความคลาดเคลื่อนเนื่องจากความจำกัดของพิสัย ก่อนที่จะมีการสังเคราะห์ค่าดัชนีมาตรฐาน เมื่อปรับแก้แล้วจึงตรวจสอบสมมติฐานว่ามีความแปรปรวนของค่าดัชนีมาตรฐานหรือไม่ ถ้าหากมีความแปรปรวนของค่าดัชนีมาตรฐาน ขั้นตอนต่อไปจึงเป็นขั้นตอนในการหาตัวแปรกำกับเพื่อแยกกลุ่มงานวิจัยก่อนการสังเคราะห์ต่อไป

วิธีที่ 4 วิธีของ Hedges ซึ่งใช้แนวคิดในการประมาณค่าขนาดอิทธิพล โดยใช้ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมตามแนวของ Cohen เช่นกัน วิธีนี้จะให้ความสำคัญกับคุณสมบัติมาตรฐานโดยเฉพาะค่าขนาดอิทธิพลและการปรับแก้ความคลาดเคลื่อนเช่นเดียวกับวิธีการของ Hunter แต่แตกต่างกันตรงที่วิธีของ Hedges ไม่มีการปรับแก้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการสังเคราะห์ Hedges และ Olkin ได้เสนอสูตรการคำนวณค่าเฉลี่ยโดยการถ่วงน้ำหนัก และแจกแจงขนาดอิทธิพลแบบ Chi-square รวมถึงการทดสอบความเท่ากันของค่าขนาดอิทธิพลในแต่ละกลุ่มประชากรก่อนการสังเคราะห์งานวิจัย โดยใช้ค่าสถิติ Q

วิธีที่ 5 วิธีของ Slavin ที่ให้ความสำคัญกับการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพ

มาสังเคราะห์ จึงทำให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์อภิมานมีน้อยและอาจสูญเสียข้อมูลจากหน่วยตัวอย่างที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการสรุปผลการสังเคราะห์ และการสรุปอ้างอิงผลการวิจัยจึงทำได้จำกัด

วิธีที่ 6 วิธีของ Mullen ใช้แนวคิดในการประมาณค่าตามแนวของ Cohen และ ได้ใช้การประมาณค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้คะแนนของ Fisher's Z ในการวิเคราะห์การประมาณค่าเฉลี่ยของดัชนีมาตรฐาน ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนัก จุดเด่นของวิธีนี้คือ การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ขนาดอิทธิพล โดยโปรแกรมสามารถทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของดัชนีมาตรฐาน และตรวจสอบว่าตัวแปรกำกับตัวใดสามารถอธิบายความแปรปรวนในดัชนีมาตรฐานได้

6. ขั้นตอนการวิเคราะห์อภิมาน

กระบวนการวิเคราะห์อภิมาน ดำเนินการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 เป็นต้นมา มีขั้นตอนการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 65-77; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 37-41) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดปัญหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ปัญหาวิจัยในการวิเคราะห์อภิมานงานวิจัย มีปัญหาหลัก 3 ข้อคือ

1) ปัญหาขนาดของค่าแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางของดัชนีมาตรฐาน 2) ปัญหาปริมาณความแปรปรวนของดัชนีมาตรฐาน และ 3) ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์กับดัชนีมาตรฐานที่เป็นผลการวิจัย

การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยสำหรับการวิเคราะห์อภิมานมีวิธีการแบบเดียวกันกับการกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่มีจำนวนมากหรือข้อขัดแย้งกันให้ได้คำตอบของปัญหาการวิจัยที่เป็นข้อสรุป

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเป็นการนำผลที่ได้จากการศึกษา การสังเคราะห์ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์อภิมาน

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลในการสังเคราะห์งานวิจัยประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน คือ 1) ข้อมูลจากผลการวิจัยแต่ละเรื่อง วัดในรูปแบบดัชนีมาตรฐาน บอกความสำคัญของขนาดและทิศทางอิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อตัวแปรตาม ดัชนีที่นิยมมี 2 ชนิด ได้แก่ 1) ขนาดอิทธิพล และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และ 2) ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ตัวแปรเกี่ยวกับลักษณะการพิมพ์ กลุ่มที่ 2 ตัวแปรเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ และกลุ่มที่ 3 ตัวแปรเกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 4 ขั้นตอนคือ 1) การเสาะค้นงานวิจัย 2) การกำหนดกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ 3) การสร้างเครื่องมือในการวิจัย และ 4) การบันทึกข้อมูล แต่ละขั้นตอนการดำเนินการมีรายละเอียดดังนี้

1) การเสาะค้นงานวิจัย

เริ่มต้นโดยการกำหนดลักษณะงานวิจัยที่ต้องการสังเคราะห์ว่าเป็นงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาลักษณะใด ประเภทใด ช่วงเวลาใด เป็นงานวิจัยจากหน่วยงานใดหรือจะใช้ทุกหน่วยงาน เมื่อได้ขอบเขตกว้าง ๆ จากนั้นเสาะค้นหางานวิจัย

2) การกำหนดกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

เมื่อเสาะค้นงานวิจัยที่จะนำมาสังเคราะห์ได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการตัดสินใจว่าจะสังเคราะห์งานวิจัยทุกเรื่องหรือแค่บางส่วน อาจเลือกโดยการสุ่มหรือเลือกแบบเจาะจง โดยกำหนดเกณฑ์การเลือกให้ชัดเจนตามที่ต้องการ

3) การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิเคราะห์อภิमानมี 2 แบบ คือ แบบประเมินงานวิจัยและแบบบันทึกข้อมูล แบบประเมินงานวิจัยนิยมสร้างเป็นมาตรประมาณค่า โดยมีข้อความบอกคุณภาพของงานวิจัย ส่วนแบบบันทึกข้อมูลอาจเป็นตารางหรือแบบสอบถามปลายเปิดก็ได้ โดยมีหลักการในการสร้างแบบบันทึกข้อมูล 3 ขั้นตอนคือ 1) การกำหนดขอบข่ายข้อมูลที่ต้องการและการกำหนดรหัสตัวแปรสำหรับข้อมูล 2) การสร้างแบบบันทึกให้ครอบคลุมตัวแปรที่ต้องการ และ 3) การทดลองใช้แบบบันทึกข้อมูลโดยรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัย 5-10 เรื่อง จากนั้นปรับแบบบันทึกข้อมูลรวมทั้งรหัสตัวแปร ในกรณีที่มีการรวบรวมข้อมูลหลายคนต้องมีการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผู้ที่รวบรวมข้อมูลด้วย

4) การบันทึกข้อมูล

การบันทึกข้อมูลเป็นการนำเครื่องมือวิจัยไปใช้ในการรวบรวมข้อมูลและไฟล์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยและผลการวิจัย โดยปรับผลการวิจัยให้อยู่ในรูปแบบดัชนีมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ การเตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของตัวแปรและหาค่าสถิติบรรยาย การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และการวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัย

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ห่อภิมาณ สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ห่อภิมาณเป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณวิธีหนึ่ง โดยนำงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันนำมาสังเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปข้อค้นพบจากงานวิจัยดังกล่าว ซึ่งข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ห่อภิมาณประกอบด้วย ผลของการวิจัยที่วัดในรูปของดัชนีมาตรฐาน ได้แก่ ขนาดอิทธิพล (Effect Size) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) และข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย หลักการวิเคราะห์ คือ การเปรียบเทียบความแตกต่างของดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัยแต่ละเรื่องเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่กว้างขวางและลุ่มลึก ในการวิเคราะห์ห่อภิมาณมีประเด็นที่ต้องศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจแจ่มชัด 3 ประเด็น คือ 1) งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องศึกษาเรื่องเดียวกัน 2) ข้อมูลสำหรับวิเคราะห์ ต้องทำให้อยู่ในรูปดัชนีมาตรฐานก่อน เนื่องจากงานวิจัยแต่ละเรื่องอาจใช้แบบแผน เครื่องมือวัด หรือสถิติที่แตกต่างกัน ในการเปลี่ยนผลการวิจัยให้อยู่ในรูปดัชนีมาตรฐาน ต้องสร้างดัชนีมาตรฐานจากผลการวิจัยแต่ละเรื่อง ดัชนีมาตรฐานที่สร้างขึ้นแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ซึ่งมีสูตรการประมาณค่า 2 วิธี ได้แก่ วิธีประมาณค่าจากการคำนวณโดยตรงจากแบบแผนการวิจัย และวิธีประมาณค่าจากค่าสถิติและ 3) หน่วยในการวิเคราะห์ คือ รายงานการวิจัยแต่ละเรื่องซึ่งประกอบด้วยข้อมูลผลการวิจัยและข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะงานวิจัย ผลที่ได้จากการวิจัยแต่ละเรื่องมีหน่วยวัดเป็นงานวิจัยหรือการทดสอบสมมติฐานแต่ละชุด การวิเคราะห์ห่อภิมาณมีแนวคิดของนักวิจัย 6 กลุ่มที่มีหลักการเหมือนกัน แต่มีข้อแตกต่างเรื่องวิธีการ คือ วิธีของ Glass วิธีของ Hunter วิธีของ Rosenthal วิธีของ Hedges วิธีของ Slavin และวิธีของ Mullen สำหรับขั้นตอนในการวิเคราะห์ห่อภิมาณมี 4 ขั้นตอน คือ การกำหนดปัญหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย การรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการเรียนการสอน

การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน 2) การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน และ 3) องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

1. ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน

เจนจิรา ดวงสิน (2552, หน้า 28) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน คือ กระบวนการเรียนการสอนหรือแบบแผนการดำเนินการสอนที่จัดเป็นระบบ โดยจัดขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมายเฉพาะ ในการสอนที่ชัดเจนประกอบด้วยทฤษฎี หลักการที่รูปร่างนั้นยึดถือ

ซึ่งผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างในการจัดการเรียนรู้ได้

วาทัญญู ทรงงาม (2559, หน้า 32) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน คือ แบบแผนการดำเนินการสอนที่มีการจัดการอย่างมีระบบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ชัดเจน ตั้งแต่วิธีการสอน ขั้นตอนในการสอน และการประเมินผล การสอน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการสอนนั้น ๆ

วารากรณ์ พันธุ์แก้ว (2560, หน้า 43) กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผนการดำเนินการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ และแนวคิด โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะ มีการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียน การสอนโดยอาศัยวิธีสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไปช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้น เป็นไปตามหลักการ และสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะการจัดการเรียนการสอน ที่มีแบบแผนการดำเนินงานที่เป็นระบบ มีวิธีการ มีขั้นตอนและการประเมินผล ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ นำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียน การสอนแล้วสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2. การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน

Arends (2001, p. 27) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยพิจารณาจากบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-Centered Model) หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเตรียมเนื้อหาและ เป็นผู้ควบคุมกำกับขั้นตอนของการเรียนการสอน ชื่อที่ใช้เรียกรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เรียกว่ารูปแบบการสอน เช่น รูปแบบการสอนตรง (Direct Instruction Model) รูปแบบ การสอนความคิดรวบยอด (Concept Teaching Model) เป็นต้น

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered Model) หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ หรือเป็นผู้สร้างความรู้บทบาทของครูทำหน้าที่อำนวยความสะดวก และเป็นทีปรึกษาการทำงานของ ผู้เรียน ชื่อของรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้นิยมเรียกว่า รูปแบบการเรียนรู้มากกว่า รูปแบบการสอน เช่น รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) รูปแบบ การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning) รูปแบบการเรียนรู้ตามแนว วัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT) เป็นต้น

Joyce & Weil (2003, pp. 12-22) แบ่งรูปแบบการสอนออกเป็น 4 กลุ่มตามจุดมุ่งหมายและวิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ ได้แก่

1. รูปแบบการสอนในกลุ่มที่ใช้การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Family) เป็นรูปแบบการสอนที่ใช้ประโยชน์จากการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ โดยเห็นว่าการจัดการห้องเรียนจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์แบบร่วมมือในห้องเรียน ซึ่งมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้

ตัวอย่างรูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ เช่น เพื่อนเรียน (Partners in Learning Model) กลุ่มสืบสอบ (Group Investigation Model) รูปแบบการสอนโดยการซักค้าน (Jurisprudential Inquiry Model) และรูปแบบการสอนบทบาทสมมติ (Role Playing Model) เป็นต้น

2. รูปแบบการสอนในกลุ่มกระบวนการประมวลผลสารสนเทศ (Information-Processing Family) เป็นรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมกระบวนการสร้างความเข้าใจและจดจำข้อมูลของผู้เรียน และการพัฒนาความคิด สติปัญญาของผู้เรียน

ตัวอย่างของรูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ เช่น รูปแบบการสอนโน้ตทัศน์ (Concept Attainment Model) รูปแบบการสอนโดยการนำเสนอโน้ตทัศน์กว้างล่วงหน้า (Advance Organizer Model) รูปแบบการสอนที่เน้นความจำ (Memory Assists Model) รูปแบบการสอนแบบสืบสอบทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Inquiry Model) เป็นต้น

3. รูปแบบการสอนในกลุ่มที่เกี่ยวกับการพัฒนาตน (Personal Family) ตัวอย่างรูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ รูปแบบการสอนทางอ้อม (Nondirective Teaching) และรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมความตระหนักแห่งตน (Enhancing Self-esteem)

4. รูปแบบการสอนในกลุ่มที่เกี่ยวกับการปรับพฤติกรรม (Behavioral Systems Family) จุดมุ่งหมายหลักของรูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ คือ การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อเท็จจริง ความคิดรวบยอดตลอดจนการฝึกทักษะและพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม โดยมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติและได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการปฏิบัติ ซึ่งนักเรียนจะปฏิบัติงานจนได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เมื่อได้รับทราบข้อมูลย้อนกลับและได้รับผลจากการปฏิบัตินั้น

ตัวอย่างของรูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้แบบรอบรู้ (Mastery Learning) รูปแบบการสอนตรง (Direct Instruction) สถานการณ์จำลอง (Simulation) รูปแบบการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) และรูปแบบการสอนแบบโปรแกรม (Programmed Schedule)

ทิสนา แชมมณี (2560, หน้า 223-272) ได้จัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน ออกเป็น 5 หมวดซึ่งแบ่งตามวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ โดยแต่ละรูปแบบนั้นจะมีความแตกต่างกันตรงจุดเน้นที่พัฒนาผู้เรียนและปริมาณการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ แม้ว่ารูปแบบแต่ละหมวดหมู่จะมีจุดเน้นที่แตกต่างกัน ก็ได้หมายความว่า รูปแบบนั้นไม่ได้พัฒนาด้านอื่น ๆ อันที่จริงการสอนแต่ละครั้งจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบทั้งทางด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัยและด้านทักษะพิสัย รวมทั้งกระบวนการทางสติปัญญา เพราะว่ องค์ประกอบทั้งหมดมีความเกี่ยวพันกัน การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบการเรียนการสอนจึงเป็นเพียงเครื่องแสดงให้เห็นว่า รูปแบบนั้นมีจุดประสงค์หลักมุ่งไปทางใดเท่านั้น แต่ส่วนประกอบด้านอื่น ๆ ก็ยังคงมีอยู่เพียงแต่จะมีน้อยกว่าจุดเน้นเท่านั้น จึงแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนเป็น 5 หมวด ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวของ Gagne รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอโมทัศน์กว้างล่วงหน้า รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ และรูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก
2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนา ด้านจิตพิสัยของ Bloom รูปแบบการเรียนการสอนโดยการชักค้ำน และรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) รูปแบบนี้ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการปฏิบัติ หรือการแสดงออก ในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ Simson รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Harrow และรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies
4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skills) ทักษะกระบวนการเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีการดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็น กระบวนการทางสติปัญญา เช่น กระบวนการสืบสอบแสวงหาความรู้ หรือกระบวนการคิดต่าง ๆ รวมถึง การคิดวิเคราะห์ การอุปนัย การนิรนัย การใช้เหตุผล การสืบสอบ การคิดริเริ่มสร้างสรรค์

และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น หรืออาจจะเป็นกระบวนการสังคม เช่น กระบวนการทำงานร่วมกัน เป็นต้น รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการสืบสอบและแสวงหาความรู้เป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดอุปนัย รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ และรูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดแก้ปัญหาอนาคตตามแนวความคิดของ Torrance

5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นบูรณาการ (Integration) เป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนทางตรง รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT และ รูปแบบการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สรุปเกี่ยวกับการจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนจะแบ่งตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน

3. องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

รูปแบบการเรียนการสอน ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ (สมจิต จันทรฉาย, 2557, หน้า 224)

1. มีทฤษฎีการเรียนรู้ที่รูปแบบนั้นยึดถือ นำมาใช้เป็นแนวคิดสำคัญในการออกแบบขั้นตอนการเรียนการสอน กิจกรรม สื่อการเรียน และการวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ
2. มีจุดประสงค์เฉพาะของรูปแบบการเรียนการสอน เช่น รูปแบบการเรียนการสอนมนโธทัศน์ มีจุดประสงค์เพื่อสอนหลักการและความคิดรวบยอด เป็นต้น
3. มีขั้นตอนการเรียนการสอนซึ่งแต่ละขั้นตอนนำเสนอกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามลำดับจนกว่าจะบรรลุจุดประสงค์
4. องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กันในเชิงระบบ องค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอน (ทิตินา แคมมณี, 2560, หน้า 221-222) ได้แก่
 1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหลักของรูปแบบการเรียนการสอนนั้น ๆ
 2. มีการบรรยายและอธิบายสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการ

3. มีการจัดระบบ คือ การจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย

4. มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอน หรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่ช่วยให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการดังนี้

1) ทฤษฎีการเรียนรู้ที่รูปแบบนั้นยึดถือ 2) จุดประสงค์เฉพาะของรูปแบบ 3) ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย และ 4) การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนหรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่ช่วยให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งรูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

สรุปผลการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่มีแบบแผนการดำเนินงานที่เป็นระบบ มีวิธีการ มีขั้นตอนและการประเมินผล ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ นำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้แก่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนแล้วสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้น ในการจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนนั้นจะแบ่งตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ ดังนี้ 1) ทฤษฎีการเรียนรู้ที่รูปแบบนั้นยึดถือ 2) จุดประสงค์เฉพาะของรูปแบบ 3) ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย และ 4) การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอน หรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่ช่วยให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งรูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนของนักวิชาการศึกษาแต่ละท่านจะคล้ายกัน คือ การแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงเลือกประยุกต์ใช้การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบการเรียนการสอนของทศนา แคมมณี (ทศนา แคมมณี, 2560, หน้า 223-224) เนื่องจากรูปแบบ

การเรียนการสอนที่นำเสนอเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลซึ่งได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ ประสิทธิภาพได้รับความนิยมทั่วไปเป็นจำนวนมาก และเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบจะมีจุดเน้นที่แตกต่างกันในด้านที่ต้องการ พัฒนาผู้เรียนและปริมาณการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้เรียน นอกจากนี้การจัดหมวดหมู่ของ รูปแบบ ยังสอดคล้องกับผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน (Instructional Outcome) ชนาธิป พรกุล (2557, หน้า 81) กล่าวว่า ผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน คือ สิ่งที่ผู้เรียน แสดงเป็นความคิด ความรู้สึก และการกระทำผู้เรียนจะแสดงสิ่งเหล่านี้ เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ เนื้อหาที่เอื้อให้เกิดผลการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว เนื้อหามี 3 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะ ที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้ความคิด ที่เรียกว่า พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ผู้คิดระบบ คือ Bloom (1968) หรือที่เรียกกันว่า Bloom's Taxonomy 2) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรม เกี่ยวกับความรู้สึก ค่านิยม ที่เรียกว่า จิตพิสัย (Affective Domain) ผู้คิดระบบคือ Krathwohl (1967) และ 3) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความสามารถทางร่างกาย ที่เรียกว่า ทักษะ พิสัย (Psychomotor Domain) ผู้คิดระบบคือ Harrow (1972) พฤติกรรมทั้ง 3 ลักษณะนี้ นำมาใช้ในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อใช้วัดพฤติกรรม และใช้เป็นแนวทางในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นแนวทางตั้งคำถามสำหรับการคิดระดับต่าง ๆ

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการจัดรูปแบบของทศนา แคมมณี มีจุดเด่นในเรื่องความ สอดคล้องกับผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ทำให้เข้าใจง่าย เมื่อต้องการเน้นทักษะในด้านใด ก็ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนในด้านนั้น นอกจากนี้ยังมีการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ซึ่งเป็นรูปแบบที่พัฒนาการ เรียนรู้ด้านต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนของทศนา แคมมณี เป็นเหตุผลประกอบการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการ เรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจำแนกเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้น การพัฒนาด้านจิตพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

การแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมาย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย
(Cognitive Domain)

รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 4 รูปแบบ ดังนี้

1.1 รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Joyce & Weil (2003, pp. 161-178) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์จากแนวคิดของ Bruner, Goodnow and Austin เกี่ยวกับการเรียนรู้มโนทัศน์ที่ว่า การเรียนรู้มโนทัศน์เป็นการค้นหาคุณสมบัติเฉพาะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งนั้นเพื่อจำแนกสิ่งที่ไม่ใช่และสิ่งที่ไม่ใช่ออกจากกัน

ข. ความหมายของรูปแบบ

ศิริรัตน์ ดีโต (2559, หน้า 5) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนมโนทัศน์ หมายถึง ขั้นตอนและวิธีการจัดการเรียนรู้โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ 1) การกำหนดมโนทัศน์ เป็นการเลือกมโนทัศน์ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ 2) การให้ตัวอย่าง 3) การตั้งสมมติฐาน เพื่อบอกลักษณะทั่วไปของมโนทัศน์ 4) ขั้นปิด คือ ผู้สอนทบทวนสมมติฐานจากขั้นที่ 3 เพื่อให้ผู้เรียนหาข้อสรุปของมโนทัศน์ และ 5) การนำไปใช้

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

รูปแบบการเรียนการสอนของ Joyce & Weil มี 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 เตรียมข้อมูลสำหรับฝึกจำแนก

1. ผู้สอนเตรียมข้อมูลจำนวน 2 ชุด ชุดหนึ่งเป็นตัวอย่างของมโนทัศน์ที่ต้องการสอน อีกชุดหนึ่งไม่ใช่ตัวอย่างของมโนทัศน์ที่ต้องการสอน

2. การเลือกตัวอย่างข้อมูลจำนวน 2 ชุดข้างต้น ผู้สอนจะต้องเลือกหาตัวอย่างที่มีจำนวนมากพอเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะของมโนทัศน์ที่ต้องการ

3. ถ้ามโนทัศน์ที่ต้องการสอนนั้นเป็นเรื่องยาก และมีความซับซ้อนหรือเป็นนามธรรมอาจใช้วิธีการยกตัวอย่างเรื่องสั้น ๆ

4. ผู้สอนเตรียมสื่อการสอนที่เหมาะสมเพื่อใช้ประกอบการนำเสนอตัวอย่างมโนทัศน์และแสดงให้เห็นลักษณะต่าง ๆ ของมโนทัศน์ที่ต้องการสอนอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอธิบายกติกาและชี้แจงวิธีการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนเริ่มกิจกรรม โดยการสาธิตและให้ผู้เรียนลองทำตาม จนกระทั่งผู้เรียนเกิดความเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ผู้สอนนำเสนอข้อมูลที่เป็นตัวอย่างของมโนทัศน์ที่ต้องการสอน และข้อมูลที่ไม่ใช่ตัวอย่างของมโนทัศน์ที่ต้องการสอน การนำเสนอข้อมูลตัวอย่างสามารถทำได้หลายแบบ ซึ่งแต่ละชุดจะมีจุดเด่น-ด้อย ดังนี้

1. นำเสนอชุดข้อมูลของสิ่งที่จะสอนและชุดข้อมูลที่ไม่ได้สอน โดยบอกให้ผู้เรียนทราบว่าจะสอนหรือชุดไหนที่ไม่สอน ซึ่งการสอนนั้นจะเริ่มจากชุดข้อมูลของสิ่งที่จะสอนทีละข้อมูลจนหมดทั้งชุด จากนั้นให้ดูชุดข้อมูลที่ไม่ได้สอน เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตความเหมือนและความแตกต่างของทั้ง 2 ชุด

2. เสนอข้อมูลสิ่งที่จะสอนและไม่ใช้ตัวอย่างของสิ่งที่จะสอน สลับกันไปจนครบเพื่อให้ใช้กระบวนการคิดมากขึ้น

3. เสนอข้อมูลสิ่งที่จะสอนและไม่ใช้ตัวอย่างของสิ่งที่จะสอน อย่างละ 1 ข้อมูล แล้วเสนอข้อมูลที่เหลือทั้งหมดทีละข้อมูลโดยให้ผู้เรียนตอบว่าข้อมูลแต่ละข้อมูลที่เหลือนั้นใช่หรือไม่ใช่ตัวอย่างที่จะสอน

4. เสนอข้อมูลสิ่งที่จะสอนและไม่ใช้ตัวอย่างของสิ่งที่จะสอน อย่างละ 1 ข้อมูล แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันยกตัวอย่างข้อมูลที่นักเรียนคิดว่าใช่ตัวอย่างของสิ่งที่จะสอน

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนบอกคุณสมบัตินเฉพาะของสิ่งที่ต้องการสอน จากกิจกรรมที่ผ่านมาในขั้นต้น ๆ ให้ผู้เรียนพยายามหาคุณสมบัตินเฉพาะของสิ่งที่ต้องการสอน และทดสอบคำตอบของตน หากคำตอบของตนผิด ผู้เรียนก็จะต้องหาคำตอบใหม่ซึ่งก็หมายความว่าต้องเปลี่ยนสมมติฐานที่เป็นฐานของคำตอบเดิม ด้วยวิธีนี้ผู้เรียนจะค่อยๆ สร้างความคิดรวบยอดของสิ่งนั้นขึ้นมาซึ่งก็จะมาจากคุณสมบัตินเฉพาะของสิ่งนั้นนั่นเอง

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนสรุปและให้คำจำกัดความของสิ่งที่ต้องการสอน เมื่อผู้เรียนได้รายการของคุณสมบัตินเฉพาะของสิ่งที่ต้องการสอนแล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันเรียบเรียงให้เป็นคำนิยามหรือคำจำกัดความ

ขั้นที่ 6 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายร่วมกันถึงวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการหาคำตอบให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการคิดของตนเอง

Gunter et al. (1995, pp. 97-112 อ้างถึงใน เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2550, หน้า 35-38) ได้นำเสนอรูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ โดยอธิบายหลักการว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจมโนทัศน์จากกระบวนการอุปนัย (Inductive Process) กล่าวคือ ผู้เรียนต้องเปรียบเทียบลักษณะของตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์และตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์แล้วสรุปลักษณะที่สำคัญ จากนั้นจึงสร้างคำนิยามของมโนทัศน์ของตนเอง

รูปแบบการสอนของ Gunter et al. มี 9 ขั้นตอน ดังนี้ (ขั้นที่ 1-3 ต้องดำเนินการให้เสร็จเรียบร้อยก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้)

1. เลือกและระบุคำนิยามของมโนทัศน์ ผู้สอนเลือกมโนทัศน์

ที่ค่อนข้างมีกฎเกณฑ์หรือมีลักษณะที่ชัดเจน เช่น ชนิดของคำ ชนิดของประโยค การจำแนกประเภททางชีววิทยา หรือรูปร่างในวิชาเรขาคณิต เป็นต้น และเป็นมโนทัศน์ที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงไปยังมโนทัศน์ที่อยู่เหนือกว่า และมโนทัศน์ที่อยู่ต่ำกว่าได้ง่าย

เมื่อเลือกมโนทัศน์แล้ว ผู้สอนต้องระบุคำนิยามของมโนทัศน์ให้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ไม่ควรใช้คำนิยามในหนังสือเรียนโดยตรง รวมถึงการพิจารณาความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้ด้วย เพราะหลักการสำคัญของรูปแบบการสอนคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างคำนิยามของมโนทัศน์ของตนเองอย่างอิสระ ซึ่งผู้เรียนจะได้ปฏิบัติในกิจกรรมขั้นที่ 6 การกำหนดในขั้นนี้จึงเป็นแต่เพียงแนวทางเพื่อกำหนดสิ่งที่เป็นตัวอย่างและไม่เป็นตัวอย่างของมโนทัศน์

2. เลือกลักษณะ ผู้สอนเลือกลักษณะสำคัญที่ใช้สำหรับนิยามมโนทัศน์ เพื่อนำมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนก เช่น มโนทัศน์ “สี่เหลี่ยม” ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ (1) เป็นรูปทรงเรขาคณิต (2) มี 4 ด้าน (3) ประกอบไปด้วยมุม และ (4) ด้านตรงข้ามขนาน และมีความยาวเท่ากัน

3. การพัฒนาตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์และตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์ ผู้สอนจะต้องหาตัวอย่างให้มากที่สุด ทั้งตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์ ซึ่งต้องเป็นตัวอย่างที่มีลักษณะสำคัญทั้งหมดของมโนทัศน์ และตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่มีลักษณะสำคัญของมโนทัศน์ไม่ครบถ้วน นอกจากนี้ผู้สอนต้องศึกษาวิธีการเสนอตัวอย่างซึ่งมีหลายวิธี เช่น กรณีเสนอตัวอย่างของมโนทัศน์ “สี่เหลี่ยมผืนผ้า” ผู้สอนสามารถวาดภาพบนกระดานดำ ตัดกระดาษให้เป็นรูปร่างสี่เหลี่ยมผืนผ้า หรือฉายภาพตัวอย่างโดยใช้เครื่องฉายข้ามศีรษะก็ได้ แต่ทุกตัวอย่างต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญคือ มี 4 ด้านและ 4 มุมฉาก ด้านแต่ละด้านขนานกับด้านตรงข้ามและยาวเท่ากัน เป็นต้น

4. แนะนำกระบวนการแก่ผู้เรียน ผู้สอนอธิบายเป้าหมายของรูปแบบการสอนให้ผู้เรียนทราบ ว่า เมื่อสิ้นสุดกระบวนการ ผู้เรียนจะต้องระบุคำนิยามและลักษณะที่สำคัญของมโนทัศน์ด้วยถ้อยคำของผู้เรียนเอง ทั้งนี้ผู้สอนอาจแจ้งให้นักเรียนทราบว่า กิจกรรมต่อไปนี้เป็น เกม ซึ่งผู้เรียนจะต้องเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับกระทั่งจบกิจกรรม จากนั้นผู้สอนขีดเส้นแบ่งกระดานดำออกเป็น 2 ส่วน โดยกำหนดให้ส่วนหนึ่งใช้สำหรับเขียนบันทึกรายการของลักษณะที่ปรากฏในตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์และอีกส่วนหนึ่งใช้สำหรับบันทึกรายการของลักษณะที่ปรากฏในตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์ จากนั้นผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนเรียนทราบว่า ผู้เรียนมีหน้าที่วิเคราะห์หาลักษณะสำคัญจากตัวอย่างที่ผู้สอนเสนอ

5. นำเสนอตัวอย่างและจรรยาบรรณลักษณะ ผู้สอนเริ่มเสนอตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์ โดยกล่าวว่า “ตัวอย่างนี้เป็นมโนทัศน์” แล้วให้ผู้เรียนบอกลักษณะทุกประการที่สังเกตได้ ผู้สอนเขียนลักษณะที่ผู้เรียนทุกคนบอกบนกระดานในด้านที่ใช้สำหรับจรรยาบรรณลักษณะตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์ จากนั้นผู้สอนเสนอตัวอย่างทั้งที่เป็นมโนทัศน์และไม่เป็นมโนทัศน์หลาย ๆ ตัวอย่างพร้อมกับระบุให้ผู้เรียนทราบว่า ตัวอย่างที่จะเสนอในลำดับต่อไป เป็นมโนทัศน์หรือไม่เป็นมโนทัศน์ โดยหลังการเสนอตัวอย่างแต่ละครั้ง ให้ผู้เรียนอภิปรายในประเด็นลักษณะที่ปรากฏในตัวอย่างใหม่ที่เป็นมโนทัศน์ พร้อมกับเน้นให้ผู้เรียนเห็นถึงลักษณะร่วมที่ปรากฏในตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์แต่ไม่ปรากฏในตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์ เพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวอย่างทั้ง 2 ประเภท

6. พัฒนาและสร้างนิยามของมโนทัศน์ เมื่อเสนอตัวอย่างครบถ้วนแล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนคำนิยามมโนทัศน์จากรายการลักษณะของตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์ที่บันทึกไว้บนกระดาน ซึ่งจะต้องประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญอย่างครบถ้วน ในขั้นนี้ ผู้สอนต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนพยายามเขียนนิยามโดยใช้ถ้อยคำของตนเอง จากนั้นผู้สอนหรือเพื่อนคนอื่น ๆ ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแล้วอธิบายนิยามที่ถูกต้อง ซึ่งผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะการตั้งนิยามอย่างไรก็ตามผู้สอนต้องตระหนักว่าวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการให้ผู้เรียนนิยามมโนทัศน์ คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความเข้าใจมโนทัศน์ด้วยตนเอง

7. ให้ตัวอย่างเพิ่มเติม เมื่อผู้เรียนนิยามมโนทัศน์แล้ว ผู้สอนจะต้องเสนอตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์และไม่เป็นมโนทัศน์เพิ่มเติม แล้วให้ผู้เรียนระบุว่า ตัวอย่างที่ผู้สอนเสนอนั้นเป็นมโนทัศน์หรือไม่เป็นมโนทัศน์ เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนเข้าใจมโนทัศน์หรือไม่ หากผู้เรียนยังไม่สามารถระบุตัวอย่างได้ ผู้สอนควรเสนอตัวอย่างในขั้นที่ 5 ซ้ำอีกครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนลักษณะของตัวอย่างทั้งสองประเภท

8. อภิปรายกระบวนการกับเพื่อนในชั้น ขั้นนี้ผู้เรียนต้องอภิปรายกับเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับกระบวนการคิดของตนเองว่ามีวิธีการจำแนกหรือจัดหมวดหมู่ข้อมูลอย่างไร ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกการคิดวิเคราะห์กระบวนการที่ทำให้เข้าใจมโนทัศน์ นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและรู้จักแก้ไขความคิดเห็นของตนเอง จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนอภิปรายประโยชน์ของการพัฒนาความเข้าใจมโนทัศน์และการจัดหมวดหมู่สิ่งต่าง ๆ

9. ประเมินผล ผู้สอนให้ผู้เรียนยกตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์และไม่เป็นมโนทัศน์ และอธิบายให้ผู้สอนและเพื่อนฟังว่า ตัวอย่างนั้นเป็นมโนทัศน์หรือไม่เป็นมโนทัศน์ เพราะเหตุใด

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์
สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ เป็นการเรียนรู้มโนทัศน์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น
ต้องค้นหาคุณสมบัติเฉพาะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งนั้น เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนก เปรียบเทียบ
สิ่งที่ใช่และไม่ใช่สิ่งออกจากกัน แล้วสรุปลักษณะที่สำคัญ จากนั้นสร้างคำนิยามของมโนทัศน์ของ
ตนเอง รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์มี 9 ขั้นตอน ดังนี้ 1) เลือกและระบุคำนิยามของ
มโนทัศน์ 2) เลือกลักษณะสำคัญที่ใช้สำหรับนิยามมโนทัศน์ 3) การพัฒนาตัวอย่างที่เป็นมโนทัศน์
และตัวอย่างที่ไม่เป็นมโนทัศน์ 4) แนะนำกระบวนการและอธิบายเป้าหมายของรูปแบบการสอน
5) นำเสนอข้อมูลที่เป็นตัวอย่างของมโนทัศน์ที่ต้องการสอน และข้อมูลที่ไม่ใช่ตัวอย่างของ
มโนทัศน์ที่ต้องการสอน 6) สรุปและให้คำจำกัดความของสิ่งที่ต้องการสอน 7) ให้ตัวอย่างเพิ่มเติม
8) อภิปรายกระบวนการกับเพื่อนในชั้น และ 9) ประเมินผล

1.2 รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอมนทัศน์กว้างล่วงหน้า

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Joyce & Weil (2003, pp. 265-278) ได้พัฒนารูปแบบนี้จากแนวคิด
ของ Ausubel ที่เกี่ยวกับการนำเสนอมนทัศน์กว้างล่วงหน้าเพื่อการเรียนรู้อย่างมีความหมาย
ซึ่งการเรียนรู้จะมีความหมายได้นั้นเกิดจากการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้กับความรู้เดิมของผู้เรียน
ดังนั้นในการสอนสิ่งใหม่ควรวิเคราะห์หาความคิดรวบยอดย่อย ๆ ของสาระที่จะนำเสนอก่อน
จากนั้นจัดทำผังโครงสร้างของความคิดรวบยอดเหล่านั้น แล้วนำมาวิเคราะห์หามโนทัศน์หรือ
ความคิดรวบยอดที่กว้างสามารถครอบคลุมความคิดรวบยอดย่อย ๆ ที่จะสอนนั้นได้

ข. ความหมายของรูปแบบ

จำลอง ศรีมงคล (2553, หน้า 47) ได้ให้ความหมายสิ่งช่วยจัด
มโนทัศน์ว่า หมายถึง สิ่งที่จะช่วยจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทางความคิด ได้แก่ แผนผัง
มโนคติ อธิบายบทสรุปย่อที่มีหลักการหรือมโนคติที่สำคัญของเรื่องที่จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็น
ขอบข่ายของเนื้อหาอย่างคร่าว ๆ ช่วยให้สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้ดียิ่งขึ้น

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 การจัดเตรียมมโนทัศน์กว้าง

ผู้สอนควรจัดเตรียมมโนทัศน์กว้างโดยการวิเคราะห์หามโนทัศน์
ที่กว้าง และสามารถครอบคลุมความคิดรวบยอดของเนื้อหาสาระใหม่ทั้งหมด มโนทัศน์ที่กว้างนั้น
จะไม่ใช้สิ่งเดียวกับมโนทัศน์ของสาระใหม่ที่จะสอน แต่จะเป็นมโนทัศน์ระดับที่เหนือขึ้นไป
มีลักษณะเป็นนามธรรมมากกว่าปกติ ซึ่งมักจะเป็นมโนทัศน์ของวิชานั้น หรือการนำเสนอ

มโนทัศน์กว้างล่วงหน้าก่อนการสอนจะเป็นการ “Preview” หรือการให้ดูตัวอย่างที่จะสอนซึ่งจะแตกต่างกับการ “Overview” หรือการให้ดูภาพรวมของสิ่งที่จะสอน การเสนอภาพรวมของสิ่งที่จะสอน การทบทวนความรู้เดิม การซักถามความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะสอน ซึ่งการบอกรวบรวมประสพการณ์ของการเรียนการสอนเหล่านี้ต้องมีลักษณะที่กว้าง ครอบคลุม และควรเป็นนามธรรมอยู่เหนือกว่าสิ่งที่จะสอน

ขั้นที่ 2 การนำเสนอมนทัศน์กว้าง

1. ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์ของบทเรียน
2. ผู้สอนนำเสนอมนทัศน์กว้าง

ขั้นที่ 3 การนำเสนอเนื้อหาสาระใหม่ของบทเรียน ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ปกติ แต่ใช้การนำเสนอที่เชื่อมโยงหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงกับมนทัศน์ที่ให้ล่วงหน้าไว้เป็นระยะ ๆ

ขั้นที่ 4 การจัดโครงสร้างความรู้ ผู้สอนส่งเสริมกระบวนการจัดโครงสร้างความรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ส่งเสริมการผสมผสานความรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัวในการเรียนรู้ และการทำสิ่งที่เรียนรู้ขึ้นให้กระจ่างโดยใช้วิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. อธิบายภาพรวมของเรื่องที่เรียน
2. สรุปลักษณะสำคัญของเรื่อง
3. บอกหรือเขียนคำนิยามที่กะทัดรัดชัดเจน
4. บอกความแตกต่างของสาระในแง่มุมต่าง ๆ
5. อธิบายว่าเนื้อหาที่เรียนนั้นส่งเสริมมนทัศน์กว้างที่ให้ไว้

ล่วงหน้า

6. อธิบายความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาใหม่กับมนทัศน์กว้างที่ให้ไว้ล่วงหน้า

ให้ไว้ล่วงหน้า

7. ยกตัวอย่างเพิ่มเติมจากสิ่งที่เรียน
8. อธิบายแก่นสำคัญของสาระที่เรียนโดยสรุปเป็นคำพูดของตนเอง

ตนเอง

9. วิเคราะห์สาระในแง่มุมต่าง ๆ

1.3 รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ พัฒนาโดย Joyce & Weil

(2003, pp. 209-231) ซึ่งอาศัยหลัก 6 ประการ ดังนี้

ตั้งใจ

1. การตระหนักรู้ คือ การรับรู้สิ่งนั้น หรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ
2. การเชื่อมโยง สิ่งที่เรียนรู้ใหม่กับความรู้เดิม
3. ระบบการเชื่อมโยง คือ การเชื่อมความคิดหลายความคิดเข้าด้วยกัน ซึ่งมีลักษณะที่ความคิดหนึ่งไปกระตุ้นอีกความคิดหนึ่งให้สามารถจำได้
4. การเชื่อมโยงที่น่าซับซ้อน
5. ระบบการใช้คำทดแทน
6. การใช้คำสำคัญ

ข. ความหมายของรูปแบบ

สมคิด แก่นจันดา (2561, หน้า 5) กล่าวว่า รูปแบบการสอนเน้นความจำ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนตระหนักรู้ และเชื่อมโยงเนื้อหาอย่างขึ้น ซึ่งมีกระบวนการสอน 4 ขั้นตอน คือ 1) ผู้สอนเสนอสิ่งที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความจำ 2) ผู้สอนสอนเทคนิคการจำเนื้อหาโดยใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง 3) ผู้สอนฝึกวิธีการจำวิธีอื่นให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เทคนิคการจำหลาย ๆ วิธี และ 4) ผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกจำจากเนื้อหาอื่น ๆ ของตน แล้วมาบอกให้เพื่อนฟังถึงวิธีการที่ใช้ในการจำ

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 สังเกตหรือศึกษาเนื้อหาสาระอย่างตั้งใจ ผู้สอนควรช่วยให้ผู้เรียนตระหนักในเนื้อหาที่เรียน โดยการใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น การอ่านเอกสารแล้วขีดเส้นใต้คำสำคัญหรือประเด็นสำคัญ การตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านแล้วหาคำตอบของคำถามนั้น เป็นต้น

ขั้นที่ 2 สร้างความเชื่อมโยง ผู้เรียนได้เชื่อมโยงเนื้อหาส่วนต่าง ๆ ที่ต้องการจดจำกับสิ่งที่คุ้นเคย การหาคำสำคัญที่สามารถกระตุ้นความจำในข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน การใช้คำ ภาพ หรือความหมายอื่นทดแทนคำที่ไม่คุ้น และการเชื่อมโยงความคิดเข้าด้วยกัน

ขั้นที่ 3 การใช้จินตนาการ

ขั้นที่ 4 การฝึกใช้เทคนิคต่าง ๆ

1.4 รูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Jones et al. (1989, pp. 20-25); Cark (pp. 526-534); Joyce et al. (1992, pp. 159-165 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2560, หน้า 232-233) ได้พัฒนาจาก

แนวคิดทฤษฎีกระบวนการทางสมองในการประมวลผลข้อมูล ซึ่งกล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

1. ความจำข้อมูล ประกอบด้วย ความจำจากการรู้สึกสัมผัส หรือ ความจำระยะสั้น หรือความจำปฏิบัติการ และความจำระยะยาว ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ ความจำเหตุการณ์ และการจำความหมาย องค์ประกอบด้านความจำข้อมูลนี้จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับกระบวนการทางปัญญาของบุคคลนั้น

2. กระบวนการทางปัญญา ประกอบด้วย การใส่ใจ การรับรู้ การทำซ้ำ การเข้ารหัส การเรียกคืน

ด้วยหลักการดังกล่าวนี้ การเรียนรู้จึงเป็นการสร้างความรู้ของบุคคลที่ต้องใช้กระบวนการเรียนรู้ที่มีความหมาย 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) การเลือกรับข้อมูลที่สัมพันธ์กัน 2) การจัดระเบียบข้อมูลเข้าสู่โครงสร้าง 3) การบูรณาการข้อมูลเดิม และ 4) การเข้ารหัสข้อมูลการเรียนรู้ เพื่อให้คงทนและสามารถเรียกคืนมาใช้ได้

3. เมตาคognition

ข. ความหมายของรูปแบบ

วิจิตรา แจ้งพร้อม (2551, หน้า 38) ได้กล่าวไว้ว่า แผนผังกราฟิก หมายถึง การสื่อสารที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูลความรู้ที่ได้จากการศึกษาอย่างเป็นระบบเพื่อให้เข้าใจง่าย กะทัดรัด ชัดเจน แผนผังกราฟิกได้มาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ มาจัดกระทำข้อมูลโดยอาศัยทักษะการคิด เช่น การสังเกต การเปรียบเทียบ การจัดหมวดหมู่ การแยกแยะ และการแยกแยะ เป็นต้น นอกจากนี้ผังกราฟิกยังมีชื่อเรียกอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น แผนผังความหมาย (Semantic Mapping) แผนที่ความคิด (Mind Mapping) และกรอบมโนทัศน์หรือแผนผังมโนคติ (Concept Mapping) เป็นต้น

นวลสมร ชูสโมน (2558, หน้า 25) กล่าวถึง แผนผังขอบข่าย ความหมายว่าเป็น แผนผังหรือโครงสร้างที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของใจความสำคัญ และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องซึ่งผู้ที่ศึกษาแผนผังขอบข่ายความหมายได้ใช้ชื่อเรียกที่แตกต่างกัน เช่น Graphic Organization, Concept Mapping, Cognitive Mapping, ผังมโนทัศน์, แผนผังภูมิความหมาย, และแผนผังสรุปความเชื่อมโยงเกี่ยวกับชื่อ เป็นต้น

ทศนา แคมมณี (2560, หน้า 388-400) กล่าวว่า ผังกราฟิกที่นิยมใช้กันโดยทั่วไปมีจำนวนมากและมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากมีการค้นพบกราฟิกแบบใหม่ อยู่เสมอ จึงได้เสนอผังกราฟิกที่สามารถนำไปใช้ในงานลักษณะต่าง ๆ ไว้ 9 ประเภท ดังนี้

1. ผังความคิด (A Mind Map)

2. ผังมโนทัศน์ (A Concept Map)
3. ผังแมงมุม (A Spider Map)
4. ผังลำดับขั้นตอน (A Sequential Map)
5. ผังก้างปลา (A Fishbone Map)
6. ผังวัฏจักร (A Circle or Cyclical Map)
7. ผังวงกลมซ้อนหรือเวินไดอะแกรม (Venn Diagram)
8. ผังวีไดอะแกรม (Vee Diagram)
9. ผังพล็อตไดอะแกรม (Plot Diagram)

นันทิยา ประจันต์เสน (2561, หน้า 26) กล่าวว่า ผังกราฟิก หมายถึง รูปแบบของการนำเสนอความคิด ความรู้ และข้อมูลที่เป็นข้อความหรือรูปภาพให้สัมพันธ์กันเป็นรูปแบบมิติสัมพันธ์ที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความชัดเจน กะทัดรัดและเข้าใจง่าย

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก พบว่า ผังกราฟิกเป็นการนำเสนอความคิด ความรู้ และข้อมูลที่เป็นข้อความหรือรูปภาพ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของใจความสำคัญและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันเป็นรูปแบบมิติสัมพันธ์ที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความชัดเจน กะทัดรัดและเข้าใจง่าย นอกจากนี้ ผังกราฟิกยังมีชื่อเรียก และลักษณะต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน การเลือกใช้ผังกราฟิกควรศึกษา รายละเอียดของแต่ละรูปแบบและเนื้อหาที่ใช้สอนให้สอดคล้องกัน

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิก มีหลายรูปแบบ ในที่นี้ได้ นำเสนอไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิกของ Jones et al. (1989, pp. 20-25 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, หน้า 234) ประกอบด้วยขั้นตอนการเรียนการสอนที่สำคัญ ๆ 5 ขั้นตอนด้วยกันดังนี้

1.1 ผู้สอนเสนอตัวอย่างการจัดข้อมูลด้วยผังกราฟิกที่เหมาะสมกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์

1.2 ผู้สอนแสดงวิธีการสร้างผังกราฟิก

1.3 ผู้สอนชี้แจงเหตุผลของการใช้ผังกราฟิกนั้นและอธิบาย

วิธีการใช้

1.4 ผู้เรียนฝึกการสร้างและใช้ผังกราฟิกในการทำความเข้าใจ

เนื้อหาเป็นรายบุคคล

- 1.5 ผู้เรียนเข้ากลุ่มและนำเสนอผังกราฟิกของตนแลกเปลี่ยนกัน
2. รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิกของ Clark (1991, pp. 526-534 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, หน้า 234-235) ประกอบด้วยขั้นตอนการเรียนการสอนที่สำคัญ ดังนี้
 - ขั้นก่อนสอน
 1. ผู้สอนพิจารณาลักษณะของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของเนื้อหาของนั้น ๆ ที่จะสอน
 2. ผู้สอนพิจารณาและคิดหาผังกราฟิกหรือวิธีการที่เป็นระบบในการจัดระเบียบของเนื้อหานั้น ๆ
 3. ผู้สอนเลือกผังกราฟิกหรือวิธีการจัดระเบียบของเนื้อหานั้น ๆ ที่เหมาะสมที่สุด
 4. ผู้สอนคาดคะเนปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการใช้ผังกราฟิกนั้น
 - ขั้นสอน
 1. ผู้สอนนำเสนอผังกราฟิกที่เหมาะสมกับลักษณะของเนื้อหาแก่ผู้เรียน
 2. ให้ผู้เรียนทำความเข้าใจเนื้อหาและนำเนื้อหาใส่ลงในผังกราฟิกตามความเข้าใจของตนเอง
 3. ผู้สอนซักถาม และแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้เรียน หรือขยายความเพิ่มเติม
 4. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเพิ่มเติม โดยนำเสนอปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา แล้วให้ผู้เรียนใช้ผังกราฟิกเป็นกรอบในการคิดแก้ปัญหา
 5. ให้ข้อมูลป้อนกลับ
3. รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิกของ Joyce et al. (1992, pp. 159-161 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, หน้า 235-236) ซึ่งได้นำรูปแบบการเรียนการสอนของ Clark มาปรับใช้โดยเพิ่มเติมขั้นตอนเป็น 8 ขั้น ดังนี้
 - 3.1 ผู้สอนชี้แจงจุดมุ่งหมายของบทเรียน
 - 3.2 ผู้สอนเสนอผังกราฟิกที่เหมาะสมกับลักษณะของเนื้อหา
 - 3.3 ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนนึกถึงความรู้เดิมเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับความรู้ใหม่
 - 3.4 ผู้สอนเสนอเนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

3.5 ผู้สอนเชื่อมโยงเนื้อหาสาระที่เรียนกับผังกราฟิก และให้ผู้เรียน นำเนื้อหาสาระไปลงในผังกราฟิกตามความเข้าใจของตน

3.6 ผู้สอนให้ความรู้เชิงกระบวนการโดยชี้แจงเหตุผลในการใช้ ผังกราฟิก และอธิบายวิธีใช้ผังกราฟิกด้วย

3.7 ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายผลการใช้ผังกราฟิกกับเนื้อหา

3.8 ผู้สอนซักถาม เพื่อปรับความเข้าใจและขยายความจนผู้เรียน เกิดเข้าใจที่กระจ่างชัด

4. รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ผังกราฟิกของสุปรียา ตันสกุล สุปรียา ตันสกุล (2540, อ้างถึงใน ทิศนา ขมมณี, 2560, หน้า 236) มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ทบทวนความรู้เดิม

4.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ลักษณะของบทเรียนความรู้ที่คาดหวังให้เกิด แก่ผู้เรียน

4.3 กระตุ้นให้นึกถึงความรู้เดิมเพื่อนำมาสร้างความสัมพันธ์กับสิ่ง ที่เรียน และจัดเนื้อหาสาระด้วยแผนภาพ

4.4 นำเสนอตัวอย่างการจัดเนื้อหาสาระด้วยแผนภาพที่เหมาะสมกับ ลักษณะของเนื้อหาและความรู้ที่คาดหวัง

4.5 ให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับเนื้อหาและฝึกใช้แผนภาพเป็น รายบุคคล

4.6 นำเสนอปัญหาโดยใช้แผนภาพเป็นกรอบในการแก้ปัญหา

4.7 ทำความเข้าใจให้กระจ่างชัด

สรุปกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนโดย ผังกราฟิก พบว่า ขั้นตอนการสอนของรูปแบบมี 5 ขั้นตอน คือ 1) ชี้แจงวัตถุประสงค์ของเนื้อหา 2) เสนอตัวอย่างการจัดข้อมูลด้วยผังกราฟิกที่เหมาะสมกับเนื้อหา 3) กระตุ้นให้เชื่อมโยงเนื้อหา กับความรู้เดิม เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหา 4) นำเสนอผังกราฟิกของตน 5) อภิปรายผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและให้ข้อมูลป้อนกลับ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนา ด้านพุทธิพิสัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 4 รูปแบบ ดังนี้

1) รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ เป็นการเรียนรู้มโนทัศน์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นต้องค้นหาคุณสมบัติเฉพาะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งนั้น เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนก เปรียบเทียบสิ่งที่ใช่และไม่ใช่สิ่งออกจากกัน แล้วสรุปลักษณะที่สำคัญ จากนั้นสร้างคำนิยามของมโนทัศน์ของตนเอง

2) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอมนทัศน์กว้างล่วงหน้า เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเชื่อมโยงสิ่งที่เรารู้กับความรู้เดิมของผู้เรียน และการสอนสิ่งใหม่จะวิเคราะห์หาความคิดรวบยอดย่อย ๆ ของสาระที่จะนำเสนอ ก่อน จากนั้นจัดทำผังโครงสร้างของความคิดรวบยอดเหล่านั้น แล้วนำมาวิเคราะห์หามโนทัศน์หรือความคิดรวบยอดที่กว้างสามารถครอบคลุมความคิดรวบยอดย่อย ๆ ที่จะสอนนั้นได้

3) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นความจำ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้เทคนิคการจำ 6 รูปแบบ ได้แก่ 3.1) การตระหนักรู้ คือ การรับรู้สิ่งนั้น หรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ 3.2) การเชื่อมโยง สิ่งที่เราเรียนรู้ใหม่กับความรู้เดิม 3.3) ระบบการเชื่อมโยง คือ การเชื่อมความคิดหลายความคิดเข้าด้วยกัน 3.4) การเชื่อมโยงที่น่าขบขัน 3.5) ระบบการใช้คำทดแทน และ 3.6) การใช้คำสำคัญ และ 4) รูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก

เป็นกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้ 4.1) ความจำข้อมูล 4.2) กระบวนการทางปัญญา และ 4.3) เมตาคognition ชั้น ผังกราฟิกเป็นการนำเสนอความคิด ความรู้ และข้อมูลที่เป็นข้อความหรือรูปภาพ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของใจความสำคัญและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันเป็นรูปแบบมิติสัมพันธ์ที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความชัดเจน กะทัดรัดและเข้าใจง่าย กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิกมี 5 ขั้นตอน คือ 1) ชี้แจงวัตถุประสงค์ของเนื้อหา 2) เสนอตัวอย่างการจัดข้อมูลด้วยผังกราฟิกที่เหมาะสมกับเนื้อหา 3) กระตุ้นให้เชื่อมโยงเนื้อหากับความรู้เดิม เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหา 4) นำเสนอผังกราฟิกของตน และ 5) อภิปรายผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และให้ข้อมูลป้อนกลับ

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain)

รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากแก่การพัฒนา การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบเพียงเพื่อช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่น ๆ เพิ่มเติม รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 1 รูปแบบ ดังนี้

2.1 รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ พัฒนาโดย Shafiel & Shattel (1987, pp. 67-71 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, หน้า 242-243) การให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล ซึ่งเห็นว่า บุคคลสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง ได้จากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความรู้สึกนึกคิดและค่านิยมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นมาจากการปะทะสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบข้าง และได้สั่งสมไว้ การสวมบทบาทสมมติเป็นวิธีการที่ช่วยให้แสดงความรู้สึกต่าง ๆ ที่อยู่ภายในออกมา และนำมาศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง เกิดความเข้าใจในตนเอง ในขณะเดียวกันเมื่อบุคคลสวมบทบาทของผู้อื่นก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นกัน

ข. ความหมายของรูปแบบ

เทพรัตน์ พลาฤทธิ์ (2556, หน้า 21) กล่าวว่า บทบาทสมมติเป็น กิจกรรมการพูดที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนแสดงตามสถานการณ์และบทบาทที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษา ใกล้เคียงกับความจริง โดยผู้เรียนได้แสดงบทบาท ความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้น การใช้ บทบาทสมมติจึงช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการมี ปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในชั้นเรียน

รมณ คำมา (2557, หน้า 22) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง การที่ผู้สอนได้สร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นที่ใกล้เคียงกับความจริงโดยผู้เรียนแสดงตามบทบาทนั้น ๆ การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ได้แสดงออกทางความคิดและท่าทางการแสดง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความ สนุกสนานเพลิดเพลิน

พิมพ์พรณ ต๊ะสุภา (2558, หน้า 44-45) กล่าวถึง รูปแบบการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ ว่าหมายถึง การที่ครูผู้สอนสร้างสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทตามความรู้สึกนึก คิดของตนเอง หรือสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น เพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา และเลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้เพื่อช่วยให้ ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริง และแสดงออกตามความคิด และ ความรู้สึกของตน จากนั้นนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ที่สังเกตได้ทั้งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม มาอภิปรายผลรวมกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทศนา แคมมณี (2560, หน้า 242-243) เสนอไว้มี 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและบทบาทสมมติ ควรนำเสนอ สถานการณ์ ปัญหา และบทบาทสมมติที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงมีความง่าย เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน การกำหนดบทบาทสมมติ จะมีรายละเอียดมาก น้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน

ขั้นที่ 2 เลือกผู้แสดง ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเลือกผู้แสดง หรือให้ ผู้เรียนเป็นอาสาสมัครก็ได้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ และการวินิจฉัยของผู้สอน

ขั้นที่ 3 จัดฉาก จัดตามความพร้อม

ขั้นที่ 4 เตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนต้องเตรียมผู้ชม ว่า ควรจะสังเกตอะไร และปฏิบัติตัวอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ขั้นที่ 5 แสดง ผู้แสดงต้องแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับให้ ดีที่สุด

ขั้นที่ 6 อภิปรายและประเมินผล ส่วนใหญ่จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยเพื่อ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ การแสดงออกของผู้แสดง และเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดง ความคิดเห็นด้วย

ขั้นที่ 7 แสดงเพิ่มเติม หากมีเสนอแนะนอกเหนือจากที่ได้แสดง ไปแล้ว

ขั้นที่ 8 อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังจากการแสดงเพิ่มเติม แต่ละกลุ่มอภิปราย และประเมินผลการแสดงใหม่อีกครั้ง

ขั้นที่ 9 แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ ให้แต่ละกลุ่ม สรุปผลการอภิปราย และหาข้อสรุปรวม หรือสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนา ด้านจิตพิสัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยาก แก่การพัฒนา การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบเพียงเพื่อช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่น ๆ เพิ่มเติม รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 1 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับ

ความจริง และแสดงออกตามความคิด และความรู้สึกของตน จากนั้นนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ที่สังเกตได้ทั้งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม มาอภิปรายผลร่วมกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นบูรณาการ (Integration)

รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ รูปแบบในลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งพัฒนารอบด้าน หรือการพัฒนาเป็นองค์รวม รูปแบบที่นำเสนอ มี 3 รูปแบบ ดังนี้

3.1 รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Smith & Vallerga (1997, p. 2 อ้างถึงใน กมลวรรณ โคตรทอง, 2557, หน้า 44) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ Storyline ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นโดย Steve Bell, Sallie Harlness & Fred Rendell มีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาแบบสหวิทยาการ โดยบูรณาการสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างมีความหมาย เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนและเสริมเด็กทุก ๆ คน ให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีต่อมาวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ก็ได้พัฒนามากขึ้น และเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย

ข. ความหมายของรูปแบบ

สิริพงศ์ พรหมมา (2560, หน้า 18) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่รวมหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยใช้ความรู้ใหม่และประสบการณ์เดิมผ่านการใช้คำถามหลักและการนำไปสู่การจัดการที่หลากหลายบนเส้นทางของเรื่องราวหรือแนวทางของเรื่อง ซึ่งเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับ

นิธิวรรณ นุชน้อย (2560, หน้า 21) ได้กล่าวว่า สตอรีไลน์เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งดำเนินการสอนโดยการผูกเรื่องให้เป็นตอน ๆ เรียงตามลำดับเหตุการณ์ หรือที่เรียกว่า การกำหนดเส้นทางเดินเรื่อง ผ่านการใช้คำถามหลักสู่การจัดการที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้

พัชรินทร์ ศตพรไกรวัฒน์ (2563, หน้า 19) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ว่า หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามเส้นทางเดินเรื่องของหัวเรื่องที่สร้างขึ้นโดยบูรณาการเนื้อหาต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องนั้น ๆ และมีการใช้คำถามหลักใน

แต่ละตอนของเส้นทางเดินเรื่องซึ่งประกอบด้วย ฉาก ตัวละคร การดำเนินชีวิต และปัญหาที่ต้องแก้ไข เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิด การสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง และนำความรู้ที่ได้ไปใช้แก้ปัญหา

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามเส้นทางเดินเรื่องที่ผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์จากหัวเรื่องที่สร้างขึ้น โดยบูรณาการเนื้อหาต่าง ๆ ให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องนั้น ๆ และใช้คำถามหลักสู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2544, หน้า 101 อ้างถึงใน นิธิวรรณ นุชน้อย, 2560, หน้า 25) กล่าวว่า ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีสตอรีไลน์ เน้นการใช้กิจกรรมเป็นหลัก มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ เป็นขั้นเริ่มต้นการถ่ายทอดความรู้สึกและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเห็น เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนต้องสร้างหรือเตรียมความพร้อมในการรับความรู้ ประสบการณ์
2. ขั้นกิจกรรม เป็นหัวใจของกระบวนการสอนในทุกรูปแบบ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้เกิดพฤติกรรมที่คาดหวัง
3. ขั้นอภิปราย เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสนำเสนอประสบการณ์ที่ได้รับจากขั้นกิจกรรมมาวิเคราะห์ ให้เกิดความเข้าใจและอภิปรายเพื่อนำไปสู่การสรุป การอภิปรายนั้นเป็นกิจกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำอภิปราย
4. ขั้นสรุป เป็นขั้นที่ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลจากการทำกิจกรรมหรือข้อมูลจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ มาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ และมีการสรุปความรู้ใหม่

ทศนา แคมมณี (2560, หน้า 257-259) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่องจำเป็นต้องมีการวางแผนและการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดเส้นทางเดินเรื่องให้เหมาะสม

ผู้สอนต้องวิเคราะห์จุดมุ่งหมายและเนื้อหาหลักสูตร จากนั้นเลือกหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตรนั้น และจัดแผนการสอนรายละเอียดเส้นทางเดินเรื่องซึ่งประกอบด้วย 4 ตอน คือ ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิตและเหตุการณ์ ในแต่ละตอนให้ผู้สอนกำหนด

ประเด็นหลักขึ้นมาและเป็นคำถามนำซึ่งโยงไปสู่คำตอบซึ่งสัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ

ขั้นที่ 2 ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้สอนดำเนินการตามแผนการสอนไปตามลำดับ การเรียนการสอนแบบนี้ อาจใช้เวลาเพียงไม่กี่คาบหรือต่อเนื่องกันเป็นภาคเรียนก็ได้แต่ไม่ควรเกิน 1 ภาคเรียน ส่วนการเริ่มกิจกรรมใหม่ ผู้สอนควรเชื่อมโยงกับเรื่องที่ค้างไว้ และให้ผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดของแต่ละกิจกรรม ก่อนจะขึ้นกิจกรรมใหม่

ขั้นที่ 3 ประเมินผล

ใช้การประเมินผลตามสภาพที่แท้จริง จากการสังเกต การบันทึก และการรวบรวมข้อมูลจากผลงานและการแสดงออกของผู้เรียน รวมถึงทักษะการคิด การทำงาน การร่วมมือ การแก้ปัญหา และอื่น ๆ

จากการศึกษากระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน โดยการสร้างเรื่อง พบว่า ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ 1) กำหนดเส้นทางเดินเรื่องให้เหมาะสม 2) ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน 3) อภิปราย และ 4) ประเมินและสรุปผล

3.2 รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

อุษณีย์ โปธิสุข (2542, หน้า 63 อ้างถึงใน ปิยะรัตน์ รัตนบุญมีกุล, 2556, หน้า 52) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนแบบ 4MAT ว่าผู้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนี้ คือ McCarthy ซึ่งพัฒนาจากแนวคิดของ Kolb ในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล อธิบายได้ว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของ 2 มิติ คือ การรับรู้และกระบวนการ การเรียนรู้เกิดจากการรับรู้แล้วนำไปจัดกระบวนการในสิ่งที่ตนได้รับมาในแบบของตน ทั้งคนที่รับรู้ผ่านรูปธรรมและคนที่รับรู้ผ่านนามธรรม คนทั้งสองกลุ่มนี้จะสร้างความคิดที่แตกต่างกัน แม้จะเป็นเรื่องเดียวกัน นอกจากนี้การแบ่งลักษณะการเรียนรู้เป็น 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน คือ 1) การใช้สัญชาตญาณ หยั่งรู้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ เป็นรูปธรรม แล้ววิเคราะห์ สังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ 2) การเอาตัวเองเข้าไปพิสูจน์หรือใช้หลักเหตุผล ในการวิเคราะห์และประเมินสิ่งต่าง ๆ ทำให้คนทั้ง 4 กลุ่มมีแนวคิดที่แตกต่างกัน

ข. ความหมายของรูปแบบ

กิตติชัย สุธาสิโนบล (2546, หน้า 12 อ้างถึงใน อมฤต จันทร์เกษร, 2557, หน้า 43) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT เป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียน 4 ลักษณะกับพัฒนาการของสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล

เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามแบบและความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ โดยให้ผู้เรียนใช้จินตนาการวาดมโนภาพ วิเคราะห์และเก็บรายละเอียดที่ได้รับ จากนั้นใช้ความคิดจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่และข้อมูลที่ได้รับมานำเสนอในรูปแบบการปฏิบัติ

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทศนา เขมมณี (2560, หน้า 262-264) นำเสนอไว้ 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างประสบการณ์ ผู้สอนจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเห็น

คุณค่าของเรื่องที่เรียนด้วยตนเอง ผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามได้ว่า ทำไมตนจึงต้องเรียนเรื่องนี้

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ หรือสะท้อนความคิดจาก

ประสบการณ์ จะช่วยให้เกิดความตระหนักรู้ และยอมรับความสำคัญของเรื่องที่เรียน

ขั้นที่ 3 พัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด

ขั้นที่ 4 พัฒนาความรู้และความคิด ผู้สอนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียน

พัฒนาความคิดให้กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้นกว่าเดิม โดยให้ค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลที่

หลากหลาย ในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 สิ่งที่ได้เรียนรู้ คือ อะไร

ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามแนวคิดที่ได้เรียนรู้

ขั้นที่ 6 สร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเอง สิ่งที่ได้เรียนรู้ คือ ทำอย่างไร

จากการลงมือปฏิบัติทำให้ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ถึงจุดเด่นจุดด้อย เข้าใจแนวคิด และสามารถ

นำความรู้เข้าเข้าใจนั้นมาประยุกต์ใช้ในการสร้างชิ้นงาน

ขั้นที่ 7 วิเคราะห์ผลงานและแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้

เมื่อผู้เรียนได้ชิ้นงานแล้ว ต้องเรียนรู้การวิพากษ์วิจารณ์ชิ้นงานอย่างสร้างสรรค์ พร้อมรับฟัง

ข้อเสนอแนะ และนำมาปรับปรุงผลงานของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 8 การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด เป็นการขยายขอบข่าย

ความรู้ โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และอภิปรายร่วมกัน เพื่อนำสิ่งที่ได้ไปเชื่อมโยงกับ

ชีวิตจริง คำถามหลักที่ใช้ คือ ถ้า...

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2553, หน้า 211-212 อ้างถึงในวรรณพร สุภาคำ, 2556, หน้า 39) ได้กล่าวสรุปขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT ตามแนวคิดของ McCarthy ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน (พัฒนา

สมองซีกขวา) ผู้สอนควรกระตุ้นความสนใจ และแรงจูงใจให้ผู้เรียนฝึกคิด โดยใช้คำถามที่กระตุ้น

ให้ผู้เรียนสังเกต การออกไปปฏิบัติสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมจริงของสิ่งที่เรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกซ้าย) ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และสนใจในสิ่งที่เรียน โดยให้ผู้เรียนวิเคราะห์หาเหตุผลให้ฝึกทำกิจกรรมกลุ่มอย่างหลากหลาย เช่น การฝึกเขียนผังมโนทัศน์ การระดมสมอง และมีการอภิปรายร่วมกัน เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา) ผู้สอนเน้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์อย่างไตร่ตรอง นำความรู้ที่ได้มาเชื่อมโยงกับความรู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้า โดยการจัดระบบการวิเคราะห์ เปรียบเทียบ จัดลำดับความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกซ้าย) ผู้สอนให้ทฤษฎี และหลักการที่ลึกซึ้ง โดยเฉพาะรายละเอียดของข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและพัฒนาความคิดรวบยอดของตนเองในเรื่องที่เรียน ด้วยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้จากใบความรู้ แหล่งวิทยาการการเรียนรู้ การสาธิต การทดลอง การดูวีดีทัศน์ และการใช้ห้องสมุด

ขั้นที่ 5 ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด (พัฒนาสมองซีกซ้าย) ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการทดลอง การทำแบบฝึกหัด การสรุปผลการทดลอง สรุปผลการทำแบบฝึกหัดที่ถูกต้อง ชัดเจน โดยผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามข้อสงสัยก่อนปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นที่ 6 ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง (พัฒนาสมองซีกขวา) ผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงความสามารถของตนเองตามความถนัด ความสนใจเพื่อสร้างสรรค์ชิ้นงาน ซึ่งเป็นการแสดงถึงความเข้าใจในเนื้อหาวิชาการที่เรียน ชิ้นงาน เช่น สมุดรวบรวมสิ่งประดิษฐ์ ภาพวาด นิทาน แผ่นพับ เป็นต้น

ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์คุณค่าและการประยุกต์ใช้ (พัฒนาสมองซีกซ้าย) ผู้สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์ชิ้นงานของตนเอง อธิบายขั้นตอนการทำงาน อุปสรรคในการทำงานและวิธีการแก้ไขปัญหา โดยประยุกต์ให้เชื่อมโยงกับชีวิตจริงหรืออนาคต อาจวิเคราะห์ชิ้นงานในกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ตามความเหมาะสม

ขั้นที่ 8 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับผู้อื่น (พัฒนาสมองซีกขวา) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำผลงานของตนเองมานำเสนอหรือจัดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดนิทรรศการ จัดป้ายนิเทศ เป็นต้น โดยให้สมาชิกกลุ่มอื่นได้ชื่นชม และผลัดกันวิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

จากการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT พบว่า ขั้นตอนของรูปแบบมี 8 ขั้นตอน ดังนี้

1) ชั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน 2) ชั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ 3) ชั้นพัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด 4) ชั้นพัฒนาความรู้และความคิด 5) ชั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด 6) ชั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง 7) ชั้นวิเคราะห์ผลงานและแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ และ 8) ชั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด

3.3 รูปแบบการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

(Instructional Models of Cooperative Learning)

ก. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

Johnson & Johnson (1974, pp. 213–240 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2560, หน้า 265) กล่าวว่า ผู้เรียนควรร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการ ดังนี้ 1) หลักการพึ่งพากัน 2) การหันหน้าเข้าหากันและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน 3) ทักษะทางสังคม 4) กระบวนการกลุ่ม 5) การเรียนรู้ร่วมกัน หากผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้น และพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคม และอารมณ์ด้วย

ข. ความหมายของรูปแบบ

บุตรธูรัตน์ วันโส (2559, หน้า 40) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม แบบละความสามารถ มีทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยที่สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบงานของตนเอง และงานของกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้กำลังใจ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ทุกคนในกลุ่มได้เรียนรู้ตามจุดประสงค์ และนำคะแนนความสำเร็จของแต่ละคนมาเป็นความสำเร็จของกลุ่ม รวมทั้งทุกคนเห็นคุณค่าของความแตกต่างระหว่างบุคคล

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทิศนา แคมมณี (2560, หน้า 265) กล่าวว่า วัฏจักร รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการ ดังนี้ 1) การจัดกลุ่ม 2) การศึกษาเนื้อหาสาระ 3) การทดสอบ 4) การคิดคะแนน และ 5) การให้รางวัล จะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์นั้น ๆ แม้ว่าแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกัน แต่มีหลักการเหมือนกัน คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.3.1 รูปแบบ JIGSAW

ข. ความหมายของรูปแบบ

พิมพร พยุหะ (2557, หน้า 6) ได้กล่าวว่า การอ่านแบบจิ๊กซอว์ หมายถึง กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเป็นกลุ่มซึ่งประกอบด้วยผู้เรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ตามกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม โดยสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะได้รับใบความรู้หรือเนื้อหาที่ถูกตัดแบ่งออกเป็นส่วน ๆ การรวมกลุ่มครั้งนี้เรียกว่า กลุ่มครอบครัว จากนั้นสมาชิกที่ได้รับใบความรู้หรือเนื้อหาเดียวกันต้องมารวมกลุ่มกันใหม่อีกครั้งเรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยทำการศึกษาและอภิปรายเนื้อหาที่ได้รับมอบหมายอย่างถ่องแท้ตามเวลาที่กำหนด และให้สมาชิกแต่ละคนกลับไปยังกลุ่มครอบครัว เพื่อผลัดเปลี่ยนกันอธิบายความรู้ให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม จากนั้นผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบย่อย คะแนนสอบของแต่ละคนจะนำมารวมเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม พร้อมมีการประกาศในชั้นเรียน

ศศิวิมล ศรีทอง (2560, หน้า 15) กล่าวว่าไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการต่อภาพ หมายถึง กิจกรรมการเรียนที่ผู้สอนแบ่งจำนวนผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยเท่ากับจำนวนหัวข้อย่อยของเนื้อหาที่จะให้เรียนรู้ โดยที่ทุกกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเดียวกัน ผู้เรียนของแต่ละกลุ่มจะศึกษาค้นคว้าคนละหัวข้อเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ผู้เรียนต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันก็จะทำการศึกษาค้นคว้าร่วมกัน จากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญอธิบายความรู้ เนื้อหาสาระที่ตนศึกษาให้เพื่อนฟัง สมาชิกทั้งกลุ่มได้รู้เนื้อหาสาระครบทุกหัวข้อย่อยและเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระทั้งเรื่องพร้อมกัน

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบ JIGSAW พบว่า รูปแบบ JIGSAW เป็นกิจกรรมการเรียนที่ผู้สอนแบ่งจำนวนผู้เรียนเป็นกลุ่ม โดยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันศึกษาค้นคว้าคนละหัวข้อ และกระจายออกไปรวมกับกลุ่มอื่นเพื่อศึกษากับคนที่ได้หัวข้อเดียวกัน จากนั้นกลับเข้ามากลุ่มเดิมเพื่อผลัดเปลี่ยนกันอธิบายสิ่งที่ศึกษาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง หลังจากนั้นผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบย่อย คะแนนสอบของแต่ละคนจะนำมารวมเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม พร้อมมีการประกาศในชั้นเรียน

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

จิระศักดิ์ อุดหนุน (2550, หน้า 58) กล่าวว่าไว้ว่า ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือรูปแบบ JIGSAW มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้สอนกำหนดหัวเรื่องที่จะศึกษาเป็นหัวข้อย่อย ๆ โดยมีเนื้อหาหรือเรื่องที่จะศึกษาเท่า ๆ กันและแนะนำวิธีศึกษา

2. ผู้สอนกำหนดผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละเท่ากันเท่ากับจำนวนหัวข้อที่จะศึกษา เรียกว่า “กลุ่มบ้านของเรา” ให้แต่ละคนมีหมายเลขประจำตัวของตนเอง

3. ผู้เรียนที่มีหมายเลขเดียวกันจากกลุ่มบ้านของเรามา นั่งรวมกันเพื่อศึกษาหาความรู้และทำงานร่วมกันตามที่ผู้สอนกำหนด ผู้เรียนในแต่ละหมายเลขจะศึกษาเรื่องเดียวกัน ร่วมกันอภิปราย และตอบคำถามตามที่ผู้สอนกำหนด โดยผู้เรียนทุกคนจะต้องมีความกระจำจืดในเรื่องที่ศึกษาเป็นอย่างดีเรียกกลุ่มนี้ว่า “กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ”

4. สมาชิกกลับไปยังกลุ่มบ้านของเราและผลัดกันอภิปรายเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ศึกษามา

5. ผู้สอนทดสอบความรู้ตามเนื้อหา

3.3.2 รูปแบบ Student Teams- Achievement Division: STAD

ข. ความหมายของรูปแบบ

มนทกานต์ พิบูลแถว (2557, หน้า 56) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน ประกอบด้วยสมาชิกที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันซึ่งแต่ละกลุ่มนั้นต้องมีนักเรียนที่มีความสามารถทั้งเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คนและอ่อน 1 คน เพื่อที่สมาชิกในกลุ่มจะศึกษาและทำความเข้าใจบทเรียนร่วมกันหลังจากที่ผู้สอนนำเสนอบทเรียนแล้วสมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้สมาชิกทุกคนเกิดการเรียนรู้และพยายามทำงานให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม มีการปรึกษาหารือกัน ให้ความช่วยเหลือกัน รวมทั้งเตรียมสมาชิกกลุ่มให้พร้อมสำหรับการทดสอบหลังจากจบบทเรียนแต่ละบท ผู้เรียนจะร่วมมือกันศึกษาหาความรู้ แต่ในการทดสอบผู้เรียนแต่ละคนจะช่วยเหลือกันไม่ได้ ผลของการสอบจะพิจารณาเป็น 2 ระดับ คือ พิจารณาเป็นรายบุคคล และเป็นคะแนนรวมหรือคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม โดยผู้สอนมีรางวัลเป็นการเสริมแรงด้วยการกล่าวชมเชย การให้สิ่งของหรือประกาศนียบัตรแก่ผู้เรียนทั้งกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล เมื่อผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทิศนา แคมมณี (2560, หน้า 266) นำเสนอกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ STAD ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแบบละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คนและเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา

2. สมาชิกในกลุ่ม ได้รับเนื้อหา จากนั้นศึกษาเนื้อหาสาระนั้นร่วมกัน อาจจะทำแบบทดสอบในแต่ละตอนและเก็บคะแนนของตนไว้

3. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย เป็นการทดสอบรวบยอด และนำผลคะแนนไปหาคะแนนพัฒนาการ ซึ่งหาได้ ดังนี้
 คะแนนพื้นฐาน หาได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยแต่ละครั้งที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้
 คะแนนที่ได้ หาได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบครั้งสุดท้าย
 ลบกับคะแนนพื้นฐาน

คะแนนพัฒนาการ : ถ้าคะแนนที่ได้ คือ

- 11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 0

-1 ถึง -10 คะแนนพัฒนาการ = 10

+1 ถึง 10 คะแนนพัฒนาการ = 20

+11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 30

4. สมาชิกในนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

3.3.3 รูปแบบ Team- Assisted Individualization: TAI

ข. ความหมายของรูปแบบ

Slavin (1990, pp. 22-24 อ้างถึงใน เสาวณี พรหมนิล, 2555, หน้า 51) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน TAI ว่าเป็นวิธีการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกัน เพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนจากแบบฝึกทักษะ และส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทิศนา แคมมณี (2560, หน้า 267-268) นำเสนอกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ TAI ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแบบละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา
2. สมาชิกในกลุ่ม ได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน
3. สมาชิกในกลุ่ม จับคู่กันทำแบบฝึกหัด

ก. ทำแบบฝึกหัดได้ร้อยละ 75 ขึ้นไปให้ไปรับการทดสอบ
รวบยอดครั้งสุดท้ายได้

ข. ทำแบบฝึกหัดได้ไม่ถึงร้อยละ 75 ให้ทำแบบฝึกหัดซ่อม
จนกระทั่งทำได้ แล้วจึงไปรับการทดสอบรวบยอดครั้งสุดท้าย

4. สมาชิกในกลุ่มแต่ละคน นำคะแนนทดสอบรวบยอดมา
รวมกัน กลุ่มใดได้คะแนนกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รับรางวัล

3.3.4 รูปแบบ Team Games Tournament: TGT

ข. ความหมายของรูปแบบ

มัลลิกา มานันท์ (2558, หน้า 13-14) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขัน (TGT) หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือรูปแบบหนึ่ง
โดยให้ผู้เรียนได้รวมกลุ่มกันทำงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกแต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิก
ที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ สูง ปานกลาง ต่ำ ในอัตราส่วน 1:3:1 โดยทุกทีมจะมีเป้าหมาย
ของทีม ใช้เกมหรือการแข่งขันวิชาการ ความสำเร็จของแต่ละทีมจะขึ้นอยู่กับความสามารถ
ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ มีการเสริมแรงลักษณะต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นการทำงานร่วมกัน

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ทิตินา แคมมณี (2560, หน้า 268-269) เสนอขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแบบละความสามารถ (เก่ง-กลาง-
อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา
2. สมาชิกในกลุ่ม ได้รับเนื้อหาสาระ และศึกษาเนื้อหาสาระ
ร่วมกัน
3. สมาชิกในกลุ่ม แยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่มไป แข่งขันกับ
กลุ่มอื่น โดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือ คนเก่งในกลุ่มบ้านของเราแต่ละกลุ่มไปรวมกัน
คนอ่อนในกลุ่มบ้านของเราแต่ละกลุ่มไปรวมกัน กลุ่มใหม่ที่รวมกันนี้เรียกว่ากลุ่มแข่งขันโดย
กำหนดให้มีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน
4. สมาชิกในกลุ่มแข่งขัน เริ่มแข่งขัน ดังนี้
 - ก. แข่งขันกันตอบคำถาม 10 คำถาม
 - ข. สมาชิกคนแรกจับคำถามขึ้นมา 1 คำถาม และอ่าน
คำถามให้กลุ่มฟัง
 - ค. ให้สมาชิกที่อยู่ซ้ายมือของผู้อ่านคำถามคนแรกตอบ
คำถามก่อน ต่อไปจึงให้คนถัดไปตอบจนครบ

กลุ่มฟัง

ง. ผู้อ่านคำถาม เปิดคำตอบ แล้วอ่านเฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้

จ. ให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

ผู้ตอบถูกเป็นคนแรกได้ 2 คะแนน

ผู้ตอบถูกคนต่อไปได้ 1 คะแนน

ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ฉ. ต่อไปสมาชิกกลุ่มที่สองจับคำถามที่ 2 และเริ่มเล่นตาม
ขั้นตอน ข ค ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งคำถามหมด

ช. ทุกคนรวมคะแนนของตนเอง

ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 1 ได้โบนัส 10 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 2 ได้โบนัส 8 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 3 ได้โบนัส 5 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงอันดับ 4 ได้โบนัส 4 คะแนน

5. เมื่อแข่งขันเสร็จแล้ว สมาชิกกลุ่มกลับไปกลุ่มบ้านของเรา
จากนั้นนำคะแนนที่แต่ละคนได้รวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

3.3.5 รูปแบบ Cooperative Integrated Reading and

Composition: CIRC

ข. ความหมายของรูปแบบ

ลัดดาวัลย์ จันลาวงค์ (2558, หน้า 50) กล่าวถึง การเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเทคนิค CIRC ว่าหมายถึง การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่เก่ง
ช่วยเหลือผู้ที่อ่อน ทำให้ผู้เรียนทั้งสองระดับได้มีปฏิสัมพันธ์กัน เห็นอกเห็นใจกัน เรียนรู้ปัญหา
และหาทางแก้ไขร่วมกัน รับผิดชอบร่วมกัน และใช้เทคนิคการสอนอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

มงคล พลเยี่ยม (2560, หน้า 71) กล่าวว่า CIRC คือ โปรแกรม
การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับสอนการอ่าน การเขียนและทักษะทางภาษา ซึ่งสามารถใช้แบบ
ควบคู่ระหว่างการอ่านและการเขียน หรือใช้แยกทักษะใดทักษะหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้ CIRC
ยังเหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ค. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

รูปแบบการสอนที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียน ซึ่งประกอบกิจกรรม
หลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการ

ภาษากับการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้ (Slavin, 1995, pp. 104-110 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2560, หน้า 270)

1. แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถในการอ่านกลุ่มละ 2 คน หรือ 3 คน ทำกิจกรรมการอ่านแบบเรียนร่วมกัน
2. จัดทีมใหม่โดยให้แต่ละทีมมีนักเรียนต่างระดับความสามารถอย่างน้อย 2 ระดับ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน ทีมใดได้คะแนนร้อยละ 90 ขึ้นไป จะได้รับประกาศนียบัตรเป็น “ซูเปอร์ทีม” หากได้รับคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80-89 จะได้รับรางวัลรองลงมา
3. พบกลุ่มการอ่านวันละ 20 นาที แจ้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ และให้ทบทวนคำศัพท์เก่า จากนั้นให้ผู้สอนกำหนดและแนะนำเรื่องที่อ่าน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่จัดเตรียมไว้ให้
4. หลังจากกิจกรรมการอ่าน ผู้สอนอภิปรายเรื่องที่อ่าน โดยเน้นการฝึกทักษะต่าง ๆ ในการอ่าน เช่น การจับประเด็นปัญหา การทำนายเหตุการณ์ เป็นต้น
5. ทดสอบการอ่าน เพื่อเก็บคะแนนเป็นรายบุคคลและทีม
6. ผู้เรียนจะได้รับการสอนและฝึกทักษะการอ่าน สัปดาห์ละ 1 วัน
7. ผู้เรียนจะได้รับชุดการเรียนการสอนเขียนที่สามารถเลือกหัวข้อการเขียนได้ตามความสนใจ ช่วยกันวางแผนในการเขียนเรื่อง และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง และนำเสนอผลงานนั้นออกมา
8. ผู้เรียนจะได้รับการบ้านโดยให้เลือกอ่านเรื่องและหนังสือที่สนใจ ซึ่งเป็นการอ่านแบบรายบุคคล โดยให้ผู้ปกครองช่วยตรวจสอบพฤติกรรมการอ่าน และเขียนรายงานเรื่องที่อ่านตามแบบฟอร์มให้ไว้

สรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ เป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ รูปแบบในลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งพัฒนารอบด้าน หรือการพัฒนาเป็นองค์รวม รูปแบบที่นำเสนอ มี 3 รูปแบบ ดังนี้

- 1) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง เป็นการจัดการเรียนรู้ตามเส้นทางเดินเรื่องที่ผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เรียงตามลำดับเหตุการณ์จากหัวเรื่องที่สร้างขึ้น โดยบูรณาการเนื้อหาต่าง ๆ ให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องนั้น ๆ และใช้คำถามหลัก

สู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ 1.1) กำหนดเส้นทางเดินเรื่องให้เหมาะสม 1.2) ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน 1.3) อภิปราย และ 1.4) ประเมินและสรุปผล 2) รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT เป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียน 4 ลักษณะกับ พัฒนาการของสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามแบบและความ ต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ โดยให้ ผู้เรียนใช้จินตนาการวาดมโนภาพ วิเคราะห์และเก็บรายละเอียดที่ได้รับ จากนั้นใช้ความคิด จากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่และข้อมูลที่ได้รับมานำเสนอในรูปแบบการปฏิบัติ ในขั้นตอน ของรูปแบบมี 8 ขั้นตอน ดังนี้ 2.1) ขึ้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน 2.2) ขึ้น วิเคราะห์ประสบการณ์ 2.3) ขึ้นพัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด 2.4) ขึ้นพัฒนาความรู้ และความคิด 2.5) ขึ้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด 2.6) ขึ้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อน ความเป็นตนเอง 2.7) ขึ้นวิเคราะห์ผลงานและแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ และ 2.8) ขึ้น แลกเปลี่ยนความรู้ความคิด และ 3) รูปแบบการเรียนการสอนการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการ เรียนรู้ที่ผู้เรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ ดังนี้ 3.1) หลักการพึ่งพากัน 3.2) การหันหน้าเข้าหากันและมีปฏิสัมพันธ์กันต่อกัน 3.3) ทักษะทางสังคม 3.4) กระบวนการกลุ่ม และ 3.5) การเรียนรู้ร่วมกัน หากผู้เรียนมีโอกาส ได้เรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้นและ ลึกซึ้งขึ้น และพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคม และอารมณ์ด้วย รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริม การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายรูปแบบ เช่น JIGSAW STAD TGT TAI CIRC เป็นต้น ซึ่งแต่ละ รูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการดังนี้ การจัดกลุ่ม การศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิด ค่ะแนบ และการให้รางวัล จะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์นั้น ๆ แม้ว่าแต่ละรูปแบบ จะแตกต่างกัน แต่มีหลักการเหมือนกัน คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน สรุปได้ว่า รูปแบบ การเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่มีแบบแผนการดำเนินงานที่เป็น ระบบ มีวิธีการ มีขั้นตอนและการประเมินผล ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือ ความเชื่อต่าง ๆ นำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ เมื่อนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนแล้วสามารถพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้น ในการจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่ม รูปแบบการเรียนการสอนจะแบ่งตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรมของผู้เรียน นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอนยังมีองค์ประกอบสำคัญ

4 ประการ คือ 1) ทฤษฎีการเรียนรู้ที่รูปแบบนั้นยึดถือ 2) จุดประสงค์เฉพาะของรูปแบบ 3) ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย และ 4) การอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอน หรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่ช่วยให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งรูปแบบการเรียนการสอนจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนของนักวิชาการศึกษาแต่ละท่าน จะคล้ายกัน คือ การแบ่งรูปแบบการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมาย วิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงเลือกประยุกต์ใช้การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบการเรียนการสอนของทีศนา แคมมณี (ทีศนา แคมมณี, 2560, หน้า 223-224) เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนที่นำเสนอเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลซึ่งได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ ประสิทธิภาพได้รับความนิยมมาก และเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบนั้นจะมีจุดเน้นที่แตกต่างกันในด้านที่ต้องการพัฒนาผู้เรียนและปริมาณการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้เรียน นอกจากนี้การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบยังสอดคล้องกับผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน (Instructional Outcome) ชนาธิป พรกุล (2557, หน้า 81) กล่าวว่า ผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน คือสิ่งที่ผู้เรียนแสดงเป็นความคิด ความรู้สึก และการกระทำผู้เรียนจะแสดงสิ่งเหล่านี้ เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาที่เอื้อให้เกิดผลการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ซึ่งเนื้อหานั้นมี 3 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้ความคิด ที่เรียกว่า พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ผู้คิดระบบคือ Bloom (1968) หรือที่เรียกกันว่า Bloom's Taxonomy 2) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้สึก ค่านิยม ที่เรียกว่า จิตพิสัย (Affective Domain) ผู้คิดระบบคือ Krathwolh (1967) และ 3) ลักษณะที่แสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับความสามารถทางร่างกาย ที่เรียกว่า ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) ผู้คิดระบบคือ Harrow (1972) พฤติกรรมทั้ง 3 ลักษณะนี้นำมาใช้ในการกำหนดจุดประสงค์การเรียน เพื่อใช้วัดพฤติกรรม และใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นแนวทางตั้งคำถามสำหรับการคิดระดับต่าง ๆ จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการจัดรูปแบบของทีศนา แคมมณี มีจุดเด่นในเรื่องความสอดคล้องกับผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอน ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ทำให้เข้าใจง่าย เมื่อต้องการเน้นทักษะในด้านใด ก็ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนในด้านนั้น นอกจากนี้ยังมีการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ซึ่งเป็นรูปแบบที่พัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนของทีศนา แคมมณี เป็นเหตุผลประกอบ

การสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจำแนกเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สรุปภาพรวมของแต่ละรูปแบบดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. สรุปภาพรวมของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระนั้นอาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 4 รูปแบบ ดังนี้ 1) รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ เป็นการเรียนรู้อินทรีย์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นต้องค้นหาคุณสมบัติเฉพาะที่สำคัญของสิ่งนั้น เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนก เปรียบเทียบสิ่งที่ใช่และไม่ใช่สิ่งออกจากกัน แล้วสรุปลักษณะที่สำคัญ จากนั้นสร้างค่านิยมของมโนทัศน์ของตนเอง 2) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการนำเสนอมโนทัศน์กว้างล่วงหน้า เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเชื่อมโยงสิ่งที่เรารู้กับความรู้อื่นของผู้เรียน และการสอนสิ่งใหม่จะวิเคราะห์หาความคิดรวบยอดย่อย ๆ ของสาระที่จะนำเสนอ ก่อน จากนั้นจัดทำผังโครงสร้างของความคิดรวบยอดเหล่านั้น แล้วนำมาวิเคราะห์หามโนทัศน์หรือความคิดรวบยอดที่กว้างสามารถครอบคลุมความคิดรวบยอดย่อย ๆ ที่จะสอนนั้นได้ 3) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นความจำ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้เทคนิคการจำ 6 รูปแบบ ได้แก่ 3.1) การตระหนักรู้ คือ การรับรู้สิ่งนั้น หรือการสังเกตสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ 3.2) การเชื่อมโยง สิ่งที่เราเรารู้ใหม่กับความรู้เดิม 3.3) ระบบการเชื่อมโยง คือ การเชื่อมความคิดหลายความคิดเข้าด้วยกัน 3.4) การเชื่อมโยงที่น่าขบขัน 3.5) ระบบการใช้คำทดแทน และ 3.6) การใช้คำสำคัญ และ 4) รูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิก เป็นกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้ 4.1) ความจำข้อมูล 4.2) กระบวนการทางปัญญา และ 4.3) เมตาคognition ผังกราฟิกเป็นการนำเสนอความคิด ความรู้ และข้อมูลที่เป็นข้อความหรือรูปภาพ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของใจความสำคัญและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน เป็นรูปแบบมิติสัมพันธ์ที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความชัดเจน กระตือรือร้นและเข้าใจง่าย กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนโดยผังกราฟิกมี 5 ขั้นตอน คือ 1) ชี้แจงวัตถุประสงค์ของเนื้อหา 2) เสนอตัวอย่างการจัดข้อมูลด้วยผังกราฟิกที่เหมาะสมกับเนื้อหา 3) กระตุ้นให้เชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เดิม เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหา 4) นำเสนอผังกราฟิกของตน และ 5) อภิปรายผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และให้ข้อมูลป้อนกลับ

2. สรุปภาพรวมของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากแก่การพัฒนา การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบเพียงเพื่อช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่น ๆ เพิ่มเติม รูปแบบที่นำเสนอนี้มี 1 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริง และแสดงออกตามความคิด และความรู้สึกของตน จากนั้นนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ที่สังเกตได้ทั้งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม มาอภิปรายผลรวมกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

3. สรุปภาพรวมของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ เป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ รูปแบบในลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งพัฒนารอบด้าน หรือการพัฒนาเป็นองค์รวม รูปแบบที่นำเสนอ มี 3 รูปแบบ ดังนี้ 1) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง เป็นการจัดการเรียนรู้ตามเส้นทางเดินเรื่องที่ผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เรียงตามลำดับเหตุการณ์จากหัวเรื่องที่สร้างขึ้น โดยบูรณาการเนื้อหาต่าง ๆ ให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องนั้น ๆ และใช้คำถามหลักสู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ 1.1) กำหนดเส้นทางเดินเรื่องให้เหมาะสม 1.2) ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน 1.3) อภิปรายและ 1.4) ประเมินและสรุปผล 2) รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT เป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียน 4 ลักษณะกับพัฒนาการของสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามแบบและความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ โดยให้ผู้เรียนใช้จินตนาการวาด มโนภาพ วิเคราะห์และเก็บรายละเอียดที่ได้รับ จากนั้นใช้ความคิดจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ และข้อมูลที่ได้รับมานำเสนอในรูปแบบการปฏิบัติ ในขั้นตอนของรูปแบบมี 8 ขั้นตอน ดังนี้ 2.1) ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน 2.2) ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ 2.3) ขั้นพัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด 2.4) ขั้นพัฒนาความรู้และความคิด 2.5) ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด 2.6) ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง 2.7) ขั้นวิเคราะห์ผลงานและแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ และ 2.8) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด และ 3) รูปแบบการเรียนการสอนการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนร่วมมือกันในการ

เรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ ดังนี้ 3.1) หลักการพึ่งพากัน 3.2) การหันหน้าเข้าหากันและมีปฏิสัมพันธ์กันต่อกัน 3.3) ทักษะทางสังคม 3.4) กระบวนการกลุ่ม และ 3.5) การเรียนรู้ร่วมกัน หากผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้แบบร่วมมือ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้น และพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคม และอารมณ์ด้วย รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายรูปแบบ เช่น JIGSAW STAD TGT TAI CIRC เป็นต้น ซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการดังนี้ การจัดกลุ่ม การศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิดคะแนน และการให้รางวัล จะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์นั้น ๆ แม้ว่าแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกัน แต่มีหลักการเหมือนกัน คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การนำเสนอผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้ 1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และ 4. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คัมภีรพจน์ สายเพชร (2551, หน้า 7) ให้ความหมายของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความรู้ ความสามารถซึ่งเกิดจากการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน สามารถสรุปเป็นคะแนนจากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วาทัญญู ทรงงาม (2559, หน้า 5) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสามารถในการเรียนรู้ ซึ่งพิจารณาจากคะแนนที่ครูผู้สอนประเมิน และสรุปผลในแต่ละภาคเรียน หรือเป็นคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ศิริพร ขำขันมะลี (2559, หน้า 43) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพสมอง

แสงเดือน บุญเยี่ยม (2560, หน้า 12) กล่าวถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะบุคคลในการเข้าถึงความรู้ด้านต่าง ๆ จากการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ที่แสดงออกมา

ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน หรือการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสติปัญญา หลังจากการเรียนเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนดไว้จบแล้ว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลของความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ที่แสดงออกมาซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Gagne (1985, pp. 42-45 อ้างถึงใน กัญญา แสงสว่าง, 2554, หน้า 32-33) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ในกระบวนการเรียนรู้ใด ๆ จะมีองค์ประกอบหลัก 2 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นปัจจัยทางชีววิทยาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งนักจิตวิทยาได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ สติปัญญา และความถนัด
2. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้จากสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน ด้านบุคลิกภาพของครู และด้านอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษา

Bloom (1976, p. 160 อ้างถึงใน โยธกา ปาละนันท์, 2556, หน้า 66) ให้ข้อเสนอแนะว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่

1. คุณสมบัติด้านความรู้ หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความถนัด และพื้นฐานที่นักเรียนมีมาก่อน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้อยากเรียน
3. คุณภาพของการสอน ประกอบด้วย การชี้แนะ การบอกจุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน การมีส่วนร่วม การเสริมแรงจากผู้สอน การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการแก้ไขข้อบกพร่อง

จากแนวคิดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย ผู้เรียน สิ่งแวดล้อมรวมถึงคุณภาพของการสอน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

บุญชม ศรีสะอาด (2556, หน้า 56-57) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบ

นั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือ สถาบันการศึกษาต่าง ๆ อาจจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2) แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดีเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนความสามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

สุรงค์ โค้วตระกูล (2559, หน้า 442-443) ได้กล่าวถึง ประเภทของข้อทดสอบว่า ข้อสอบที่ใช้โดยทั่วไปอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) ข้อทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) สร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญในการสร้างข้อสอบ ข้อสอบหลายชนิดขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของข้อสอบว่าต้องการวัดอะไร 2) ข้อทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-Made Tests) การสร้างข้อสอบเพื่อใช้ในห้องเรียน ประเภทของข้อทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองอาจแบ่งได้ 2 ชนิด คือ 1) ข้อทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) และ 2) ข้อทดสอบแบบอัตนัย (Subjective Test or Essay)

สมนึก ภัททิยธนี (2560, หน้า 69-78) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าหมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพของสมองในด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านมาแล้ว แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น และแบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดและประเมินผลผู้เรียน คือ วัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาที่ตนสอน ดังนั้นจึงนำเสนอเฉพาะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น ได้แก่ 1) ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) 2) ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True-False Test) 3) ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) 4) ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) 5) ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) และ 6) ข้อสอบแบบตัวเลือก (Multiple Choice Test)

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ เป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระ และตาม

จุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ และแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการแบ่งตามประเภทของข้อทดสอบ คือ แบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดและประเมินผลผู้เรียนในวิชาที่ตนสอน ดังนั้นจึงนำเสนอประเภทของข้อทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองอาจแบ่งได้ 2 ชนิด คือ 1) ข้อทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) ชนิดของข้อสอบแบบปรนัย ได้แก่ แบบตัวเลือก แบบกาถูก-ผิด แบบเติมคำ แบบตอบสั้น ๆ แบบจับคู่ และ 2) ข้อทดสอบแบบอัตนัย (Subjective Test or Essay) เป็นข้อทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนในขั้นสูง ทั้งการสังเคราะห์ การประเมินสิ่งที่เรียนรู้ และการเรียบเรียงความรู้ด้วย

4. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539, หน้า 119-123) กล่าวถึงวิธีการทดสอบทางภาษา 4 วิธี ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบแบบจุลภาษา (Discrete-point Tests)

การวัดส่วนประกอบย่อยของภาษา พัฒนาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์แบบโครงสร้างและภาษาศาสตร์แบบเปรียบเทียบ จิตวิทยาแบบพฤติกรรมศาสตร์และวิธีการเรียนการสอนแบบ Audio-lingual เพื่อใช้วัดความรู้ศัพท์ จุดต่าง ๆ ของไวยากรณ์ภาษา การจำแนกเสียงต่าง ๆ ของภาษา สามารถวินิจฉัยปัญหาระหว่างเรียนได้

2. แบบทดสอบทักษะเดียว (Single-skill Tests)

การวัดทักษะใดทักษะหนึ่งของภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียน อาจใช้แบบปรนัยและแบบอัตนัยได้

3. แบบทดสอบทักษะรวม (Global Tests)

3.1 แบบทดสอบ Cloze เป็นแบบทดสอบความเข้าใจในเนื้อหา เนื้อความซึ่งในเนื้อความที่มีความสมบูรณ์ในตนเอง ในด้านใจความสำคัญ จะละคำที่ 5 หรือ 7 หรือ 10 ไว้อย่างเป็นระบบเพื่อให้ผู้สอบเติมคำ ในการทดสอบผู้สอบต้องใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ บริบทของการใช้ภาษา และบริบททางสังคม รวมถึงความสามารถสะกดและเขียนคำได้ถูกต้อง

3.2 แบบทดสอบเขียนตามคำบอก เป็นการทดสอบการฟังและการเขียนให้ถูกต้องตามคำบอกซึ่งต้องอาศัยความรู้ในเนื้อหาภาษา ไวยากรณ์ และการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

3.3 แบบทดสอบหน้าที่ของภาษา การถามถึงทำเนียบภาษาซึ่งเป็นการวัดความรู้ทางสังคมวิทยาของการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา เช่น ข้อความนั้น ๆ เป็นคำถาม คำขอร้อง คำทักทาย เป็นต้น

4. แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integrative Tests)

วัดการใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริงมีทั้งการสื่อสารและการรับสาร การทดสอบจะกำหนดให้ผู้สื่อภาษาเป็นสารของตนเองหรือสื่อสารกับผู้อื่น กรมวิชาการ ศูนย์พัฒนาหลักสูตร (2546, หน้า 249-252 อ้างถึงใน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2548, หน้า 133-135) ได้แบ่งแนวทางการทดสอบทาง ภาษาออกเป็น 4 ทักษะ ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบทักษะการฟัง

1.1 การทดสอบเพื่อจับใจความสำคัญ เช่น

1.1.1 ฟังข่าว แล้วให้นักเรียนเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยินจากข่าว

1.1.2 ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือฟังนิทานที่คุ้นเคย แล้วให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง (อาจใช้ภาษาแม่ของนักเรียน)

1.1.3 ฟังผู้สอนเล่าหรืออธิบายสถานที่ บุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า

1.1.4 ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา ฯลฯ แล้วให้นักเรียนบอกว่า เป็นรายการประเภทใด

1.2 การทดสอบความเข้าใจข้อความ เช่น

1.2.1 ฟังเรื่องราวหรือฟังนิทาน สถานที่ บุคคล เหตุการณ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง

1.2.2 ฟังบทความ แล้วสรุปใจความด้วยการเขียนหรือตอบด้วย True/False

1.2.3 ฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แล้วบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

1.2.4 ฟังบทสนทนา แล้วเลือกรูปภาพที่ตรงกับบทสนทนานั้น ๆ

1.3 การทดสอบการรับรู้ข้อมูล เช่น

1.3.1 ฟังข้อความ แล้วให้กรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายแสดงเส้นทาง จุดหมายปลายทางลงในตารางหรือแผนที่

1.3.2 สมมุติให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน

1.3.3 ให้ผู้เรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการและจดบันทึกไว้

1.4 การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะ คือ ทักษะการรับสารและทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้นักเรียนได้รับโทรศัพท์ ฝากข้อความแล้วให้จดบันทึก หรือการส่งข่าวด้วยการพูด ซึ่งถ้าวัดเฉพาะทักษะการรับสารอาจถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ก็ได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง และบันทึกเทปไว้เพื่อให้คะแนนภายหลัง รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้กับนักเรียนระดับสูงได้

1.5 การเขียนตามคำบอก

แบบสอบเขียนตามคำบอก สามารถทำนายความชำนาญทางด้านภาษาที่มีอยู่ได้ และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของนักเรียนในด้านโครงสร้าง

การทดสอบการฟังนั้นอาจทำได้ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟัง-เขียน หรือทักษะการฟัง-พูด ซึ่งเป็นทักษะการรับสารและทักษะการส่งสาร ฯลฯ

2. การทดสอบทักษะการพูด

2.1 การพูดที่มีการควบคุม

2.1.1 การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

2.1.2 การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนหรือบางครั้งอาจเขียนก็ได้

2.1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ

2.1.4 การเล่าเรื่อง เล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้ไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง

2.1.5 ให้พูดตามสถานการณ์สมมติโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม

2.2 การพูดโดยอิสระในการสื่อสาร

2.2.1 ให้บรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด

2.2.2 ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

2.2.3 ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด

2.2.4 ให้บรรยายสิ่งของ บุคคล ฯลฯ

2.2.5 ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง โตแย้ง ปฏิเสธ

พูดห้ก่ล้าข้อโต้แย้ง

2.2.6 สนทนาและสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน แบบสัมภาษณ์ที่เป็นนามธรรม ได้แก่ การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจให้อ่านบทสนทนา

ที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน

2.2.7 ให้พุดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ

2.2.8 ให้พุดสรุปจากเอกสาร

2.2.9 ให้พุดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

3. การทดสอบทักษะการอ่าน

3.1 การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงในภาษาที่สอง จะกระทำได้อีกต่อเมื่อนักเรียนสามารถพุดภาษาที่สองได้แล้ว

3.2 การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นการทดสอบการรับข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์ วารสาร โฆษณา ประกาศ จดหมาย ฯลฯ กิจกรรมในการทดสอบทักษะการอ่าน จำแนกได้ดังนี้

3.2.1 กิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้น ให้ผู้เข้าสอบได้อ่านข้อความที่มีความ ยาวเหมาะสมตามประเภทของงานเขียนแบบต่าง ๆ

3.2.2 กิจกรรมที่เป็นตัวตอบสนอง ผู้เข้าสอบต้องใช้ความสามารถ ทางด้านภาษา เช่น ความรู้เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ ประกอบกับความสามารถ รวมที่ได้จากโครงสร้างความรู้ ด้านสังคม และวัฒนธรรมที่มาจากการใช้ภาษา กลวิธีในการหา ความหมายจากบริบท ความหมายของสารที่รับโดยการเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ให้โยนลูกศร ลากเส้น วาดภาพ ชีตเส้นใต้ จับคู่ เรียงลำดับข้อความใหม่ หรือเติมคำ หรือข้อความให้ถูกต้อง เหมาะสม ฯลฯ

4. การทดสอบทักษะการเขียน

4.1 การเขียนเรียงความโดยมีตัวแนะให้ เช่น ให้ดูภาพแล้วเขียนคำ บรรยายให้ตารางชื่อบุคคลและลักษณะ แล้วให้เขียนบรรยายลักษณะของแต่ละบุคคล ให้คำหรือ กลุ่มคำ แล้วเขียนเล่าเรื่องโดยใช้คำหรือกลุ่มคำที่ให้ ให้บทสนทนาแล้วให้เขียนใหม่ให้เป็นเรื่อง เล่า ให้ฟังข้อความจากแถบบันทึกเสียงแล้วเขียนสรุปความ เป็นต้น

4.2 การเขียนอย่างอิสระ วิธีนี้ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับ ความคิด การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ การเลือกหัวข้อ สำหรับการเขียนควรเป็นหัวข้อที่นักเรียนได้ใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าแสดงเนื้อหา ลักษณะการเขียนอาจเป็นดังนี้

4.2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ จุดประสงค์หลักของการ เขียนแบบนี้เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์

4.2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่เขียนจะเกี่ยวกับ โครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น อาจให้เขียนเกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างวันหยุดที่ผ่านมาเป็น เหตุการณ์ในอดีต

4.2.3 การเขียนข้อความเบื้องต้น ๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถ ในการเขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

4.2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด เป็นหัวข้อ การเขียนเรียงความที่อาจได้สาเหตุมาจากเหตุการณ์การบ้านเมือง เหตุการณ์ในโรงเรียน ข้อโต้แย้ง หรืออื่น ๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอน ทั้งใน ห้องเรียนและนอกห้องเรียน ที่แสดงออกมา ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน หรือการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ ของการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสติปัญญา หรือการนำเสนอความรู้ผ่านการเขียน และการพูด หลังจากที่เรียนเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนดไว้จบแล้ว องค์กรประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นประกอบด้วย ผู้เรียน สิ่งแวดล้อมรวมถึงคุณภาพของการสอน ในการ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและ ตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบนั้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบ แบบอิงเกณฑ์ และแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการแบ่งตามประเภทของข้อทดสอบ คือแบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดและ ประเมินผลผู้เรียนในวิชาที่ตนสอน ดังนั้นจึงนำเสนอประเภทของข้อทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองอาจ แบ่งได้ 2 ชนิด คือ 1) ข้อทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) ชนิดของข้อสอบแบบปรนัย ได้แก่ แบบตัวเลือก แบบกาถูก-ผิด แบบเติมคำ แบบตอบสั้น ๆ แบบจับคู่ และ 2) ข้อทดสอบ แบบอัตนัย (Subjective Test or Essay) เป็นข้อทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนในขั้น สูง ทั้งการสังเคราะห์ การประเมินสิ่งที่เรียนรู้ และการเรียบเรียงความรู้ด้วย สำหรับวิธีการที่ใช้ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น มี 4 วิธี ดังนี้ 1) แบบทดสอบแบบจุลภาษา 2) แบบทดสอบทักษะเดียว 3) แบบทดสอบทักษะรวม และ 4) แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมีแนวทางการทดสอบภาษาที่แยกเป็นรายทักษะ 4 ทักษะ ได้แก่ การทดสอบทักษะ การฟัง การทดสอบทักษะการพูด การทดสอบทักษะการอ่าน และการทดสอบทักษะการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2535, หน้า 158-159) ได้ทำการอภิวิเคราะห์และ การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530 ผลจากวิจัยพบว่า 1) เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรงของนักเรียน ม.6 ในกรุงเทพฯ มีศักยภาพด้านการฟังค่อนข้างต่ำ ซึ่งการทดสอบการฟังโดยตรงกับโดยอ้อมไม่สามารถใช้แทนกันได้ ($\bar{r}_{xy} = 0.65$) 2) นักเรียน ม. 5 ทุกสายวิชา มีความสามารถทางโครงสร้างภาษาระดับต่ำ ซึ่งความสามารถนี้สัมพันธ์กับด้านการอ่านและการเขียนอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.65$ และ 0.64) 3) นักเรียน ม. 6 สายอาชีพ มีความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ค่อนข้างต่ำมาก และความสามารถเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.55 - 0.64$) 4) บทเรียน โปรแกรม มีประโยชน์ต่อการสอนโครงสร้างภาษาเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มมากขึ้นทุกคน ($\bar{d} = 4.25$) 5) ผลการทดสอบการฟังด้วยการทดสอบแบบโคลซและแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{r}_{xy} = 0.88$) แต่ผลการอ่าน โครงสร้างภาษา การเขียน และคำศัพท์ ด้วยแบบทดสอบทั้งสองชนิดนั้นมีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.57 - 0.64$) 6) ความถนัดด้านภาษา เจตคติ และความสนใจ มีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{r}_{xy} = 0.32 - 0.48$) แต่แรงจูงใจในการเรียน มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.66$) 7) งานวิจัยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 50.45) ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่าน (ร้อยละ 16.12) งานวิจัยเชิงสำรวจมากที่สุด (ร้อยละ 46.57) และเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนมากที่สุด (ร้อยละ 44.78) และ 8) งานวิจัยส่วนมากมีความหลากหลายด้านเนื้อหา ทำให้แต่ละเรื่องมีจำนวนเนื้อหา น้อยไม่สามารถนำมาอภิวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ผลการวิจัยที่ให้ผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ จึงต้อง ใช้การบรรยายสรุปผลการวิจัย

ณ อัญชัน ชิตสุข (2537, หน้า 160) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียน การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2530 มีจุดมุ่งหมายเพื่อสังเคราะห์ งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งสร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ จำนวน 61 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่เปรียบเทียบวิธีสอนและเทคนิค การสอนแบบ ต่าง ๆ จำนวน 17 เรื่อง งานวิจัยที่มีผู้ศึกษารองลงมา คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดผล และ

การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะทั้ง 4 และความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา จำนวน 15 เรื่อง สำหรับงานวิจัยที่ไม่มีผู้ศึกษาเลย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า นักเรียนที่ศึกษาชั้นประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2531-2535 มีความสามารถหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต้องแก้ไขในทุกทักษะไม่บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ถึงแม้ครูจะนำเทคโนโลยีทางการศึกษา รวมทั้งวิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เป็นเพราะขาดความพร้อมในด้านสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับคุณสมบัติของครู สภาพโรงเรียน สื่อการสอน วิธีวัดและประเมินผล และแบบเรียนมีเนื้อหาหนักและยากเกินไป

กษมา นิลแดง (2544, ไม่ระบุเลขหน้า) ได้ศึกษาพัฒนาการและการสังเคราะห์งานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2528-2542 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการและการสังเคราะห์งานวิจัยด้านคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย และรายงานการวิจัยของบุคคล และหน่วยงานต่าง ๆ จำนวน 75 เรื่อง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ร้อยละ การแจกแจงความถี่ การหาค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ค่าขนาดอิทธิพล เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) งานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528-2542 ได้ยึดแนวคิดด้านภาษาเพื่อการสื่อสารในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดด้านพฤติกรรมนิยม ด้านการบูรณาการแบบสื่อหลากหลาย และการบูรณาการอินเทอร์เน็ตตามลำดับ 2) คอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ โดยมีค่าขนาดอิทธิพล 4.06, 1.17 และ 2.57 ตามลำดับ

วรยุทธ นันทะเสน (2544, หน้า 102-103) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระหว่างปี พ.ศ. 2531-2541 จำนวน 87 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า 1) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มากที่สุด จำนวน 49 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 56.32 รองลงมา คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน จำนวน 22 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.29 งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.94 และงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาและวิเคราะห์แบบเรียนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.45 2) วิธีสอน

ที่ยึดแนวการสอนกระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ และกระบวนการอ่านจากบนลงล่าง และการใช้บทเรียน/ แบบฝึกทักษะการอ่านสำเร็จรูป ซึ่งยึดทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเองตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้เกิดผลดีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านของผู้เรียน ทั้งทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

คณิตา ดอกเขียว (2546, 100-101) ได้สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ จำนวน 107 เรื่อง ผลการวิจัย พบว่า 1) การจำแนกวิทยานิพนธ์ตามตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้มากที่สุด คือ พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2538 และ 2541 สถาบันที่ผลิตงานวิจัย คือ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สาขาที่ทำวิจัย คือ วิชาเอกการมัธยมศึกษา ระดับการศึกษาที่ทำ การวิจัย คือ ระดับมัธยมศึกษา ทักษะที่ทำกรวิจัย คือ ทักษะการอ่าน รูปแบบนวัตกรรมที่ใช้ คือ นวัตกรรมประเภทรูปแบบ/เทคนิควิธีสอน การสุ่มตัวอย่าง คือ การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (สุ่มเป็นคน) ระดับชั้นที่ทำการวิจัย คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวนประชากร คือ จำนวน ประชากรตั้งแต่ 10 คนถึง 150 คนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 51 คน ถึง 100 คน จำนวนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคือ ใช้จำนวนกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนคาบที่ใช้ในการทดลองคือ 1 คาบ ถึง 30 คาบขึ้นไป แบบแผนการทดลอง คือ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล จำนวน 145 ค่า มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้นวัตกรรมการศึกษาที่มีค่าสูงกว่าที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ร้อยละ 76

คัมภีรพจน์ สายเพชร (2551, หน้า 118-119) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัย ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้นวัตกรรม กับการสอนปกติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับ นวัตกรรมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษจากงานวิจัย ตั้งแต่ พ.ศ.2540- 2550 จำนวน 32 เรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือก คือ เป็นงานวิจัยที่มีตัวแปรตามที่เป็น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิธีการสอนและ รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และ เป็นงานวิจัยที่มีการรายงานข้อมูลเพียงพอที่จะนำมาสังเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ กลุ่มควบคุม การทดสอบค่า t และ ค่า F และศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยตามตัวแปรที่กำหนด หลังจากนั้นทำการสังเคราะห์ตัวแปร

ที่มีงานวิจัยตั้งแต่ 5 เล่ม ขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสรุปรายละเอียดของงานวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าขนาดอิทธิพล ผลการวิจัยพบว่า 1) งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้มากที่สุด คือ พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2546 และ 2547 สถาบันที่ผลิต คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาควิชา/สาขาที่ทำการวิจัย คือ สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย คือ ระดับประถมศึกษา ทักษะที่ทำการวิจัย คือ ทักษะบูรณาการรวมและไวยากรณ์ รูปแบบนวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย คือ นวัตกรรมประเภทรูปแบบ เทคนิคและประเภทผลิตภัณฑ์ สิ่งประดิษฐ์ วิธีการสุ่มตัวอย่าง คือ การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (สุ่มเป็นคน และสุ่มเป็นห้อง) ระดับชั้นที่ทำการวิจัย คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จำนวนประชากร คือ จำนวนประชากรตั้งแต่ 10 คน ถึง 300 คน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 10 คน ถึง 150 คน จำนวนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม คือ ใช้จำนวนกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนคาบที่ใช้ในการทดลองคือ ตั้งแต่ 20 คาบขึ้นไป แบบแผนการทดลอง คือ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Non-Randomized Control Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ใช้สถิติ t ในการทดสอบ 2) ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพล มีจำนวน 32 ค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 แสดงว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้นวัตกรรมการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีสอนปกติเป็น 0.92 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ซึ่งก็คือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียน โดยใช้นวัตกรรมการศึกษามีค่าสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติ ร้อยละ 82

เจนจิรา ดวงสิน (2552, หน้า 86-87) ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ จำนวน 50 เรื่อง พบว่า มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีงานวิจัยมากที่สุด เป็นงานวิจัยสาขาหลักสูตรและการสอนมากที่สุด ปีที่ทำการวิจัยมากที่สุด คือ พ.ศ. 2550 รูปแบบการเรียนการสอนที่มีการศึกษามากที่สุด คือ การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (Inquiry) แหล่งข้อมูลมาจากกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการกำหนดเอง ระยะเวลาที่ใช้มากที่สุด คือ 16-20 คาบ การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่มส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ลักษณะการตั้งสมมติฐานใช้การตั้งสมมติฐานแบบมีทิศทางแบบแผนการวิจัยที่ใช้มากที่สุด คือ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีจำนวนเท่ากัน คือ 21-30 คน จำนวนตัวแปรอิสระ 1 ตัว คือ รูปแบบการเรียนการสอน/วิธีสอน ส่วนตัวแปรตามมีจำนวน 2 ตัว คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ

แบบสอบถาม การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือมีการตรวจสอบทั้ง 4 ด้าน คือ ความเที่ยงตรง ความยากง่าย อำนาจจำแนก และความเชื่อมั่น สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบสมมติฐานใช้ t-test มากที่สุด 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ แบบโครงงาน และการเรียนรู้แบบร่วมมือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3. รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ดีที่สุด คือ รูปแบบการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ รองลงมา คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบโครงงานตามลำดับ

นฤมล อุดมคุณ (2552, หน้า 102-106) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ห่อภิมาณงานวิจัย ด้านนวัตกรรมจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อศึกษางานวิจัยด้านนวัตกรรมจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2) เพื่อศึกษาคุณลักษณะงานวิจัยที่ส่งผลต่อค่าขนาดอิทธิพลของนวัตกรรมจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 3) เพื่อสังเคราะห์สรุปองค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยด้านนวัตกรรมจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2549 จำนวน 89 เล่ม โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย และแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย สำหรับข้อมูลที่ใช้ประกอบด้วย ค่าขนาดอิทธิพลซึ่งคำนวณตามวิธี ของ Glass จำนวน 165 ค่า และตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยจัดประเภทจำนวน 21 ตัวแปร และตัวแปรต่อเนื่องจำนวน 11 ตัวแปร ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า 1) งานวิจัยด้านนวัตกรรมจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับมัศึกษามีการศึกษามากที่สุดในช่วงปี พ.ศ. 2530-2534 (ร้อยละ 34.8) โดยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลงานวิจัยมากที่สุด (ร้อยละ 43.8) สาขาวิชาที่ผลิตมากที่สุด คือ สาขาวิชาการมัธยมศึกษา (ร้อยละ 40.4) คุณภาพโดยรวมของงานวิจัยอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ร้อยละ 3.56 2) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนใน ขนาดอิทธิพลได้ ร้อยละ 47.1 โดยตัวแปรที่อธิบายค่าขนาดอิทธิพลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การออกแบบ งานวิจัยแบบ True Control Group Pretest Posttest Design และตัวแปรระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3) ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า นวัตกรรมที่มีผลต่อค่าขนาดอิทธิพลซึ่งเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

จากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) นวัตกรรมด้านกิจกรรม มีความหลากหลาย มีประโยชน์ ซึ่งสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมได้ เนื่องจากเน้นการทำงานเป็นกลุ่มทำให้เกิดการเรียนรู้มีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นการวางแผนงานและการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 2) นวัตกรรมด้านหลักสูตร เป็นการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นมาเป็นสื่อการเรียนรู้เพื่อเชื่อมโยงสาขาวิชาต่าง ๆ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและวางแผนทรัพยากรสมบัติส่วนร่วมในท้องถิ่นของตน 3) นวัตกรรมด้านการสอน ซึ่งมีความหลากหลายสามารถนำไปปรับใช้ได้ แต่ต้องศึกษาเงื่อนไขและข้อจำกัดของการสอนนั้น ๆ ก่อนเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด 4) นวัตกรรมด้านเทคนิคและกลวิธี เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิด โดยจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ ซึ่งช่วยให้จัดกระบวนการเรียนการสอนนั้นน่าสนใจและสนุกสนาน และ 5) นวัตกรรมด้านสื่อการสอน ที่มีความหลากหลายควรเลือกใช้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ปราณี พิพัฒน์สถิตกุล (2556, หน้า 76-83) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัยด้านนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาคุณลักษณะงานวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และ 2) เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะงานวิจัยที่มีต่อค่าขนาดอิทธิพลงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543-2554 จำนวน 27 เล่ม เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย และแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ค่าขนาดอิทธิพลคำนวณตามวิธีของ Glass จำนวน 154 ค่า ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาสาระงานวิจัย และด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำนวน 26 ตัวแปร ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยาย การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพล และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า 1) งานวิจัยที่เกี่ยวกับนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ ในปี พ.ศ. 2551 มีการศึกษามากที่สุด สาขาที่ทำการศึกษามากที่สุด คือ สาขาหลักสูตรและการสอน งานวิจัยส่วนใหญ่มีจำนวนหน้าทั้งหมดจำนวน 201-250 หน้า ไม่รวมภาคผนวกมีจำนวน 51-100 หน้า 2) คุณลักษณะงานวิจัยที่มีต่อค่าขนาดอิทธิพล ได้แก่ 2.1) เนื้อหาสาระของงานวิจัยพบว่า มีตัวแปรที่สามารถอธิบายความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ วัตถุประสงค์การวิจัย แนวคิด/ทฤษฎี จำนวนแนวคิด/ทฤษฎี รูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำนวนรูปแบบการจัดการเรียนรู้สื่อการสอน และจำนวนสื่อการสอน โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

อยู่ในช่วงตั้งแต่ 0.43 ถึง 6.84 2.2) ด้านวิธีวิทยาการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 9 ตัวแปร ได้แก่ ประเภทของสมมติฐาน จำนวนของสมมติฐาน ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง กระบวนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง จำนวนเครื่องมือวิจัย ระยะเวลาในการทดลอง และประเภทสถิติที่ใช้ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลในช่วงตั้งแต่ 0.43 ถึง 6.74 ส่วนตัวแปรที่ไม่สามารถอธิบายความแตกต่างของค่าขนาดอิทธิพล มีจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ จำนวนตัวแปรตาม จำนวนตัวแปรต้น ประเภทเครื่องมือ ชนิดของความเชื่อมั่น และคะแนนคุณภาพงานวิจัย

ดารณี ม่วงโต (2559, หน้า 118-119) การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องโดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ในระดับมัธยมศึกษา ช่วง พ.ศ. 2540-2557 พบว่า คุณลักษณะงานวิจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผลงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 13 เล่ม สาขาที่ทำวิจัยมากที่สุด คือ สาขาการวิจัยการศึกษา จำนวน 8 เล่ม วัตถุประสงค์ของงานวิจัยโดยส่วนมาก คือ เพื่อหาความสัมพันธ์ เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ เพื่อศึกษาปัจจัย เพื่อพัฒนา รูปแบบ จำนวน 6 เล่ม และพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คือ การทำการบ้านของนักเรียน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.8926 อยู่ในระดับมีความสัมพันธ์มากที่สุด จากงานวิจัยทั้งหมด จำนวน 43 เรื่อง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จากตัวแปร 123 ตัวแปร พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 0.3013 ซึ่งมีระดับความสัมพันธ์น้อย

วารารณ พันธ์แก้ว (2560, หน้า 106-112) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือเจตคติวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์ในช่วง พ.ศ. 2553-2558 จำนวน 55 เรื่อง พบว่า มหาวิทยาลัยมหาสารคามมีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด สาขาหลักสูตรและการสอนมีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด รูปแบบการสอนที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบสืบเสาะตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับแบบวัดทักษะทางกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ส่วนการเปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพล พบว่าการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์มีค่าอิทธิพลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่ารูปแบบการสอนที่แตกต่างกันส่งผลให้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์นั้นแตกต่างกันด้วย

วัชรภัทร เกตวงษา (2561, หน้า 103-104) ทำการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น : การวิเคราะห์ห่อภิมาณ

ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2551-2559 จำนวน 44 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า 1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ปีที่พิมพ์เผยแพร่ผลงานมากที่สุด คือ ปี พ.ศ. 2553 งานวิจัยส่วนใหญ่มาจากสาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคามผลิตงานวิจัยมากที่สุด งานวิจัยที่เป็นสารนิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ และปริญญานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์มีปริมาณเท่ากัน วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ศึกษามากที่สุด คือ วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยี หน่วยการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ รัตนโกสินทร์มีการศึกษามากที่สุด แหล่งข้อมูลที่ใช้ศึกษาส่วนใหญ่มาจากกลุ่มตัวอย่าง และมีลักษณะการกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดเองมากที่สุด ลักษณะการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้แบบสุ่มแบบแบ่งกลุ่มมากที่สุด ระดับชั้นของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการตั้งสมมติฐานแบบมีทิศทางมากที่สุด แบบแผนการวิจัยในงานวิจัยที่ใช้มากที่สุด คือ Randomize One Group Pretest-Posttest Design กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุด คือ 1 กลุ่ม ซึ่งมีจำนวนตัวอย่างของกลุ่มทดลองที่ใช้ในการศึกษามากที่สุด คือ 31-40 คน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มควบคุมที่มีการศึกษามากที่สุด คือ 31-40 คน จำนวนตัวแปรอิสระที่ใช้ศึกษามากที่สุด คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ จำนวนตัวแปรตามที่ใช้ศึกษาร่วมกับผลสัมฤทธิ์มากที่สุด คือ ความพึงพอใจและการคิดวิเคราะห์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากที่สุด คือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทุกงานวิจัยหาค่าความเที่ยงตรงและค่าอำนาจจำแนก สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้สถิติทดสอบสมมติฐาน t-test มากที่สุด และ 2) วิธีการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ดีที่สุด คือ วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ รองลงมา คือ วิธีการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง วิธีการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยี วิธีการเรียนรู้แบบผสมผสาน และวิธีการเรียนรู้โดยใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ตามลำดับ เมื่อนำค่าขนาดอิทธิพลมาเปรียบเทียบกับวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลปรากฏว่าวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยี วิธีการเรียนรู้โดยใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์และวิธีการเรียนรู้แบบผสมผสาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวิธีการเรียนรู้คู่อื่น ๆ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Stahl & Miller (1988, Abstract อ้างถึงใน ฉัตรปวีณ อ่ำภา, 2555, หน้า 87) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ จำนวน 37 เรื่องซึ่งเกี่ยวกับวิธีการที่มุ่งเน้นประสบการณ์

ทางภาษา สำหรับการเริ่มต้นอ่าน ใช้การนับคะแนนเสียงและการวิเคราะห์อภิมาน พบว่า วิธีการที่มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและวิธีการเรียนรู้เบื้องต้นต่าง ๆ สำหรับผู้อ่านนั้นมีผลสัมฤทธิ์ใกล้เคียงกันเกือบทุกด้าน แต่วิธีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษา มีผลสัมฤทธิ์กับระดับอนุบาลมากกว่า ระดับประถมศึกษาเกรด 1 และเป็นการจดจำคำศัพท์มากกว่าการเข้าใจ ในเนื้อความ นอกจากนี้ ยังพบว่า วิธีการที่มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษามีบทบาทสำคัญ ในกระบวนการเรียนรู้ การอ่าน หากแต่เด็กเล็กยังไม่มีประสบการณ์อาจส่งผลให้วิธีการที่มุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาด้อยสัมฤทธิ์ผลลงไปด้วย

Fleming (1990, pp. 481-495 อ้างถึงใน คัมภีรพจน์ สายเพชร, 2551, หน้า 94) ได้ใช้การวิเคราะห์อภิมานในการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของลักษณะนักเรียนกับทักษะปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ ค.ศ. 1960 งานวิจัยมีกลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่อนุบาลจนถึงเกรด 12 รวมทั้งสิ้น 227 เรื่อง พบว่า ความถนัดด้านต่าง ๆ ความสามารถทั่วไป ความสามารถทางภาษา และความสามารถทางคณิตศาสตร์นั้น มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันกับสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งค่าเฉลี่ยสหสัมพันธ์ของความสามารถทางสมองกับความสามารถทั่วไป เท่ากับ .47 ความสามารถทางสมองกับความสามารถทางภาษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .53 และความสามารถทางสมองกับความสามารถทางคณิตศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .51 นอกจากนี้พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนหรือด้านความสามารถทั่วไปกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ในระดับประถมศึกษามีค่าต่ำสุด เท่ากับ .25 แต่ในระดับมัธยมศึกษามีความสัมพันธ์นั้น เป็นสองเท่า

Sipe & Curlette (1997, pp. 583-698 อ้างถึงใน วรนุช ศรีเพชร, 2559, หน้า 46) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำการสังเคราะห์งานวิจัยจำนวน 103 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในช่วงระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา โดยแยกกลุ่มตัวแปรเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มตัวแปรคุณลักษณะผู้วิจัยและการรายงานวิจัย 2) กลุ่มตัวแปรวิธีวิทยาการวิจัย 3) กลุ่มตัวแปรบริบทของการสังเคราะห์งาน และ 4) กลุ่มตัวแปรสารสนเทศเกี่ยวกับขนาดอิทธิพล ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลคิดจากการวิจัยอภิมานทั้ง 103 เรื่องมีค่า 0.3425 ค่าขนาดอิทธิพลสูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจ (0.8220) รองลงมา คือ ระดับความสามารถของนักเรียนผลการวิเคราะห์ข้อมูลย่อยตามวัตกรรมการเรียนการสอนที่มีการพัฒนาขึ้น ในงานวิจัยเพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น พบว่าวัตกรรมการเรียนการสอนที่ให้ค่าขนาดอิทธิพลสูงสุด 5 ประเภท ได้แก่ การสอนคำศัพท์ 1.147 การสอนแบบเร่งรัดสำหรับเด็กอัจฉริยะ 0.880 การสอนแบบเรียนรู้เพื่อรอบรู้ 0.821 การสอนตรง 0.820 และการจัดบันทึก 0.710 และยังพบว่าผลการศึกษาความแตกต่างค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพล

เมื่อคุณลักษณะงานวิจัยแตกต่างกัน ในการสังเคราะห์อภิमानที่แยกพิจารณาค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลตาม เพศ และสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมจะให้ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน

Moore (2002, pp. 1652-A อ้างถึงใน เจนจิรา ดวงสิน, 2552, หน้า 65-66)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียน แนวโน้มการสำเร็จการศึกษา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร แนวโน้มการออกโรงเรียนกลางคัน และแนวโน้มการเข้าศึกษา โดยศึกษาจากเอกสารแหล่งปฐมภูมิและแหล่งทุติยภูมิ แหล่งความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ ผลการสังเคราะห์พบว่า ขนาดโรงเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียน ซึ่งโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า 1,000 คน มีแนวโน้มการเพิ่มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวโน้มการสำเร็จการศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร และแนวโน้มการเข้าศึกษาเพิ่มขึ้น ส่วนการออกกลางคันมีแนวโน้มลดลง

Waxman et al (2003, Abstract) ได้วิเคราะห์อภิमानงานวิจัยเรื่อง

ประสิทธิภาพของการสอนและการเรียนโดยใช้เทคโนโลยีที่มีต่อผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่าขนาดอิทธิพลทางการสอนและการเรียนโดยใช้เทคโนโลยี งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยที่ศึกษาผลของการใช้เทคโนโลยีในการสอนตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1997-2002 จำนวน 42 เรื่อง ผลการวิจัย พบว่า งานวิจัยที่ศึกษาผลลัพธ์ของผู้เรียนจากการใช้เทคโนโลยีในการสอนทั้ง 42 เรื่อง ได้ค่าขนาดอิทธิพลจำนวน 282 ค่า ค่าเฉลี่ยของค่าขนาดอิทธิพลที่ถ่วงน้ำหนักมีค่าเฉลี่ย .410 ซึ่งได้แบ่งกลุ่มการศึกษางานวิจัยออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มีงานวิจัยจำนวน 29 เรื่อง ที่ศึกษาประสิทธิภาพผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยมีค่าเฉลี่ยค่าขนาดอิทธิพลแบบถ่วงน้ำหนักเท่ากับ .448 กลุ่มที่ 2 มีงานวิจัยจำนวน 10 เรื่อง ศึกษาประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนด้านจิตพิสัยได้ค่าเฉลี่ยค่าขนาดอิทธิพลแบบถ่วงน้ำหนักเท่ากับ .464 กลุ่มที่ 3 มีงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียน ได้ค่าขนาดอิทธิพลแบบถ่วงน้ำหนักเท่ากับ -.091 ตัวแปรที่ส่งผลต่อค่าขนาดอิทธิพล ได้แก่ ตัวแปรชี้วัดคุณภาพผู้เรียน ตัวแปรคุณลักษณะของเทคโนโลยี และตัวแปรรูปแบบ/วิธีสอน

Sisman (2006, pp. 1761-1787) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ

ในภาวะผู้นำทางวิชาการ และผลของตัวแปรภาวะผู้นำทางวิชาการขององค์กรด้วยการวิเคราะห์อภิमान พบว่ามีการศึกษาค้นคว้าอิสระ ทั้งหมด 67 เรื่อง ประชากรทั้งหมด 36,756 คน ซึ่งผลการวิจัยนี้การวิเคราะห์อภิमानดำเนินการโดยใช้การสุ่ม ซึ่งภาระงาน ระดับของโรงเรียน และประเภทของโรงเรียนมีผลในการเป็นภาวะผู้นำทางวิชาการ ส่วนเพศและสาขาของครูผู้สอน ไม่มีผลใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนี้การวิเคราะห์อภิमानยังพบว่าภาวะผู้นำทางวิชาการระดับกลาง มีผลกระทบต่อองค์กร

David (2011, pp. 13-14) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และการเรียนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการด้านเนื้อหาและภาษา พบว่าการเรียนแบบบูรณาการนั้นส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ซึ่งแตกต่างกับการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .01

Ayaz & Sekerci (2015, p. 143) ศึกษาผลของการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีสร้างความรู้ใหม่ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาน โดยใช้วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก ปริญญาโท และบทความในฐานข้อมูลระดับชาติ และนานาชาติ ซึ่งอยู่ในระหว่างปี 2003-2014 จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีจำนวน 53 บทความ ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีสร้างความรู้ใหม่ พบว่าการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีสร้างความรู้ใหม่ เมื่อเทียบกับการสอนแบบดั้งเดิม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเชิงบวก หลังจากสุ่มผลของรูปแบบ พบว่ามีค่า 0.910 และ 1.402 ผลโดยรวมของวิธีการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีสร้างความรู้ใหม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เท่ากับ 1.156 (95% CI, SE = 0.125) จากทั้งหมด 53 บทความ พบว่า มีจำนวน 50 บทความที่มีผลศึกษาเชิงบวก และพบเพียงแค่ 3 บทความเท่านั้นที่มีผลการศึกษาไปในทางลบ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่ามีการสังเคราะห์งานวิจัยเพื่อค้นหาข้อสรุป และความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อให้มีความชัดเจนได้ข้อยุติ และเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ในส่วนของการจัดการเรียนการสอนมีรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลายซึ่งแต่ละรูปแบบมีข้อดี-ข้อด้อยที่แตกต่างกัน และมีผู้สนใจศึกษาผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย และมีปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อหาข้อสรุปรวมของงานวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 โดยการวิเคราะห์ทอภิมาน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้การวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญาโทในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองและศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญาโท ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองและศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 128 เรื่อง จาก 31 สถาบัน ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

ตาราง 1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 จำแนกตามสถาบันที่ผลิตงานวิจัย

สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	จำนวนงานวิจัย (เล่ม)
1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2
2. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2
3. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4
4. มหาวิทยาลัยศิลปากร	3
5. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	5
6. มหาวิทยาลัยบูรพา	3
7. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	7
8. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	13
9. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	2
10. มหาวิทยาลัยนครพนม	6
11. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	2
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	5
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	3
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	16
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	6
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	6
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	4
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	1
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง	4
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	1
21. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	7
22. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	2
23. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	5
24. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์	4
25. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	1

ตาราง 1 (ต่อ)

สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	จำนวนงานวิจัย (เล่ม)
26. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	1
27. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	1
28. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	6
29. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	2
30. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	1
31. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	3
รวม	128

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชุด ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพของงานวิจัย และแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ประกอบด้วย แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพงานวิจัย
2. แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย ประกอบด้วย แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย และสมุดคู่มือลงรหัส

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย
 - 1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานการวิจัยที่เกี่ยวกับการประเมินคุณภาพงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหา และรูปแบบในแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย
 - 1.2 สร้างแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงแบบประเมินคุณภาพของงานวิจัยและเกณฑ์การประเมินคุณภาพของงานวิจัยของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 131-133)

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนในแต่ละระดับ ดังนี้

 - 0 หมายถึง คุณภาพงานวิจัยน้อย
 - 1 หมายถึง คุณภาพงานวิจัยค่อนข้างน้อย

2 หมายถึง คุณภาพงานวิจัยปานกลาง

3 หมายถึง คุณภาพงานวิจัยค่อนข้างสูง

4 หมายถึง คุณภาพงานวิจัยสูง

เกณฑ์ในการแปลผลการประเมินคุณภาพงานวิจัย

คะแนนการประเมินอยู่ระหว่าง 3.21-4.00 หมายถึง คุณภาพดีมาก

คะแนนการประเมินอยู่ระหว่าง 2.41-3.20 หมายถึง คุณภาพดี

คะแนนการประเมินอยู่ระหว่าง 1.61-2.40 หมายถึง คุณภาพปานกลาง

คะแนนการประเมินอยู่ระหว่าง 0.81-1.60 หมายถึง คุณภาพค่อนข้างต่ำ

คะแนนการประเมินต่ำกว่า 0.80 หมายถึง คุณภาพต่ำ

1.3 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและเกณฑ์การประเมินที่สร้างไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความครอบคลุมของประเด็นการประเมินและเกณฑ์ที่กำหนด รวมทั้งความเหมาะสมและความชัดเจนของภาษาที่ใช้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.4 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและเกณฑ์ที่ปรับปรุงแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ดังนี้

1.4.1 รศ.ดร.สำราญ กำจัดภัย อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.4.2 ผศ.ดร.ศิริลักษณ์ ศรีพระจันทร์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.4.3 ผศ.คมศิลป์ สารทอง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.4.4 ดร.สมพร หลิมเจริญ ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1

1.4.5 นางสาววราภรณ์ พันธุ์แก้ว นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ องค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ซึ่งมีประสบการณ์ในด้านการสังเคราะห์งานวิจัย ได้ศึกษาเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือเจตคติวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ

เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงตามเนื้อหา

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงตามเนื้อหา

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงตามเนื้อหา

1.5 ผู้วิจัยคำนวณหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา ได้ความตรงของแบบสรูปงานวิจัยมีค่า เท่ากับ 1.00

2. แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบของแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัยและตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยที่ต้องการบันทึก ผู้วิจัยคัดเลือกตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่อค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ประกอบด้วย

1. ชื่อผู้วิจัย
2. ชื่องานวิจัย
3. ปีที่พิมพ์
4. สถาบันที่ผลิตงานวิจัย
5. สาขาที่ผลิตงานวิจัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาของงานวิจัย ประกอบด้วย

1. ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง
2. รูปแบบการเรียนการสอน
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
4. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
5. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
6. วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
7. แบบแผนการวิจัย
8. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
9. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1. สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 สร้างแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย เป็นแบบบันทึกข้อมูลที่มีการกำหนดรหัสในการบันทึกค่าแต่ละรายการ ซึ่งรหัสสำหรับลงบันทึกนี้ผู้วิจัยได้สร้างเป็นสมุดสำหรับลงรหัสแยกออกมาจากตัวแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย เพื่อให้แบบบันทึกใช้ง่ายและสะดวกเวลาบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัยจากสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552, หน้า 411-412) และวัชรภัทร เกตวงษา (2561, หน้า 119-122) เมื่อผู้วิจัยสร้างเสร็จแล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความครอบคลุมในการเก็บรวบรวมข้อมูลของตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัย ความชัดเจน และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ตั้งชื่อตัวแปร รวมทั้งความเหมาะสมในการกำหนดรหัสในสมุดลงรหัส หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ดังนี้

2.2.1 รศ.ดร.สำราญ กำจัดภัย อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2.2 ผศ.ดร.ศิริลักษณ์ ศรีพระจันทร์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2.3 ผศ.คมศิลป์ สารทอง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.2.4 ดร.สมพร หลิมเจริญ ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1

2.2.5 นางสาวราภรณ์ พันธุ์แก้ว นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ องค์การบริหารส่วนตำบลขมิ้น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ซึ่งมีประสบการณ์ในด้านการสังเคราะห์งานวิจัย ได้ศึกษาเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือเจตคติวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิธีการวิเคราะห์ห่อถัก

เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงตามเนื้อหา

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงตามเนื้อหา

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงตามเนื้อหา

2.3 ผู้วิจัยคำนวณหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา ได้ความตรงของแบบสรุปรงานวิจัย มีค่า เท่ากับ 1.00

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นงานวิจัย ในมหาวิทยาลัยของรัฐ และตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 โดยดำเนินการเก็บ รวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. สืบหาชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จากการสืบค้น จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

2. อ่านงานวิจัยเบื้องต้น 1 รอบ เพื่อสำรวจเนื้อหาภายในตัวเล่มงานวิจัยว่ามี คุณสมบัติตามเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดหรือไม่ และมีเนื้อหาเพียงพอที่จะ นำมาสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อนำไปเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.1 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ คือ งานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาของ มหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561

2.2 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ คือ งานวิจัยที่มีการเก็บข้อมูลของนักเรียน นักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับอุดมศึกษา

2.3 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่มีข้อมูลเพียงพอ และมีรายงานค่าสถิติที่จำเป็นเพื่อแปลงค่าสถิติเหล่านั้นให้เป็นค่าดัชนีมาตรฐาน โดยระบุค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม และกลุ่มเปรียบเทียบ หรือระบุค่าสถิติ ทดสอบ t-test หรือ F-test

2.4 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องผ่านเกณฑ์คุณสมบัติตามขอบเขตด้าน เนื้อหา และผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพงานวิจัยในระดับดีขึ้น ซึ่งผลการประเมินคุณภาพ งานวิจัย พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 มีคุณสมบัติตามขอบเขตด้านเนื้อหา และผ่านการประเมินคุณภาพงานวิจัย จำนวน 128 เรื่อง

3. อ่านงานวิจัยโดยละเอียด จากนั้นบันทึกข้อมูลงานวิจัยลงในแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย
4. เตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ โดยทำการลงรหัสตัวแปร ซึ่งใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้การวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 1.1 วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ค่าสถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณลักษณะงานวิจัย
 - 1.2 คำนวณค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรการคำนวณของ Glass
 - 1.3 เปรียบเทียบค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรของ Kruskal-Wallis Test

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สถิติพื้นฐาน

2.1.1 ร้อยละ (สมนึก ภัททิยธนี, 2560, หน้า 265)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P คือ ร้อยละ

f คือ จำนวนที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N คือ จำนวนทั้งหมด

2.1.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N คือ จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 126)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{(N-1)}}$$

เมื่อ S.D.	คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	คือ คะแนนแต่ละตัว
\bar{X}	คือ ค่าเฉลี่ย
N	คือ จำนวนคะแนนในกลุ่ม
\sum	คือ ผลรวม

2.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.2.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, หน้า 107)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC	คือ Index of Consistency
$\sum R$	คือ ผลรวมของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ
N	คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.3 สถิติเพื่อการคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพล

2.3.1 งานวิจัยเชิงทดลองที่มีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 49)

$$d = \frac{\bar{y}_E - \bar{y}_C}{S_C}$$

เมื่อ d	คือ ขนาดอิทธิพล (Effect Size)
\bar{y}_E	คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
\bar{y}_C	คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
S_C	คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มควบคุม

2.3.2 งานวิจัยเชิงทดลองที่มีการเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียน

(Glass, McGraw and Smith, 1981 p. 118 อ้างถึงใน อณานิการ์ บุญเจียม, 2559, หน้า 39)

$$d = \frac{\bar{X}_{T_2} - \bar{X}_{T_1}}{S_{pooled}}; S_{pooled} = \sqrt{\frac{S_{T_1}^2 + S_{T_2}^2}{2}}$$

เมื่อ \bar{X}_{T_1} คือ คะแนนเฉลี่ยของการวัดครั้งที่ 1

\bar{X}_{T_2} คือ คะแนนเฉลี่ยของการวัดครั้งที่ 2

S_{pooled} คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากค่าความแปรปรวน

S_{T_1} คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการวัดครั้งที่ 1

S_{T_2} คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการวัดครั้งที่ 2

2.3.3 งานวิจัยเชิงทดลองกรณีไม่มีกลุ่มควบคุม (Glass, McGraw and

Smith, 1981 p. 118 อ้างถึงใน อณานิการ์ บุญเจียม, 2559, หน้า 40)

$$d = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_2}$$

เมื่อ \bar{X}_1 คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง

\bar{X}_2 คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มเปรียบเทียบ

S_2 คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มเปรียบเทียบ

2.3.4 ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพลจากงานวิจัย (อุทุมพร จามรมาน,

2527, หน้า 62 อ้างถึงใน คัมภีร์พจน์ สายเพชร, 2551, หน้า 99)

$$\bar{d} = \frac{\sum d}{K}$$

เมื่อ \bar{d} คือ ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

$\sum d$ คือ ผลรวมของค่าขนาดอิทธิพล

K คือ จำนวนงานวิจัย

2.3.5 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล (อุทุมพร จามรमान, 2527, หน้า 62 อ้างถึงใน คัมภีร์พจนานุกรม สายเพชร, 2551, หน้า 99)

$$S_d = \sqrt{\frac{\sum (d - \bar{d})^2}{K}}$$

เมื่อ S_d คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล

d คือ ค่าขนาดอิทธิพล

\bar{d} คือ ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล

K คือ จำนวนงานวิจัย

2.4 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลโดยใช้สถิติทดสอบของ Kruskal-Wallis Test (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, หน้า 349)

$$H = \frac{12}{n(n+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{n_i} - 3(n+1)$$

เมื่อ R_i คือ ผลรวมของอันดับ n_i ค่าที่กำหนดให้สำหรับแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

n_i คือ จำนวนข้อมูลในแต่ละกลุ่ม

n คือ ผลรวมของจำนวนข้อมูลทั้งหมด $n_1 + n_2 + \dots + n_k$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาน ใช้สูตรการวิเคราะห์ห่อภิมานของ Glass ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการนำเสนอและตีความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
- S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- d แทน ค่าขนาดอิทธิพล
- \bar{d} แทน ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล
- S_d แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของขนาดอิทธิพล

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สํารวจและรวบรวมงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test
 - 2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สํารวจและรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 128 เรื่อง ซึ่งมีรายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามปีที่พิมพ์

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
ปีที่พิมพ์	2544	3	2.3
	2545	2	1.6
	2546	5	3.9
	2547	7	5.5
	2548	6	4.7
	2549	8	6.2
	2550	2	1.6
	2551	12	9.4
	2552	6	4.7
	2553	10	7.8
	2554	3	2.3
	2555	12	9.4
	2556	11	8.6
	2557	19	14.8
	2558	7	5.5
	2559	3	2.3
	2560	9	7.0
2561	3	2.3	
รวม		128	100

จากตาราง 2 พบว่า ปี พ.ศ. 2557 มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.80 รองลงมา คือ ปี พ.ศ. 2551 และ ปี พ.ศ. 2555 จำนวน 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.40

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถาบันที่ผลิตงานวิจัย

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2	1.6
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2	1.6
	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4	3.1
	มหาวิทยาลัยศิลปากร	3	2.3
	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	5	3.9
	มหาวิทยาลัยบูรพา	3	2.3
	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	7	5.5
	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	13	10.2
	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	2	1.6
	มหาวิทยาลัยนครพนม	6	4.7
	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี	2	1.6
	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	5	3.9
	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	3	2.3
	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	16	12.5
	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	6	4.7
	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	6	4.7
	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	4	3.1
	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	1	0.8
	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง	4	3.1
	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	1	0.8
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	7	5.5	

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	2	1.6
	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	5	3.9
	มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์	4	3.1
	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	1	0.8
	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	1	0.8
	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	1	0.8
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	6	4.7
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	2	1.6
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	1	0.8
	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	3	2.3
รวม		128	100

จากตาราง 3 พบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.50 รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.20

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสาขาที่ผลิตงานวิจัย

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สาขาที่ผลิตงานวิจัย	สาขาวิชาภาษาอังกฤษ	2	1.6
	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ	28	21.9
	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ	7	5.5
	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น	12	9.4

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สาขาที่ผลิตงานวิจัย	สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในงานอาชีพ	4	3.1
	สาขาหลักสูตรและการนิเทศ	3	2.3
	สาขาหลักสูตรและการสอน	48	37.5
	สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน	2	1.6
	สาขาการพัฒนาหลักสูตรและ การเรียนการสอน	3	2.3
	สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา	3	2.3
	สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและนวัตกรรม	6	4.7
	สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและนวัตกรรม การจัดการเรียนรู้	6	4.7
	สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร	1	0.8
	สาขาวิชาเทคโนโลยีการวิจัยและพัฒนา หลักสูตร	1	0.8
	สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	2	1.6
	สาขาวิชาการประถมศึกษา	1	0.8
	สาขาวิชามัธยมศึกษา	1	0.8
	สาขาจิตวิทยาการศึกษา	1	0.8
	สาขาการศึกษาพิเศษ	1	0.8
	สาขาบริหารการศึกษา	1	0.8
สาขาการจัดการเรียนรู้	1	0.8	
รวม		128	100

จากตาราง 4 พบว่า สาขาหลักสูตรและการสอน มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด
จำนวน 48 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา คือ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
จำนวน 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.90

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง	ประถมศึกษา	46	35.9
	มัธยมศึกษาตอนต้น	49	38.3
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	22	17.2
	อุดมศึกษา	11	8.6
รวม		128	100

จากตาราง 5 พบว่า ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง มัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 49 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 38.30 รองลงมา คือ ระดับประถมศึกษา จำนวน 46 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.90

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามรูปแบบการเรียนการสอน

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
รูปแบบการเรียนการสอน	รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย	31	24.2
	รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย	12	9.4
	รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ	85	66.4
รวม		128	100

จากตาราง 6 พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการมีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด จำนวน 85 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 66.40 รองลงมา คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย จำนวน 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.20

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	1-10 ชั่วโมง	13	10.2
	11-20 ชั่วโมง	75	58.6
	21-30 ชั่วโมง	28	21.9
	31-40 ชั่วโมง	3	2.3
	41-50 ชั่วโมง	3	2.3
	ไม่ระบุเวลา	6	4.7
รวม		128	100

จากตาราง 7 พบว่า ระยะเวลาในการทดลอง ระหว่าง 11-20 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 75 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 58.60 รองลงมา คือ 21-30 ชั่วโมง จำนวน 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.90

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	1 กลุ่ม	82	64.06
	2 กลุ่ม	46	35.94
รวม		128	100

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 1 กลุ่ม มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 82 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 64.06 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 2 กลุ่ม จำนวน 46 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.94

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	1-20 คน	11	8.6
	21-40 คน	56	43.8
	41-60 คน	36	28.1
	61-80 คน	21	16.4
	81-100 คน	4	3.1
รวม		128	100

จากตาราง 9 พบว่า ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 21-40 คน มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 56 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 43.80 รองลงมา คือ จำนวน 41-60 คน มีจำนวน 36 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.10

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	การสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น	86	67.2
	การสุ่มโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น	42	32.8
รวม		128	100

จากตาราง 10 พบว่า งานวิจัยโดยส่วนมากใช้วิธีการสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น จำนวน 86 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 67.20 รองลงมา คือ การสุ่มโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น จำนวน 42 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.80

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามแบบแผนการวิจัย

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
แบบแผนการวิจัย	One-Group Pretest-Posttest Design	79	61.7
	Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design	15	11.7
	Randomized Control-Group Posttest only Design	7	5.5
	Nonrandomized Control-Group Pretest-Posttest Design	14	10.9
	อื่น ๆ	13	10.2
รวม		128	100

จากตาราง 11 พบว่า งานวิจัยโดยส่วนมากใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design มีจำนวน 79 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.70 รองลงมา คือ แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design จำนวน 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.70

ตาราง 12 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	แผนการจัดการเรียนรู้	127	99.2
	แผนการจัดการเรียนรู้ และชุดการสอน	1	0.8
รวม		128	100

จากตาราง 12 พบว่า เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองที่ใช้มากที่สุด คือ แผนการจัดการเรียนรู้ มีจำนวน 128 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 99.20 รองลงมา คือ แผนการจัดการเรียนรู้

และชุดการสอน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.80

ตาราง 13 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น	128	100
	ความยากง่าย และอำนาจจำแนก		
รวม		128	100

จากตาราง 13 พบว่า งานวิจัยโดยส่วนมากมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก จำนวน 128 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 100

ตาราง 14 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติพื้นฐาน

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สถิติพื้นฐาน	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	74	57.8
	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ	51	39.8
	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ความแปรปรวน	1	0.8
	ค่าเฉลี่ย และความแปรปรวน	2	1.6
รวม		128	100

จากตาราง 14 พบว่า สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีจำนวน 74 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 57.80 รองลงมา คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ มีจำนวน 51 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.80

ตาราง 15 จำนวนและร้อยละของงานวิจัยจำแนกตามสถิติอ้างอิง

ตัวแปร	ค่าของตัวแปร	จำนวน (เรื่อง)	ร้อยละ
สถิติอ้างอิง	t-test	106	82.8
	MANOVA	1	0.8
	t-test, ANOVA	2	1.6
	t-test, ANOVA, ANCOVA, MANCOVA	1	0.8
	t-test, ANCOVA	3	2.3
	t-test, ANCOVA, MANCOVA	1	0.8
	t-test, MANOVA	1	0.8
	ไม่ระบุสถิติอ้างอิง	13	10.2
รวม		128	100

จากตาราง 15 พบว่า สถิติอ้างอิงที่ใช้มากที่สุด คือ t-test มีจำนวน 106 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 82.80 รองลงมา คือ ไม่ระบุสถิติอ้างอิง มีจำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.20

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 16 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

รูปแบบการเรียนการสอน	n	\bar{d}	S_d	Mean Rank	Chi-Square	Sig.
1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย	31	2.37	12.76	59.55	7.99*	0.02
2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย	12	4.26	13.51	93.08		
3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ	85	2.23	20.34	62.27		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่มีความแตกต่างกันจะทำให้ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 93.08 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 62.27 และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 59.55 แสดงว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ตามลำดับ

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบ
การเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 17 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบ
การเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นของกลุ่ม ตัวอย่าง	n	\bar{d}	S_d	Mean Rank	Chi- Square	Sig.
ประถมศึกษา	46	2.56	16.99	64.46	0.44	0.93
มัธยมศึกษาตอนต้น	49	2.51	18.07	66.62		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	22	2.25	10.09	62.41		
อุดมศึกษา	11	2.17	6.53	59.41		

จากตาราง 17 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติ
ของ Kruskal-Wallis พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นของ
กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไม่ทำให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาค่าขนาดอิทธิพล พบว่า ขนาดอิทธิพลของ
รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างระดับ
ศึกษามีค่าขนาดอิทธิพลมากที่สุด ($\bar{d} = 2.56$, $S_d = 16.99$) รองลงมา คือ ระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ($\bar{d} = 2.51$, $S_d = 18.07$) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{d} = 2.25$,
 $S_d = 10.09$) และระดับอุดมศึกษา ($\bar{d} = 2.17$, $S_d = 6.53$) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ทอิกิมาน ซึ่งมีสาระสำคัญของการวิจัย ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. การอภิปรายผลการวิจัย
5. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและปริมาณของงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในมหาวิทยาลัยของรัฐภายในประเทศ ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญานิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุด

ในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ วิทยานิพนธ์หรือปริญญาานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 128 เรื่อง ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำสำคัญในการค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชุด ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพของงานวิจัย และแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ประกอบด้วย แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพงานวิจัย
2. แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย ประกอบด้วย แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย และสมุดคู่มือลงรหัส

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นงานวิจัยในมหาวิทยาลัยของรัฐ และตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. สืบค้นชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จากการสืบค้นจากฐานข้อมูล ThaiLIS ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่จัดเก็บเอกสารฉบับเต็มในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Digital Collection) ภายใต้โครงการการพัฒนาเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้คำค้น คือ รูปแบบการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ
2. อ่านงานวิจัยเบื้องต้น 1 รอบ เพื่อสำรวจเนื้อหาภายในตัวเล่มงานวิจัยว่ามีคุณสมบัติตามเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดหรือไม่ และมีเนื้อหาเพียงพอที่จะนำมาสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อนำไปเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.1 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ คือ งานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561

2.2 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ คือ งานวิจัยที่มีการเก็บข้อมูลของนักเรียนนักศึกษาที่ศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับอุดมศึกษา

2.3 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลองที่มีข้อมูลเพียงพอ และมีรายงานค่าสถิติที่จำเป็นเพื่อแปลงค่าสถิติเหล่านั้นให้เป็นค่าดัชนีมาตรฐาน โดยระบุค่าเฉลี่ยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม และกลุ่มเปรียบเทียบ หรือระบุค่าสถิติทดสอบ t-test หรือ F-test

2.4 งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ต้องผ่านเกณฑ์คุณสมบัติตามขอบเขตด้านเนื้อหา และผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพงานวิจัยในระดับดีขึ้นไป ซึ่งผลการประเมินคุณภาพงานวิจัย พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 มีคุณสมบัติตามขอบเขตด้านเนื้อหา และผ่านการประเมินคุณภาพงานวิจัย จำนวน 128 เรื่อง

3. อ่านงานวิจัยโดยละเอียด จากนั้นบันทึกข้อมูลงานวิจัยลงในแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย

4. เตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ โดยทำการลงรหัสตัวแปร ซึ่งใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณค่าสถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณลักษณะงานวิจัย

5.2 เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test

สรุปผลการวิจัย

ผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 สรุปผลได้ ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่าง

ปี พ.ศ. 2543-2561 มีจำนวน 128 เรื่อง สรุปได้ดังนี้ งานวิจัยที่ผลิตในปี 2557 มีจำนวนมากที่สุด สถาบันที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี สาขาที่ผลิตงานวิจัยมากที่สุด คือ สาขาหลักสูตรและการสอน ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ระยะเวลาในการทดลอง ระหว่าง 11-20 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด งานวิจัยโดยส่วนมากใช้วิธีการสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองที่ใช้มากที่สุด คือ แผนการจัดการเรียนรู้ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิงที่ใช้มากที่สุด คือ t-test

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 93.08 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 62.27 และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 59.55 แสดงว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ตามลำดับ

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไม่ทำให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาค่าขนาดอิทธิพล พบว่า ขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษามีค่าขนาดอิทธิพลมากที่สุด ($\bar{d} = 2.56$, $S_d = 16.99$) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ($\bar{d} = 2.51$,

$S_d = 18.07$) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ($\bar{d} = 2.25$, $S_d = 10.09$) และระดับอุดมศึกษา ($\bar{d} = 2.17$, $S_d = 6.53$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ.2543-2561 มีจำนวน 128 เรื่อง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 มีจำนวน 128 เรื่อง พบว่า งานวิจัยที่ผลิตในปี 2557 มีจำนวนมากที่สุด เนื่องจากในปี พ.ศ. 2557 กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา และพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561, หน้า 135) สถาบันผลิตงานวิจัยที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี สาขาที่ทำการศึกษเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ สาขาหลักสูตรและการสอน เนื่องจากเป็นสาขาที่เกี่ยวกับหลักสูตร เนื้อหา และรูปแบบวิธีสอนต่าง ๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ (เจนจิรา ดวงสิน, 2552, หน้า 89) ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้มากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ เนื่องมาจากรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการเป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนารอบด้านโดยใช้การบูรณาการทั้งทางด้านเนื้อหาสาระ ความรู้สึกทางจิตใจ คุณธรรม และความสามารถเชิงปฏิบัติเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วรณีย์ สุจิตร์จูล (2552, หน้า 78) ที่กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยรูปแบบการเรียนการสอน หลังยุคปฏิรูปการศึกษา พุทธศักราช 2542 โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการซึ่งพัฒนาการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการเนื้อหาสาระและวิธีการ โดยมีหลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากวิชาและประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันทำให้เกิดการถ่ายโอนความรู้จากวิชาหนึ่งไปยังอีกวิชาหนึ่งที่น่ามาผสมผสาน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงและสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้จนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

(สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2548, หน้า 106) ระยะเวลาในการทดลอง ระหว่าง 11-20 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด งานวิจัยโดยส่วนมากใช้วิธีการสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น เนื่องจากมีความสะดวก ง่ายต่อการปฏิบัติ และได้กลุ่มเป้าหมายตรงตามจุดประสงค์ ที่ต้องการศึกษา (อุทุมพร พันธุ์ชมภู, 2555, หน้า 95) แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด อาจเป็นเพราะเป็นการดำเนินการทดลอง กับกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ทำให้ทราบว่ากลุ่ม ตัวอย่างมีความก้าวหน้าในการเรียนมากน้อยเพียงใด (วรารณณ์ พันธุ์แก้ว, 2560, หน้า 113) และมีข้อดี คือ มีความเที่ยงตรงภายใน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2531, หน้า 211) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองที่ใช้มากที่สุด คือ แผนการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากแผนการจัดการ เรียนรู้คือเครื่องมือที่สำคัญในการสอน เป็นเสมือนแผนที่นำทางการสอนของครู การตรวจสอบ คุณภาพของเครื่องมือโดยส่วนมากมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจ จำแนก เพราะว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำเป็นต้องมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่เป็นมาตรฐาน ผ่านกระบวนการสร้างอย่างมีระบบ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 94) สถิติพื้นฐานที่ใช้มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เนื่องจากเป็นสถิติ พื้นฐานที่จำเป็นในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณเพื่อคำนวณหาค่าขนาด อิทธิพลของงานวิจัย และสถิติอ้างอิงที่ใช้มากที่สุด คือ t-test ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากงานวิจัย ที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง มีการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม จึงนิยมใช้สถิติ t-test ในการทดสอบสมมติฐาน

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติทดสอบ Kruskal-Wallis Test

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันจะทำให้ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า รูปแบบ การเรียนการสอนที่แตกต่างกันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และรูปแบบการเรียนการสอนที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านจิตพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 93.08 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 62.27 และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย มีค่าเฉลี่ยอันดับเท่ากับ 59.55 แสดงว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการทำการวิจัยได้แบ่งรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน สำหรับรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัยที่มีค่าเฉลี่ยอันดับสูงสุด อาจเนื่องมาจากการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง ได้รู้จักจุดบกพร่องของตนเอง และจะสามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขให้ถูกต้องได้ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และครูผู้สอนจะทำหน้าที่คอยกำกับ ชี้แนะ ให้ถูกต้อง (สุพิชญา พูลลาภ, 2562, หน้า 4) ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ Jackman & Swan (1996, Abstract) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการศึกษาทางไกลของรูปแบบการเรียนการสอนของ Joyce, Weil and Shower (1992) ที่ใช้ในการศึกษาทางไกลผ่านระบบเครือข่ายวิดีโอแบบมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบได้ในรัฐนอร์ทดาโกตา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนที่ส่งผลต่อการศึกษาทางไกลสูงสุด 6 อันดับ ได้แก่ 1) รูปแบบการสอนบทบาทสมมติ (Role Playing Model) 2) รูปแบบการสอนสถานการณ์จำลอง (Simulation) 3) รูปแบบการสอนโดยการซักค้าน (Jurisprudential Inquiry Model) 4) รูปแบบการสอนที่เน้นความจำ (Memory Assists Model) 5) รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Synectic) และ 6) รูปแบบการสอนกระบวนการสืบสอบ (Inquiry Model) ทศนีย์ ทองศรี (2558, หน้า 43) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของจตุพล นามนาย (2562, หน้า 58) ศึกษาการพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จากการวัดทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งมีคะแนนรวมก่อนเรียนเฉลี่ย 13.00 คะแนน และหลังเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 18.28 คะแนน ซึ่งมีความก้าวหน้าทางการเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 5.25 คะแนน ซึ่งผลของการวิเคราะห์คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไม่ทำให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างกัน เนื่องจากการนำรูปแบบการเรียนการสอนทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นใดก็ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของเนตรวรา ศรีสิน (2556, หน้า 90) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อพิจารณาทักษะแต่ละด้าน พบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนเพิ่มขึ้นทุกด้าน คือ การจับใจความสำคัญ การคิดวิเคราะห์ การแปลความหมายของข้อความ และการแปลความหมายของคำศัพท์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของวริษา จันทร์ลี (2560, หน้า 66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC คิดเป็นร้อยละ 74.60 สูงกว่าร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้ดี ซึ่งหมายความว่า การเรียนแบบกลุ่มที่คละระดับความสามารถนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง อ่อน สามารถพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ แล้วจึงการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เป็นเทคนิคการสอนที่บูรณาการการอ่านและการเขียนเข้าด้วยกัน ซึ่งทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

จากตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอน รูปแบบเดียวกันคือ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนการสอนสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นใดก็ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. จากผลการวิจัย พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย เป็นประโยชน์กับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถนำข้อค้นพบดังกล่าวไปประยุกต์ใช้กับผู้เรียน แต่จะต้องศึกษาเงื่อนไขและข้อจำกัดของรูปแบบการเรียนการสอน ก่อนที่จะนำไปใช้ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2. ในการทำวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนควรใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นบูรณาการ

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น ซึ่งยังมีรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านอื่น ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา เป็นต้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบอย่างรอบด้าน

2. ผู้วิจัยควรใช้วิธีการวิเคราะห์ห่อภิมานในการศึกษาตัวแปรด้านรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย พุทธิพิสัย และการบูรณาการ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบของการวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนต่อไป

3. การสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาน ทำให้ได้ข้อค้นพบใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และการพัฒนางานวิจัย จึงควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระอื่น ๆ ด้วย เพื่อพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

4. ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาผลการวิจัยที่วัดในรูปของดัชนีมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ โคตรทอง. (2557). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า (สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2558). *ระเบียบวิธีทางสถิติทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กษมา นิลแดง. (2544). *การศึกษาและการสังเคราะห์งานวิจัยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2528-2542*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กัญญา แสงสว่าง. (2554). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนซีปปา (CIPPA Model) กับรูปแบบการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT)*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- คณิตา ดอกเขียว. (2546). *การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีวิเคราะห์อภิमान*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- คัมภีรพจน์ สายเพชร. (2551). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้นวัตกรรมกับการสอนปกติ โดยวิธีวิเคราะห์อภิमान*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- จตุพล นามนาย. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย*. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม. พะเยา: มหาวิทยาลัยพะเยา.
- จำลอง ศรีมิ่งคุณ. (2553). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนที่ใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า หน่วยการเรียนรู้ พันธะเคมี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- จิระศักดิ์ อุดหนุน. (2550). *การนำเสนอรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือบนเว็บไซต์วิชาการประพันธ์เพลงสำหรับนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ระดับอุดมศึกษาต่างสถาบัน*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จุฑามาศ คำวิสิทธิ์. (2557). *การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- จุฑามาศ จันทร์ศรีสุคต. (2546). *รูปแบบการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.
- เจนจิรา ดวงสิน. (2552). *รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยาศาสตร์ : การวิเคราะห์อภิमान*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉัตรปวีณ อ่ำภา. (2555). *การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2550). *ผลของการใช้รูปแบบการสอนมนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการคิดเชิงมนทัศน์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ชนาธิป พรกุล. (2543). *แคทส์: รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2557). *การสอนกระบวนการคิด ทฤษฎีและการนำไปใช้*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2561). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: พี บาลานซ์ดีไซด์แอนปรินติ้ง.
- ชูรัตน์ วงศ์รัตน์. (2553). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: ไทเนรมิตกิจ อินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.
- ชูรัตน์ วงศ์รัตน์ และองอาจ นัยพัฒน์. (2551). *แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองและสถิติ วิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณ อัญชัน ชิตสุข. (2537). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- เดือนกวี ทองก้อน. (2560). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ด.
อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์.
- ดารณี ม่วงโต. (2559). การวิเคราะห์ห่อภิมานงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องโดยการ
วิเคราะห์ห่อภิมาน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.
- ทัศนีย์ ทองศรี. (2558). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โดยใช้บทบาทสมมติ. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย
นเรศวร.
- ทัตยา จุลนีย์. (2557). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการ
เพื่อเสริมสร้างทักษะการคิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร.
- ทัตวรรณ คำทองสุข. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนแบบ
บูรณาการ : การวิเคราะห์ห่อภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพากร สุขชูศรี. (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและ
ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการสอนระหว่างกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อ
การสื่อสารแบบ 3Ps กับกิจกรรมการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model) ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- เทพรัตน์ ผลาฤทธิ์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

- ธิดารัตน์ สมานพันธ์. (2549). ผลของการใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการคิด
 อย่างมีวิจารณญาณและความยืดหยุ่นในการเรียนรู้ต่อการพัฒนาความสามารถ
 ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ขอนแก่น:
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2529). การสังเคราะห์งานวิจัย. วารสารการวัดผลการศึกษา, 8(23),
 26-36.
- _____. (2542). การวิเคราะห์ทอภิมาน META-ANALYSIS. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช. (2543). การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษา
 ด้วยการวิเคราะห์ทอภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา. การประชุมทางวิชาการ
 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 38.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
 สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นฤมล อุดมคุณ. (2552). การวิเคราะห์ทอภิมานงานวิจัยด้านนวัตกรรมจัดการกระบวนการ
 เรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับ
 มัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลสมร ชูสโมณ. (2558). การพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 โดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- นันทิยา ประจันต์เสน. (2561). ผลของการสอนอ่านโดยใช้ผังกราฟิกที่มีต่อความเข้าใจ
 ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบญจมราช
 รังสฤษฎ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- นันทิ เชียงชนะนา. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยทางดนตรีศึกษา การวิเคราะห์ทอภิมาน
 และการวิเคราะห์เนื้อหา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- นาตยา บุญเรือง. (2547). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน
 ภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ทอภิมาน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- เนตรวรา ศรีสิน. (2556). *การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิธิวรรณ นุชน้อย. (2560). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ที่มีต่อทักษะการใช้ ภาษาไทยและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2555). *การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ คุณสมบัติ การวัดเชิงจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธ์. (2554). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- บุตธรัตน์ วันโส. (2559). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ตามแนวทฤษฎี การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ STAD เรื่องทศนิยมและเศษส่วน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ปณิสา ไชยลือชา. (2560). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ แนวคิดสมดุลภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วารสาร บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 11(1), 78-89.
- ปิยะรัตน์ รัตนบุญมีกุล. (2556). *ผลการใช้ชุดการเรียนรู้แบบ 4MAT เพื่อส่งเสริมความเข้าใจ เชิงมโนคติทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ระบบจำนวนเต็ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ประวิทย์ รักษาแสง. (2557). *การพัฒนาตัวบ่งชี้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในศตวรรษที่ 21 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปราณี พิพัฒน์สถิตกุล. (2556). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะ การคิดวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐาน: การวิเคราะห์ห่อภิมาน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ปรีวัตร เชื้อนแก้ว. (2551). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการประเมินผลในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พัชรินทร์ ศตพรไกรวัฒน์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของผู้บริโภควัยเยาว์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- พิมพร พยุหะ. (2557). การใช้การอ่านแบบจิ๊กซอว์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์พรณ ต๊ะสุภา. (2558). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูด ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสีจันทน์ลำพูน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มงคล พลเยี่ยม. (2560). ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ผังกราฟิกร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มนทกานต์ พิบูลแถว. (2557). การศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลโพธาราม ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มล้มฤทธิ์ (STAD). วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- มัลลิกา มานันท์. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องวัฒนธรรมประเทศตะวันตกที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขัน (TGT) กับการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศูนย์อำนวยการเครือข่ายกุสุมาลย์ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- มาลินี วรรณทอง. (2555). การวิเคราะห์อภิमानงานวิจัยด้านการเรียนการสอนที่พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ยุพิน สมงาม. (2549). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระหว่างปี พ.ศ. 2531-2544*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- โยธกา ปาละนันท์. (2556). *การพัฒนาการคิดวิเคราะห์ พฤติกรรมความร่วมมือ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยคู่มือการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการและการใช้กรอบมโนทัศน์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- รณณ คำมา. (2557). *การใช้รูปแบบการสอนด้วยบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). *ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งอรุณ พุฒานนท์. (2530). *การวิเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ระหว่างปีการศึกษา 2518-2528*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ลัดดาวัลย์ จันลาวงค์. (2558). *การพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิกเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) ม.ป.พ.
- _____. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วัทัญญู ทรงงาม. (2559). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณุช ศรีเพชร. (2559). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิดระดับปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- วรยุทธ นันทะเสน. (2544). การสังเคราะห์งานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ด้านทักษะการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระหว่าง
ปี พ.ศ. 2531-2541. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณพร สุภาคำ. (2556). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องบท
ประยุกต์โดยใช้วิธีสอนแบบโพร์แมท สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณิ์ สุจิตร์จุล. (2552). การสังเคราะห์งานวิจัยรูปแบบการเรียนการสอน หลังยุคปฏิรูป
การศึกษา พุทธศักราช 2542 โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วราภรณ์ พันธุ์แก้ว. (2560). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
วิทยาศาสตร์ที่ส่งผลต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ หรือเจตคติเชิง
วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วิรัช จันทลี. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจ
ภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วัชรภัทร เกตวงษา. (2561). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้
ประวัติศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การวิเคราะห์ห่อภิมาณ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิญญา ยิ้มยวน. (2555). การวิเคราะห์ห่อภิมาณของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการคิด
วิจารณ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา กุสุมาลย์. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนา
ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยและประถมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้ครูเพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิ
สตอรี่-สฤชดีวงศ์.
- _____. (2558) วิธีสร้างการเรียนรู้ครูเพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. วารสารนวัตกรรม
การเรียนรู้, 1(2), 3-14.

- วิจิตรา แจ้งพร้อม. (2551). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแผนผังกราฟิกกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ศศิวิมล ศรีทอง. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนบรรยายเรื่องเล่า ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกัน เรียนกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัย ศิลปากร.
- ศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และดิเรก ศรีสุขโข. (2555). การเลือกใช้สถิติที่ เหมาะสมสำหรับการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ข่าขันมะลี. (2559). การสังเคราะห์งานวิจัยการจัดการเรียนการสอนวิชาเคมีที่ส่งผล ต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการวิเคราะห์อภิमान. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริยุภา พูลสุวรรณ. (2530). การศึกษาประสิทธิภาพของสื่อการสอนโดยวิธีการวิเคราะห์ อภิमान. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริรัตน์ ดีโต. (2559). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนมนทัศน์ที่มีต่อมนทัศน์ ทางคณิตศาสตร์ เรื่องตัวหารร่วมมากและตัวคูณร่วมน้อย ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สมคิด แก่นจันดา. (2561). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจ เรื่อง ภูมิศาสตร์ทวีปยุโรป กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนเน้นความจำกับวิธีสอนแบบ ปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สมจิต จันท์ฉาย. (2557). การออกแบบและการพัฒนาการเรียนการสอน. นครปฐม: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2560). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กทม.: ประสานการพิมพ์.

- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ. (2560). การจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*
(มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 7(2), 175-186.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*.
ภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สายใจ ชลिनทรวัฒน์. (2550). *ผลของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค
แบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- สายชล สีนสมบูรณ์ทอง. (2558). *การวางแผนแบบการทดลอง เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: จามจุรี
โปรดักท์.
- _____. (2558). *การวางแผนแบบการทดลอง เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศ
กระทรวงศึกษาธิการเรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*.
กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2552). *รายงานการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับ
คุณภาพการศึกษาไทย : การวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta-analysis)*. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2558). *บทวิเคราะห์การศึกษาไทยในโลกศตวรรษที่ 21*. *วารสารวิจัยการศึกษา*
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2(4), 1-48.
- _____. (2561). *รายงานการศึกษาไทย พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: บริษัท พริกหวานกราฟิก
จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548). *การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐาน
การเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า
และพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ศ.).
- สิริพงศ์ พรหมมา. (2560). *การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพอากาศที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวร
มหาราชโดยการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์*. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. พิษณุโลก:
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

- สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. (2554). *วิธีการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคปรี้นติ้ง.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2535). *การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา มุลละออง. (2557). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้การอ่านกลวิธีแบบร่วมมือและเทคนิคแผนผังกราฟิก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุพิชญา พูลลาภ. (2562). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุภาวรรณ อินตะแก้ว. (2557). *การใช้เกมการแข่งขันระหว่างกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2559). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวณี พรหมนิล. (2555). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Reading และความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BBL กับกิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือเทคนิค TAI*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- แสงเดือน บุญเยี่ยม. (2560). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีต่ออิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 31*. วิทยานิพนธ์. ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- แสงระวี ดอนบัวแก้ว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อนานิการ์ บุญเยี่ยม. (2559). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ พุทธศักราช 2550-2555
ด้วยการวิเคราะห์ทอริมาน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- อมฤต จันทร์เกษร. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้าน
การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียนรู้แบบ 4MAT
และการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- อรพินทร์ เพี้ยพล. (2556). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางเรียนและทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษเรื่อง ทักษะการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่าง
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้ตอบทางสรีระ และการจัดกิจกรรมกลุ่ม
ร่วมมือแบบจิ๊กซอร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2560). สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี จันทร์เสม, และคณะ. (2559). ทักษะในศตวรรษที่ 21 กับการจัดการศึกษา
ภาษาต่างประเทศ: จากนโยบายถึงผู้สอน. วารสารบรรณศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 9(2), 115-123.
- อารีย์ ปรีดีกุล. (2558). มโนทัศน์การเรียนรู้คัดสรรสู่รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพิบูลสงคราม, 9(1), 1-26.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. (2561). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับ
ประถมศึกษา. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 10(1), 33-45.
- อุทุมพร จามรมาน. (2531). การสังเคราะห์งานวิจัย: เชิงปริมาณ (Research Synthesis: A
Quantitative Approach) เน้นวิธีวิเคราะห์เมตต้า (A Meta Analysis).
กรุงเทพฯ: ฟินนี่พับลิชชิง.
- อุทุมพร พันธุ์ขม. (2555). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อการเรียนคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษา : โดยการวิเคราะห์ทอริมาน.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- อำไพ อัสสุวรรณ. (2551). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะการจัดการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้โครงการกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- Arends (2001). *Learning to teach*, (9thed). New York: Mc Graw-Hill Companies.
- Ayaz & Sekerci (2015). “The Effects of the Constructivist Learning Approach on Student's Academic Achievement: A Meta-Analysis Study.” *Turkish Online Journal of Educational Technology–TOJET*. 14(4), 143-156.
- David (2011). English achievement and student motivation in CLIL and EFL settings. *Innovation in Language Learning and Teaching*. 5(1), 3-18.
- Gene V. Glass. (1976). Primary, secondary and meta-analysis of research. *Educational Researcher* 10, 3-8.
- Gene V. Glass & Mary Lee Smith. (1979) Meta-Analysis of Research on Class Size and Achievement. *Educational Evaluation and Policy Analysis*, 1(1), 2-16.
- Jackman & Swan (1996). Instructional Models Effective in Distance Education. *Paper presented at the Annual Meeting of the American Educational Research Association (New York, NY, April 8-12, 1996)*.
- Joyce & Weil (2003). *Models of Teaching*, (5thed). Prentice-Hall of India Private Limited, M-97, Connaught Circus, New Delhi.
- Kanadlı (2016). A meta-analysis on the effect of instructional designs based on the learning styles models on academic achievement, attitude and retention. *Educational Sciences: Theory & Practice*. 16, 2057-2086.
- Sisman (2006). “Factors Related to Instructional Leadership Perception and Effect of Instructional Leadership on Organizational Variables: A Meta-Analysis,” *Educational Sciences: Theory and Practice*. 16, 1761-1787

Waxman et al (2003). *A Meta - Analysis of the Effectiveness of Teaching and Learning with Technology on Student Outcomes*. Available from <http://www.ncrel.org/tech/effect2/waxman.pdf>. May 24th, 2020.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๐๓๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวนาลยา พรหมประศรี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๑๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ทอิกมาน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศีกานต์ เพียรธัญญกรณ์)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนาลยา พรหมประศรี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๔๙๐๑ ๘๑๘๗

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๐๓๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริลักษณ์ ศรีพระจันทร์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวนาลยา พรมประศรี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ทอิกมาน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนาลยา พรมประศรี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๔๙๐๑ ๘๑๘๗

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๐๓๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.สมพร หลิมเจริญ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวนาลยา พรประเสริฐ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อให้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรชัยบุญธรรม)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนาลยา พรประเสริฐ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๔๙๐๑ ๘๑๘๗

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๐๓๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายคมศิลป์ สารทอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวนาดยา พรหมประศรี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๑๐๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ทอิกมาน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรชัยคุณ)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนาดยา พรหมประศรี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๔๙๐๑ ๘๑๘๗

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๐๓๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาววารภรณ์ พันธุ์แก้ว

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวนาถยา พรหมประศรี รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๐๔๒๑๒๓๑๑๖ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์ห่อภิมาณ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี กลางประพันธ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.สมเกียรติ พลละจิตต์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนาถยา พรหมประศรี โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๘ ๔๙๐๑ ๘๑๘๗

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์อภิमान**

ชื่อผู้วิจัย.....ปีที่พิมพ์.....

ชื่องานวิจัย.....

สถาบันที่ผลิตงานวิจัย.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับลักษณะงานวิจัยที่ประเมิน

ข้อ	ลักษณะงานวิจัยที่ประเมิน	ผลการประเมิน				
		0	1	2	3	4
1	ชื่อเรื่องมีความชัดเจนและน่าสนใจ					
2	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ชัดเจน สอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย					
3	ปัญหา/ วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และถูกต้องตามหลักการวิจัย					
4	เหตุผลและความจำเป็นในการทำวิจัยมีความสมเหตุสมผล					
5	สมมติฐานถูกต้อง ชัดเจนตามหลักการวิจัย					
6	กำหนดขอบเขตของการวิจัยได้อย่างเหมาะสม และมีเหตุผลรองรับ					
7	การนิยามศัพท์เฉพาะมีความชัดเจน					
8	กรอบแนวคิดในการวิจัย ถูกต้องตามหลักการวิจัย					
9	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีความสอดคล้องกับปัญหา/ วัตถุประสงค์ของการวิจัย					
10	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศมีสัดส่วนที่เหมาะสม					
11	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีความทันสมัย และเชื่อมโยงกับงานวิจัยในอดีต					
12	การออกแบบงานวิจัยเหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาการวิจัย					
13	อธิบายขั้นตอนการวิจัยอย่างชัดเจน					
14	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างมีความเหมาะสมกับการวิจัย					
15	กลุ่มตัวอย่าง และเกณฑ์ในการเลือกมีความถูกต้อง เหมาะสม					
16	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความเหมาะสมและมีคุณภาพ					
17	วิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลมีความชัดเจน และเหมาะสม					
18	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะของข้อมูล และวัตถุประสงค์ของงานวิจัย					
19	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความชัดเจนและเหมาะสม					

ข้อ	ลักษณะงานวิจัยที่ประเมิน	ผลการประเมิน				
		0	1	2	3	4
20	การแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้อง ชัดเจน					
21	ผลสรุปที่ได้มีความครอบคลุม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และปัญหาการวิจัย					
22	การอภิปรายผลสอดคล้องกับผลการวิจัย และครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย					
23	ข้อเสนอแนะมีความชัดเจนและเป็นประโยชน์					
24	เป็นงานวิจัยที่นำไปใช้ในทางปฏิบัติ					
25	เป็นงานวิจัยที่นำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการได้					
26	รูปแบบรายงาน ถูกต้องตามหลักวิชาการ					

รวมคะแนนทั้งหมด...../104 คิดเป็นร้อยละ.....

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

1. ชื่อเรื่องมีความชัดเจนและน่าสนใจ
 - 0 หมายถึง ไม่มีความชัดเจนหรือไม่ระบุถึงปัญหาการวิจัย
 - 1 หมายถึง ระบุถึงปัญหาการวิจัยเพียงอย่างเดียว
 - 2 หมายถึง ระบุถึงปัญหาการวิจัย ระบุถึงตัวแปรที่สำคัญที่ศึกษา ตัวแปรต้นหรือตัวแปรตามอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น
 - 3 หมายถึง ระบุถึงปัญหาการวิจัย ระบุถึงตัวแปรที่สำคัญที่ศึกษา ทั้งตัวแปรต้นและตัวแปรตาม
 - 4 หมายถึง ระบุถึงปัญหาการวิจัย ระบุถึงตัวแปรที่สำคัญที่ศึกษา ทั้งตัวแปรต้นและตัวแปรตาม และระบุกลุ่มประชากรที่ศึกษาอย่างครบถ้วน
2. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ชัดเจน สอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย
 - 0 หมายถึง ไม่ระบุความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
 - 1 หมายถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำวิจัย/ไม่ได้ระบุให้เห็นถึงปัญหาและความสำคัญในการทำวิจัย
 - 2 หมายถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาแสดงให้เห็นถึงประเด็นปัญหาและความสำคัญในการทำวิจัย แต่ยังไม่ครอบคลุมประเด็นที่ศึกษา เนื้อความไม่ต่อเนื่องสอดคล้อง
 - 3 หมายถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาแสดงให้เห็นถึงประเด็นปัญหาและความสำคัญในการทำวิจัยที่ครอบคลุมประเด็นที่ศึกษา โดยมีเหตุผลสนับสนุน เนื้อความไม่ต่อเนื่องสอดคล้อง
 - 4 หมายถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาแสดงให้เห็นถึงประเด็นปัญหาและความสำคัญในการทำวิจัยที่ครอบคลุมประเด็นที่ศึกษา โดยมีเหตุผลสนับสนุน ข้อความกระชับ ตรงประเด็น

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

3. ปัญหา/ วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และถูกต้องตามหลักการวิจัย
 - 0 หมายถึง วัตถุประสงค์ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง
 - 1 หมายถึง วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่อง
 - 2 หมายถึง วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่องและระบุกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
 - 3 หมายถึง วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ระบุกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา และระบุตัวแปรสำคัญที่ศึกษา
 - 4 หมายถึง วัตถุประสงค์สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ระบุกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ระบุตัวแปรที่สำคัญศึกษาและระบุวิธีที่ศึกษา

4. เหตุผลและความจำเป็นในการทำวิจัยมีความสมเหตุสมผล
 - 0 หมายถึง เป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นในการทำวิจัย
 - 1 หมายถึง เป็นเรื่องที่น่าสนใจเพียงอย่างเดียว
 - 2 หมายถึง เป็นเรื่องที่ต้องรู้ใหม่ และไม่เคยมีผู้ใดเคยทำมาก่อน
 - 3 หมายถึง เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ต้องรู้ใหม่ และไม่เคยมีผู้ใดเคยทำมาก่อน
 - 4 หมายถึง เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ต้องรู้ใหม่ ไม่เคยมีผู้ใดเคยทำมาก่อน และเป็นปัญหาเร่งด่วน

5. สมมติฐานถูกต้อง ชัดเจนตามหลักการวิจัย
 - 0 หมายถึง ไม่ระบุสมมติฐาน
 - 1 หมายถึง มีการระบุสมมติฐาน แต่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ขอบเขตกว้างเกินไป ไม่มีประเด็นเฉพาะที่คาดว่าจะป็นคำตอบที่ได้จากการวิจัย
 - 2 หมายถึง มีการระบุสมมติฐานที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ขอบเขตกว้างเกินไป ไม่มีประเด็นเฉพาะที่คาดว่าจะป็นคำตอบที่ได้จากการวิจัย หรือไม่สมเหตุสมผล ไม่ระบุที่มาของสมมติฐานนั้น
 - 3 หมายถึง สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ขอบเขตพอเหมาะ สมเหตุสมผล มีที่มาของสมมติฐาน แต่ใช้ภาษาไม่กะทัดรัด อ่านเข้าใจยาก สมมติฐานบางข้ออ่านแล้วไม่สามารถระบุประเด็นที่คาดว่าจะป็นคำตอบจากการวิจัยได้
 - 4 หมายถึง สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย สมเหตุสมผล มีคำถามเพียง 1 ประเด็นในแต่ละข้อและคาดว่าจะป็นคำตอบที่ได้จากการวิจัย ใช้ภาษา กะทัดรัด เข้าใจง่าย

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

6. กำหนดขอบเขตของการวิจัยได้อย่างเหมาะสม และมีเหตุผลรองรับ
- 0 หมายถึง ไม่ระบุขอบเขตของการวิจัย
 - 1 หมายถึง ระบุขอบเขตการวิจัยเพียง 1 ส่วน คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2 หมายถึง ระบุขอบเขตการวิจัยครบ 2 ส่วน คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา
 - 3 หมายถึง ระบุขอบเขตการวิจัยครบ 3 ส่วน คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา และกรอบความคิด
 - 4 หมายถึง ระบุขอบเขตการวิจัยครบ 4 ส่วน คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา กรอบความคิด พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลในการกำหนดขอบเขตนี้อย่างสมเหตุสมผล
7. การนิยามศัพท์เฉพาะมีความชัดเจน
- 0 หมายถึง ไม่มีการนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 1 หมายถึง มีการให้นิยามเชิงทฤษฎี เฉพาะตัวแปรสำคัญที่ศึกษา แต่ไม่ครบถ้วน
 - 2 หมายถึง มีการให้นิยามเชิงทฤษฎี เฉพาะตัวแปรสำคัญที่ศึกษาอย่างครบถ้วน
 - 3 หมายถึง มีการให้นิยามเชิงทฤษฎี นิยามเชิงปฏิบัติการ เฉพาะตัวแปรสำคัญที่ศึกษา แต่ไม่ครบถ้วน
 - 4 หมายถึง มีการให้นิยามเชิงทฤษฎี นิยามเชิงปฏิบัติการ เฉพาะตัวแปรสำคัญที่ศึกษา อย่างครบถ้วน

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

8. กรอบแนวคิดในการวิจัย ถูกต้องตามหลักการวิจัย
- 0 หมายถึง ไม่มีกรอบแนวคิด
 - 1 หมายถึง แสดงทฤษฎีหรือหลักฐานที่มาของกรอบแนวคิดบางส่วน ไม่มีการสังเคราะห์สร้างกรอบแนวคิด
 - 2 หมายถึง ระบุกรอบแนวคิดโดยแสดงทฤษฎีหรือหลักฐานที่มาของกรอบแนวคิดนั้น แต่ไม่มีการสังเคราะห์สร้างกรอบแนวคิด
 - 3 หมายถึง ระบุกรอบแนวคิดโดยแสดงทฤษฎีหรือหลักฐานที่มาของกรอบแนวคิดนั้น มีการสังเคราะห์สร้างกรอบแนวคิด แต่ไม่มีแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปร
 - 4 หมายถึง ระบุกรอบแนวคิดโดยแสดงทฤษฎีหรือหลักฐานที่มาของกรอบแนวคิดนั้น มีการสังเคราะห์สร้างกรอบแนวคิด มีแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรอย่างเหมาะสม
9. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีความสอดคล้องกับปัญหา/ วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 0 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่สอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ใช้ประโยชน์ไม่ได้
 - 1 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย แต่ให้รายละเอียดไม่ชัดเจน ไม่มีการสังเคราะห์สรุปเนื้อหา
 - 2 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย แต่ให้รายละเอียดไม่ชัดเจน มีการสังเคราะห์สรุปเนื้อหาบางส่วน
 - 3 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ให้รายละเอียดชัดเจน มีการสังเคราะห์สรุปเนื้อหาทุกหัวข้อ แต่ข้อความไม่กระชับ อ่านเข้าใจยาก
 - 4 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ให้รายละเอียดชัดเจน มีการสังเคราะห์สรุปเนื้อหาทุกหัวข้อ ข้อความกระชับ อ่านเข้าใจง่าย

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศมีสัดส่วนที่เหมาะสม
- 0 หมายถึง ไม่มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
 - 1 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีเพียงภาษาไทยเท่านั้น
 - 2 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทย ร้อยละ 80 และภาษาต่างประเทศ ร้อยละ 20
 - 3 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทย ร้อยละ 50 และภาษาต่างประเทศ ร้อยละ 50
 - 4 หมายถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทย ร้อยละ 30 และภาษาต่างประเทศ ร้อยละ 70
11. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีความทันสมัย และเชื่อมโยงกับงานวิจัยในอดีต
- 0 หมายถึง ไม่มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี
 - 1 หมายถึง มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี มีปริมาณไม่ถึงร้อยละ 30
 - 2 หมายถึง มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี มีปริมาณมากกว่าร้อยละ 30 แต่ไม่ถึงร้อยละ 50
 - 3 หมายถึง มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี มีปริมาณมากกว่าร้อยละ 50 แต่ไม่ถึงร้อยละ 70
 - 4 หมายถึง มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี มีปริมาณร้อยละ 70

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

12. การออกแบบงานวิจัยเหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาการวิจัย
- 0 หมายถึง การออกแบบงานวิจัยไม่สอดคล้องกับปัญหาการวิจัย
 - 1 หมายถึง การออกแบบงานวิจัยทำให้ได้แนวทางการวิจัย ได้คำตอบตรงกับประเด็นปัญหาการวิจัย
 - 2 หมายถึง การออกแบบงานวิจัยทำให้ได้ผลการวิจัยมีความตรงภายในหรือภายนอกอย่างใดอย่างหนึ่ง
 - 3 หมายถึง การออกแบบงานวิจัยทำให้ได้ผลการวิจัยมีความตรงภายในหรือภายนอก แต่ได้คำตอบไม่ตรงประเด็น
 - 4 หมายถึง การออกแบบงานวิจัยทำให้ได้แนวทางการวิจัย ได้คำตอบตรงประเด็น และทำให้ผลการวิจัยมีความตรงภายในและความตรงภายนอก
13. อธิบายขั้นตอนการวิจัยอย่างชัดเจน
- 0 หมายถึง ไม่มีการอธิบายขั้นตอนการวิจัย
 - 1 หมายถึง มีการอธิบายขั้นตอนการวิจัย แต่ไม่ครบ 5 ส่วน
 - 2 หมายถึง มีการอธิบายขั้นตอนการวิจัย ครบ 5 ส่วน แต่รายละเอียดไม่ชัดเจนในบางส่วน
 - 3 หมายถึง มีการอธิบายขั้นตอนการวิจัย ครบ 5 ส่วน มีรายละเอียดครบถ้วนชัดเจนทุกส่วน
 - 4 หมายถึง มีการอธิบายขั้นตอนการวิจัย ครบ 5 ส่วน มีรายละเอียดครบถ้วนทุกข้อ มีสรุปขั้นตอนในแต่ละส่วน กระชับ เข้าใจง่าย (5 ส่วน คือ แผนการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้าง/ตรวจสอบเครื่องมือ กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล การออกแบบการวิเคราะห์ข้อมูล)

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

14. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างมีความเหมาะสมกับการวิจัย

- 0 หมายถึง ไม่ระบุกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 1 หมายถึง ไม่ระบุกลุ่มประชากร แต่ระบุกลุ่มตัวอย่าง
- 2 หมายถึง ระบุกลุ่มประชากร ระบุกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่มีการสุ่มตัวอย่าง
- 3 หมายถึง ระบุกลุ่มประชากร ระบุกลุ่มตัวอย่าง มีการสุ่มตัวอย่าง แต่ให้รายละเอียดในการสุ่มตัวอย่างไม่ชัดเจน
- 4 หมายถึง ระบุกลุ่มประชากร ระบุกลุ่มตัวอย่าง มีการสุ่มตัวอย่าง ให้รายละเอียดในการสุ่มตัวอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย

15. กลุ่มตัวอย่าง และเกณฑ์ในการเลือกมีความถูกต้อง เหมาะสม

- 0 หมายถึง ไม่ระบุการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง
- 1 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกอย่างเจาะจง
- 2 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มโดยอาศัยความน่าจะเป็น
- 3 หมายถึง เลือกรวิธการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ซึ่งได้มาจากการสุ่มโดยอาศัยความน่าจะเป็น
- 4 หมายถึง เลือกรวิธการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ซึ่งได้มาจากการสุ่มโดยอาศัยความน่าจะเป็นและมีที่มาของการกำหนดขนาดกลุ่มประชากร

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

16. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความเหมาะสมและมีคุณภาพ
- 0 หมายถึง ไม่ระบุที่มาของเครื่องมือการวิจัย
 - 1 หมายถึง ระบุที่มา/ วิธีการสร้างของเครื่องมือการวิจัย แต่ไม่บอกคุณภาพ หรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2 หมายถึง ระบุที่มา/ วิธีการสร้างของเครื่องมือการวิจัยอย่างชัดเจนเป็นขั้นตอน บอกวิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือบางส่วน แต่ไม่มีการทดลองนำไปใช้งาน
 - 3 หมายถึง ระบุที่มา/ วิธีการสร้างของเครื่องมือการวิจัย วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมืออย่างชัดเจน มีการทดลองนำไปใช้งาน แต่ไม่บอกวิธีการปรับปรุงเครื่องมือ
 - 4 หมายถึง ระบุที่มา/ วิธีการสร้างของเครื่องมือการวิจัย วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมืออย่างชัดเจน มีการทดลองนำไปใช้งาน และวิธีการปรับปรุงเครื่องมือ
17. วิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลมีความชัดเจน และเหมาะสม
- 0 หมายถึง ไม่ระบุถึงวิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1 หมายถึง ระบุถึงวิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลบางส่วน ไม่ระบุเป็นขั้นตอน
 - 2 หมายถึง ระบุถึงกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ชัดเจน แต่วิธีการบางส่วนให้รายละเอียดไม่ชัดเจน เช่น ไม่ระบุว่าใช้เครื่องมืออะไรหรือเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างลักษณะใด
 - 3 หมายถึง ระบุถึงวิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ชัดเจน ข้อมูลเหมาะสม แต่ข้อความไม่กระชับ เข้าใจยาก
 - 4 หมายถึง ระบุถึงวิธีการหรือกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ชัดเจน ข้อมูลเหมาะสม ข้อความกระชับ เข้าใจง่าย

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

18. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

- 0 หมายถึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลไม่สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูลและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
- 1 หมายถึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับลักษณะของข้อมูลแต่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
- 2 หมายถึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับลักษณะของข้อมูลและวัตถุประสงค์ของงานวิจัยบางส่วน
- 3 หมายถึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล วัตถุประสงค์ของงานวิจัย และระดับของข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์
- 4 หมายถึง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล และวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และระดับของข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ และใช้สถิติได้เหมาะสม สอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติที่ใช้

19. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความชัดเจนและเหมาะสม

- 0 หมายถึง ไม่มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 1 หมายถึง มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แต่ไม่ครบถ้วน เช่น แสดงเพียงค่าสถิติพื้นฐานเท่านั้น
- 2 หมายถึง มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แต่วิธีการนำเสนอไม่เหมาะสม เช่น แสดงเป็นข้อความ เข้าใจยาก
- 3 หมายถึง มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการนำเสนอเหมาะสม เช่น นำเสนอรูปแบบตาราง แต่ไม่มีการอธิบายผลการวิเคราะห์
- 4 หมายถึง มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการนำเสนอเหมาะสม เช่น นำเสนอรูปแบบตาราง มีการอธิบายผลการวิเคราะห์

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

20. การแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้อง ชัดเจน
- 0 หมายถึง ไม่มีการแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 1 หมายถึง มีการแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลบางส่วน และไม่ถูกต้องตามผลวิเคราะห์ที่ได้
 - 2 หมายถึง มีการแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลบางส่วน และถูกต้องตามผลวิเคราะห์ที่ได้
 - 3 หมายถึง มีการแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ครบทุกส่วน แต่ข้อมูลบางส่วนไม่ถูกต้องตามผลวิเคราะห์ที่ได้
 - 4 หมายถึง มีการแปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ครบทุกส่วน และถูกต้องตามผลวิเคราะห์ที่ได้
21. ผลสรุปที่ได้มีความครอบคลุม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาการวิจัย
- 0 หมายถึง ไม่มีการสรุปผลการวิจัย
 - 1 หมายถึง ผลสรุปที่ได้ไม่ครอบคลุม ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาการวิจัย
 - 2 หมายถึง ผลสรุปที่ได้ไม่ครอบคลุม แต่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาการวิจัยบางส่วน
 - 3 หมายถึง ผลสรุปที่ได้ครอบคลุมทุกหัวข้อ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาการวิจัย แต่ข้อความไม่กระชับ เข้าใจยาก
 - 4 หมายถึง ผลสรุปที่ได้ครอบคลุมทุกหัวข้อ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และปัญหาการวิจัย ข้อความกระชับ เข้าใจง่าย

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

22. การอภิปรายผลสอดคล้องกับผลการวิจัย และครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย
- 0 หมายถึง ไม่มีการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้จากผลงานวิจัยในอดีต
 - 1 หมายถึง มีการอภิปรายผลการวิจัยแต่เป็นข้อคิดเห็นส่วนตัวของผู้วิจัย ไม่สมเหตุสมผลและไม่ครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย
 - 2 หมายถึง มีการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้จากผลงานวิจัยในอดีต ไม่สมเหตุสมผลและไม่ครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย
 - 3 หมายถึง มีการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้จากผลงานวิจัยในอดีต สมเหตุสมผล แต่ไม่ครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย
 - 4 หมายถึง มีการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้จากผลงานวิจัยในอดีต สมเหตุสมผล และครอบคลุมประเด็นปัญหาการวิจัย
23. ข้อเสนอแนะมีความชัดเจนและเป็นประโยชน์
- 0 หมายถึง ไม่มีการเขียนข้อเสนอแนะไว้
 - 1 หมายถึง มีข้อเสนอแนะแต่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย
 - 2 หมายถึง มีข้อเสนอแนะถึงการนำไปใช้ ไม่สมเหตุสมผล เป็นข้อคิดเห็นส่วนตัว ไม่ได้มาจากผลการวิจัย
 - 3 หมายถึง มีข้อเสนอแนะถึงการนำไปใช้สมเหตุสมผล มาจากผลการวิจัย
 - 4 หมายถึง มีข้อเสนอแนะถึงการนำไปใช้สมเหตุสมผล มาจากผลการวิจัย มีเหตุผลรองรับพอ มองเห็นแนวทางการนำไปใช้ประโยชน์
24. เป็นงานวิจัยที่นำไปใช้ในทางปฏิบัติ
- 0 หมายถึง ผลการวิจัยไม่สามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่
 - 1 หมายถึง ผลการวิจัยสร้างองค์ความรู้ใหม่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เฉพาะกลุ่มในระดับบุคคล
 - 2 หมายถึง ผลการวิจัยสร้างองค์ความรู้ใหม่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เฉพาะกลุ่มในระดับหน่วยงาน
 - 3 หมายถึง ผลการวิจัยสร้างองค์ความรู้ใหม่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เฉพาะกลุ่มในระดับจังหวัด
 - 4 หมายถึง ผลการวิจัยสร้างองค์ความรู้ใหม่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เฉพาะกลุ่มระดับประเทศ

เกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับแบบประเมินคุณภาพงานวิจัย (ต่อ)

25. เป็นงานวิจัยที่นำไปใช้ในด้านวิชาการ

- 0 หมายถึง มีประโยชน์ในด้านวิชาการเฉพาะตัวผู้วิจัย
- 1 หมายถึง มีประโยชน์ในด้านวิชาการเฉพาะเหตุการณ์ สถานที่จำกัด เวลาที่จำกัด ขอบเขตที่จำกัด เช่น เฉพาะหมู่บ้าน เฉพาะอำเภอ
- 2 หมายถึง มีประโยชน์ในด้านวิชาการ สามารถนำไปใช้กับสภาพการณ์ทั่วไป
- 3 หมายถึง มีประโยชน์ในด้านวิชาการระดับปรับปรุงทฤษฎี ผลจากการปรับปรุงนั้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
- 4 หมายถึง มีประโยชน์ในด้านวิชาการระดับก่อให้เกิดทฤษฎี สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

26. รูปแบบรายงานชัดเจน ถูกต้องตามหลักวิชาการ

- 0 หมายถึง รูปแบบรายงานไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ เช่น ไม่มีการอ้างอิง เขียนอ้างอิงผิด เป็นต้น
- 1 หมายถึง รูปแบบรายงานถูกต้องตามหลักวิชาการแต่ยังอ้างอิงไม่ครบถ้วน
- 2 หมายถึง รูปแบบรายงานถูกต้องตามหลักวิชาการ อ้างอิงครบถ้วน แต่ขาดความสละสลวยในการใช้ภาษา ข้อความไม่กระชับ
- 3 หมายถึง รูปแบบรายงานถูกต้องตามหลักวิชาการ อ้างอิงครบถ้วน ใช้ภาษาถูกต้อง ข้อความกระชับ แต่ขาดความประณีตในการพิมพ์
- 4 หมายถึง รูปแบบรายงานถูกต้องตามหลักวิชาการแต่ยังอ้างอิงครบถ้วน ใช้ภาษาถูกต้อง ข้อความกระชับ และมีความประณีตในการพิมพ์

รหัสงานวิจัย

แบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย
เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการวิเคราะห์ทอิกมาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่อผู้วิจัย.....
2. ชื่องานวิจัย.....
-
3. ปีที่พิมพ์
4. สถาบันที่ผลิตงานวิจัย
5. สาขาที่ผลิตงานวิจัย.....

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาของงานวิจัย

1. ระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่าง

ประถมศึกษา

 ป. 1 ป. 2 ป. 3 ป. 4 ป. 5 ป. 6

มัธยมศึกษาตอนต้น

 ม. 1 ม. 2 ม. 3

มัธยมศึกษาตอนปลาย

 ม. 4 ม. 5 ม. 6 ปวช.

อุดมศึกษา

 ปวส. ปริญญาตรี

2. รูปแบบการเรียนการสอน

-
- 2.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย
-
-
- 2.2 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย
-
-
- 2.3 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะพิสัย
-
-
- 2.4 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ
-
-
- 2.5 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง จำนวน.....ชั่วโมง

4. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มทดลอง.....กลุ่ม กลุ่มควบคุมกลุ่ม รวม.....กลุ่ม

5. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มทดลอง.....คน กลุ่มควบคุมคน รวม.....คน
6. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
- 6.1 ตัวแปรอิสระ จำนวน ตัว
- 6.2 ตัวแปรตาม จำนวน ตัว
7. วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
- 7.1 การสุ่มโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น
- การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย การสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ
- การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น การสุ่มตัวอย่างแบบยกกลุ่ม
- การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน
- 7.2 การสุ่มโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น
- การเลือกแบบเจาะจง การเลือกแบบบังเอิญ
- การเลือกแบบโควตา การเลือกแบบบอกต่อ
8. แบบแผนการวิจัย
- One-Group Pretest-Posttest Design
- Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design
- Randomized Control-Group Posttest only Design
- Nonrandomized Control-Group Pretest-Posttest Design
- Factorial Design
- อื่น ๆ (ระบุ).....
9. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
- แผนการสอน/ แผนการจัดการเรียนรู้
- แผนการสอน/ แผนการจัดการเรียนรู้ และชุดการสอน
10. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น
- ความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 1.1 สถิติพื้นฐาน
- ร้อยละ ค่าเฉลี่ย

1.1 สถิติพื้นฐาน (ต่อ)

 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวน อื่น ๆ (ระบุ).....

1.2 สถิติอ้างอิง

 t-test

F-test

 ANOVA ANCOVA MANOVA MANCOVA Multiple Regression Correlation χ^2 -test Sign test Wilcoxon match-pairs Mann-Whitney U test Kruskal-Wallis test อื่น ๆ (ระบุ).....

1.3 คะแนนคุณภาพของงานวิจัย

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

 1.1 การทดสอบ t

กลุ่มตัวอย่าง	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		S_{pooled}	t-test	Sig.	
		\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.			.01	.05
กลุ่มทดลองที่ 1									
กลุ่มทดลองที่ 2									
กลุ่มควบคุม									

 1.2 การทดสอบ F

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	
					.01	.05
ระหว่างกลุ่ม						
ภายในกลุ่ม						
ผลรวม						

สมุดคู่มือลงรหัสสำหรับแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (Code Book)

ชื่อตัวแปร		รหัสและความหมาย
ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	
1. รหัสงานวิจัย	Number	1-999
2. ปีที่พิมพ์	Year	ปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์
3. สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	University	1= จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2= มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3= มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4= มหาวิทยาลัยศิลปากร 5= มหาวิทยาลัยรามคำแหง 6= มหาวิทยาลัยบูรพา 7= มหาวิทยาลัยขอนแก่น 8= มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 9= มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 10= มหวิทยาลัยนครพนม 11= มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 12= มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ 13= มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี 14= มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี 15= มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร 16= มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 17= มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา 18= มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม 19= มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง 20= มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 21= มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี 22= มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม 23= มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

สมุดคู่มือลงรหัสสำหรับแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (Code Book) (ต่อ)

ชื่อตัวแปร		รหัสและความหมาย
ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	
3. สถาบันที่ผลิตงานวิจัย	University	24= มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ 25= มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี 26= มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช 27= มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร 28= มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 29= มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 30= มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ 31= มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
4. สาขาที่ผลิตงานวิจัย	Department	1= สาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2= สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ 3= สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ 4= สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูด ภาษาอื่น 5= สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน งานอาชีพ 6= สาขาหลักสูตรและการนิเทศ 7= สาขาหลักสูตรและการสอน 8= สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน 9= สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียน การสอน 10= สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษา 11= สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและนวัตกรรม จัดการเรียนรู้ 12= สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

สมุดคู่มือลงรหัสสำหรับแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (Code Book) (ต่อ)

ชื่อตัวแปร		รหัสและความหมาย
ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	
4. สาขาที่ผลิตงานวิจัย	Department	13= สาขาวิชาเทคโนโลยีการวิจัยและพัฒนา หลักสูตร 14= สาขาเทคโนโลยีการศึกษา 15= สาขาวิชาการประถมศึกษา 16= สาขาวิชาการมัธยมศึกษา 17= สาขาจิตวิทยาการศึกษา 18= สาขาการศึกษาพิเศษ 19= สาขาบริหารการศึกษา 20= สาขาการจัดการเรียนรู้
5. ระดับชั้นของกลุ่ม ตัวอย่าง	Grade	1= ประถมศึกษา 2= มัธยมศึกษาตอนต้น 3= มัธยมศึกษาตอนปลาย 4= อุดมศึกษา
6. รูปแบบการเรียนการสอน	Instructional Model	1= รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านพุทธิพิสัย 2= รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านจิตพิสัย 3= รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านทักษะพิสัย 4= รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ทักษะกระบวนการ 5= รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการ บูรณาการ

สมุดคู่มือรหัสสำหรับแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (Code Book) (ต่อ)

ชื่อตัวแปร		รหัสและความหมาย
ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	
7. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	Time	1= 1-10 ชั่วโมง 2= 11-20 ชั่วโมง 3= 21-30 ชั่วโมง 4= 31-40 ชั่วโมง 5= 41-50 ชั่วโมง 6= ไม่ระบุจำนวนชั่วโมง
8. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	Group	1-9
9. ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย	Number Example	1-999
10. วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	Sampling	1= โดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น 2= โดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น
11. แบบแผนการวิจัย	Design	1= One-Group Pretest-Posttest Design 2= Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design 3= Randomized Control-Group Posttest only Design 4= Nonrandomized Control-Group Pretest-Posttest Design 5= Factorial Design 6= อื่น ๆ
12. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	Tool	1= แผนการสอน/ แผนการจัดการเรียนรู้ 2= แผนการจัดการเรียนรู้ และชุดกิจกรรม
13. ค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือ	Validity	0= ไม่มี 1= มี

สมุดคู่มือลกรหัสสำหรับแบบบันทึกคุณลักษณะของงานวิจัย (Code Book) (ต่อ)

ชื่อตัวแปร		รหัสและความหมาย
ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	
14.ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ	Reliability	0= ไม่มี 1= มี
15.ความยากง่าย	P	0= ไม่มี 1= มี
16.อำนาจจำแนก	r	0= ไม่มี 1= มี
17.สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย	Base statistics	1= ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2= ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ 3= ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวน 4= ค่าเฉลี่ย และความแปรปรวน
18.สถิติอ้างอิง	Infer statistics	1= t-test 2= MANOVA 3= t-test, ANOVA 4= t-test, ANOVA, ANCOVA, MANCOVA 5= t-test, ANCOVA 6= t-test, ANCOVA, MANCOVA 7= t-test, MANOVA 8= ไม่ระบุสถิติอ้างอิง
19.คะแนนการประเมินคุณภาพงานวิจัย	Evaluation Scores	ใส่ค่าจริง อยู่ในช่วง 1-100%
20.ค่าขนาดอิทธิพลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	d	ใส่ค่าจริง เช่น ค่าขนาดอิทธิพลเท่ากับ 2.35 ให้ใส่ 2.35

ภาคผนวก ค

ผลการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 18 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\sum R$	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 19 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะงานวิจัยโดย
ผู้เชี่ยวชาญ

ตอนที่	ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\sum R$	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
1	1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4	1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ง

ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัย

ค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัย

ผู้วิจัยได้คำนวณค่าขนาดอิทธิพลของงานวิจัย โดยใช้การคำนวณค่าขนาดอิทธิพลตามวิธีการคำนวณของ Glass

1. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
4. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษา
5. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
6. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
7. ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษา

ตาราง 20 แสดงค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1. รุ่งตะวัน สังฆทิพย์ (2556)	2.23	2.37	12.76
2. ณภัทริน เกापาน (2553)	1.12		
3. ธัญญภัทร์ ศรีสวัสดิ์ (2558)	-0.25		
4. วิจิตรา แจ้งพร้อม (2551)	1.77		
5. เดชา เซซ่ง (2546)	0.98		
6. ชลวิภา เฟื่องกาญจน์ (2547)	1.67		
7. ธันวา ชัยแก้ว (2556)	1.13		
8. พัชยา สุขพัชรภรณ์ (2552)	2.86		
9. ธมนต์อร ทองยัง (2558)	0.56		
10. รุ่งโรจน์ ชอบหวาน (2555)	1.13		
11. ชลธิชา ถานกางสุ่ย (2553)	1.55		
12. มนตรี นิวัฒน์วงศ์ (2549)	1.48		
13. นพดล สันธิศิริ (2552)	0.85		
14. สมบัติ คำมูลแก้ว (2555)	2.99		
15. สัจจา พรหมเสน่ห์ (2557)	4.21		
16. พิมเนตร เทพปัญญา (2556)	2.32		
17. นवलสมร ชุสโมน (2558)	9.97		
18. วงเดือน ร่มโพธิ์ (2549)	0.31		
19. สุนีย์พร วรรณฤมล (2553)	0.31		
20. นันทิยา ประจันทร์เสน (2561)	1.71		
21. พัชรินทร์ ก้างอนตา (2551)	2.71		
22. สุภัทรา ไชยสัตย์ (2551)	6.05		
23. เพ็ญญา พิณจกิจ (2561)	5.55		
24. ขวัญชัย สิงห์โท (2557)	3.24		

ตาราง 20 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
25. พรพิมล บุพผาโสภา (2556)	1.75	2.37	12.76
26. พัชรนันท์กรณ สำรองพันธ์ (2560)	1.93		
27. ณัฐภัทช์สร สมบัติ (2560)	3.96		
28. จุรีนารถ วัจนะฮาด (2558)	7.57		
29. ฤทัย สำเนียงเสนาะ (2556)	0.43		
30. แสงทอง คำเสื่อ (2554)	0.69		
31. นภาไล ตาสำโรจน์ (2553)	0.61		

ตาราง 21 แสดงค่าขนาดคหิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1. จุฑามาศ คำวิสิทธิ์ (2557)	4.18	4.26	13.51
2. ช่อเพชร พันธุ์แสง (2555)	4.54		
3. รมณ คำมา (2557)	4.18		
4. เวียงชัย พิมพ์ศรี (2547)	1.02		
5. วัลภา ศรีสุข (2553)	0.37		
6. เทพรัตน์ ผลาฤทธิ์ (2556)	6.1		
7. กิตติรงค์ บุญคง (2557)	2.89		
8. สำอาง เรื่องไทย (2549)	6.77		
9. ชุติมา คล้าภิบาล (2561)	4.51		
10. พระมหาयरอยง ลั่นลอด (2555)	1.62		
11. พิษญาภา กล้าวิจารณ์ (2560)	7.23		
12. โขคอนันต์ อนันตสิทธิโชติ (2553)	7.65		

ตาราง 22 แสดงค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1. สุภา ศรีงาม (2551)	1.68	2.23	20.34
2. ทวีญญา เนคมานูร์รักษ์ (2547)	2.30		
3. กฤติยา อริยา (2548)	1.38		
4. ขวัญใจ นวลปาน (2551)	0.99		
5. ชลรส แก้วสมนึก (2548)	0.65		
6. สุณิสา เกี้ยวกุล (2548)	3.70		
7. อมฤต จันทรเกษม (2557)	0.51		
8. อติศักดิ์ ศรีวรกุล (2547)	2.56		
9. นิสา แก่งศิริ (2547)	0.51		
10. วรณมา คงคาประเสริฐ (2544)	1.65		
11. ทศนีย์ ก่อแก้ว (2559)	1.53		
12. อาทิตยา ปัญญา (2549)	0.59		
13. อรพิน นาแสง (2548)	0.85		
14. กมลพัฒน์ ไชยสงคราม (2557)	3.70		
15. ธิดาพร กำทองดี (2557)	4.00		
16. พิมพ์พิชชา พูนประสิทธิ์ (2555)	3.79		
17. พิมพ์พร พยุหะ (2557)	1.31		
18. อารดา กันทะหงส์ (2546)	1.29		
19. อรพินทร์ เพียพล (2556)	-1.24		
20. เรืองไร พรหมบุตร (2551)	3.67		
21. สายใจ ชลสินทรวัฒน์ (2550)	3.07		
22. รวิพล อุ๋นลอย (2546)	1.53		
23. ชูจิตร เนื่องโนราช (2551)	1.53		
24. วงเดือน ปอศิริ (2546)	2.32		
25. วรณกร หมอยาดี (2544)	0.76		
26. เสาวนีย์ พิมพ์ดี (2553)	4.75		

ตาราง 22 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
27. ชีสา บุญเจริญ (2552)	-0.12	2.23	20.34
28. เกษมศรี ศุภสรณาคม (2546)	0.71		
29. สุนันท์ ปินไธสง (2555)	1.65		
30. พิมพ์ศุภางค์ พลศึก (2553)	2.86		
31. กัญจนา สัพโส (2556)	5.09		
32. วราพร ชันพล (2556)	0.80		
33. มณฑกานต์ พิบูลแก้ว (2557)	1.43		
34. อรญา จงตั้งสัจกุล (2551)	0.95		
35. สุพรรณนิภา วงศ์ราชา (2555)	1.02		
36. เสาวณี พรหมนิล (2555)	-1.03		
37. มัลลิกา มานันท์ (2558)	2.71		
38. อุไรวรรณ กองสีทา (2551)	3.25		
39. สุภาวรรณ อินตะแก้ว (2557)	1.65		
40. อนุชิต ธรรมานิตย์ (2544)	1.88		
41. กุลธิดา แก้วตาบุศย์ (2560)	6.56		
42. กชนันท์ ชมอาวุธ (2549)	3.39		
43. จารุวรรณ อำนวยสมบัติ (2545)	1.05		
44. ชัชวาล แสงจักรวาท (2551)	3.62		
45. ถาวร แก้วสีหาบุตร (2549)	3.52		
46. ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (2545)	1.10		
47. นำชัย แยมไสว (2558)	3.41		
48. ทาริกา อุดเทพ (2557)	0.74		
49. ภาวดี จิตตามัย (2548)	1.81		
50. ละมัย โคตรโสภา (2547)	0.64		
51. วัฒนาพร สายมี (2553)	1.43		
52. อรทัย หังษาบุตร (2557)	3.06		

ตาราง 22 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
53. อรอนงค์ อ่องไล่ (2555)	0.93	2.23	20.34
54. กัญญา แสงสว่าง (2554)	1.79		
55. รัตนา ทองคำพันธุ์ (2548)	1.81		
56. รสริน ป้อมสาทร่าย (2550)	2.62		
57. อนิษฐา อุ่นชัย (2551)	2.47		
58. ฉัตรสุตา พิมพา (2549)	0.93		
59. ณัฐรگانต์ คำใจวุฒิ (2547)	1.35		
60. เยาวเรศ งานดี (2549)	3.11		
61. ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์ (2557)	4.98		
62. สัจวาฬย์ วิริจินดา (2554)	0.45		
63. ธิชาพร วิริยมานุวงศ์ (2551)	0.39		
64. ปัทมา อ่อนน้อม (2560)	3.33		
65. ศรีเพ็ญ ศรีทอง (2558)	3.68		
66. กรศิริ ศิริแก้ว (2553)	8.51		
67. ฐาปนี สิงห์นันท์ (2557)	3.87		
68. พนิดา จิตรจรัส (2557)	0.71		
69. ภาณรินทร์ ประสงค์สกุลชัย (2555)	4.84		
70. สดใส ชุมปัญญา (2555)	0.94		
71. สมสมร ที่ภูเวียง (2552)	2.72		
72. รุ่งอรุณ จันทรสว่าง (2557)	0.07		
73. วิทวินทร์ ประทังคติ (2555)	-0.32		
74. อรัญ มุลบุญ (2557)	3.68		
75. จันจิรา จันทสุทธิบวร (2560)	4.11		
76. เกศรา อินทะนนท์ (2556)	1.02		
77. นันทพร ราชรักษ์ (2560)	2.83		
78. นุชนารถ วรสมบัติ (2559)	3.14		

ตาราง 22 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
79. พุฒินาถ ปัตถานัง (2560)	4.39	2.23	20.34
80. ศราวุฒิ เวียงอินทร์ (2560)	3.61		
81. วราพร สิมมา (2552)	1.53		
82. พิชญากา อินธิแสง (2557)	2.81		
83. เนตรวรา ศรีสิน (2556)	2.55		
84. ยุภาพร ปาวงค์ (2552)	5.03		
85. รุ่งนภา เพี้ยพล (2559)	3.32		

ตาราง 23 แสดงค่าค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษา

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1. วงเดือน ปอศิริ (2546)	2.32	2.56	16.99
2. วรณกร หมอยาดี (2544)	0.76		
3. เรืองไร พรหมบุตร (2551)	3.67		
4. สายใจ ชลिनทรวัฒน์ (2550)	3.07		
5. เสาวนีย์ พิมพ์ดี (2553)	4.75		
6. มณฑกานต์ พิบูลแถว (2557)	1.43		
7. อรอนงค์ อ่องไ้ (2555)	0.93		
8. วัฒนกร สายมี (2553)	1.43		
9. กชนันท์ ชมอาวุธ (2549)	3.39		
10. อติศักดิ์ ศรีวรกุล (2547)	2.56		
11. ขวัญใจ นวลปาน (2551)	0.99		
12. ชลรส แก้วสมนึก (2548)	0.65		
13. สุณิสสา เกียวกุล (2548)	3.70		
14. อาทิตยา ปัญญา (2549)	0.59		
15. ธิดาพร กำทองดี (2557)	4.00		

ตาราง 23 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
16.อรพินทร์ เพี้ยพล (2556)	-1.24	2.56	16.99
17.อุไรวรรณ กองสีหา (2551)	3.25		
18.กัญญา แสงสว่าง (2554)	1.79		
19.ช่อเพชร พันธุ์แสง (2555)	4.54		
20.รณณ คำมา (2557)	4.18		
21.ธัญญภัทร์ ศรีสวัสดิ์ (2558)	-0.25		
22.เดชา เซซัง (2546)	0.98		
23.ชลวิภา เฟื่องกาญจน์ (2547)	1.67		
24.ธมนต์อร ทองยัง (2558)	0.56		
25.รุ่งโรจน์ ชอบหวาน (2555)	1.13		
26.มนตรี นวัตกรรม (2549)	1.48		
27.นวลสมร ชูสโมน (2558)	9.97		
28.รัตนา ทองคำพันธุ์ (2548)	1.81		
29.รสริน ป้อมสาหร่าย (2550)	2.62		
30.อนิษฐา อุ๋นชัย (2551)	2.47		
31.ธิวาพร วิริยมานุวงศ์ (2551)	0.39		
32.ศรีเพ็ญ ศรีทอง (2558)	3.68		
33.พระมหาयरอยง ลั่นลอด (2555)	1.62		
34.รุ่งอรุณ จันทร์สว่าง (2557)	0.07		
35.จรีนารถ วงคะฮาด (2558)	7.57		
36.วงเดือน รัมโพธิ์ (2549)	0.31		
37.ฤทัย สำเนียงเสนาะ (2556)	0.43		
38.จันจิรา จันทสุทธิบวร (2560)	4.11		
39.พิชญภา กล้าวิจารณ์ (2560)	7.23		
40.นันทพร รารักษ์ (2560)	2.83		
41.นุชนารถ วรสมบัติ (2559)	3.14		

ตาราง 23 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
42.พุดมินาถ ปัตถานัง (2560)	4.39	2.56	16.99
43.นภาไล ตาสาโรจน์ (2553)	0.61		
44.โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชติ (2553)	7.65		
45.ถาวร แก้วสีหาบุตร (2549)	3.52		
46.สุพรรณิกา วงศ์ราชา (2555)	1.02		

ตาราง 24 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1.ชูจิตร เนื่องโนราช (2551)	1.53	2.51	18.07
2.พิมพ์ศุภางค์ พลศึก (2553)	2.86		
3.เกษมศรี ศุภสรណาคม (2546)	0.71		
4.กัญจนา สัพโส (2556)	5.09		
5.อรญา จงตั้งสัจกุล (2551)	0.95		
6.วราพร ชันพล (2556)	0.8		
7.ชัชวาล แสงจักรวาท (2551)	3.62		
8.จารุวรรณ อำนวยสมบัติ (2545)	1.05		
9.กุลธิดา แก้วตาบุศย์ (2560)	6.56		
10.ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (2545)	1.10		
11.ละมัย โคตรโสภา (2547)	0.64		
12.อรทัย หังษาบุตร (2557)	3.06		
13.ยุภาพร ปาวงศ์ (2552)	5.03		
14.นิสา แก่งศิริ (2547)	0.51		
15.อมฤต จันทร์เกษร (2557)	0.51		
16.สุภา ศรีงาม (2551)	1.68		
17.ทวิญญา เนคมานุรักษ์ (2547)	2.30		

ตาราง 24 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
18.วรรณภา คงคาประเสริฐ (2544)	1.65	2.51	18.07
19.กมลพัฒน์ ไชยสงคราม (2557)	3.7		
20.เสาวณี พรหมนิล (2555)	-1.03		
21.สุภาวรรณ อินต๊ะแก้ว (2557)	1.65		
22.อนุชิต ธรรมานิตย์ (2544)	1.88		
23.มัลลิกา มานันท์ (2558)	2.71		
24.เวียงชัย พิมพ์ศรี (2547)	1.02		
25.วิจิตรา แจ้งพร้อม (2551)	1.78		
26.ชลธิชา ถานกางสุ่ย (2553)	1.55		
27.สัจจา พรหมเสน่ห์ (2557)	4.21		
28.รุ่งนภา เพี้ยพล (2559)	3.32		
29.สุนีย์พร วรรณกุล (2553)	0.31		
30.สำออง เรืองไทย (2549)	6.77		
31.ณัฐรภานต์ คำใจวุฒิ (2547)	1.35		
32.เยาวเรศ งานดี (2549)	3.11		
33.ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์ (2557)	4.98		
34.จุฑามาศ คำวิสิทธิ์ (2557)	4.18		
35.พัชรินทร์ ก้างอนตา (2551)	2.71		
36.ขวัญชัย สิงห์โท (2557)	3.24		
37.พัชรนันท์กรณ สำรองพันธุ์ (2560)	1.93		
38.ชุติมา คล้าภิบาล (2561)	4.51		
39.ปัทมา อ่อนน้อม (2560)	3.33		
40.กรศิริ ศิริแก้ว (2553)	8.51		
41.ฐาปณี สิงห์นันท์ (2557)	3.87		
42.พนิดา จิตรจรัส (2557)	0.71		
43.สมสมร ที่ภูเวียง (2552)	2.72		

ตาราง 24 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
44.วิทวินทร์ ประทังคติ (2555)	-0.32	2.51	18.07
45.เกศรา อินทะนนท์ (2556)	1.02		
46.ศราวุฒิ เวียงอินทร์ (2560)	3.61		
47.พิชญภา อินธิแสง (2557)	2.81		
48.แสงทอง คำเสื่อ (2554)	0.69		
49.เนตรวรา ศรีสิน (2556)	2.55		

ตาราง 25 แสดงค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1.รวีพล อุ่นลอย (2546)	1.53	2.25	10.09
2.นำชัย แยมไสว (2558)	3.41		
3.ทาริกา อุดเทพ (2557)	0.74		
4.ทัศนีย์ ก่อแก้ว (2559)	1.53		
5.พิมพ์ พยุหะ (2557)	1.31		
6.วัลภา ศรีสุข (2553)	0.37		
7.กิตติรงค์ บุญคง (2557)	2.89		
8.รุ่งตะวัน สังฆทิพย์ (2556)	2.23		
9.นพดล สันธิศิริ (2552)	0.85		
10.สมบัติ คำมูลแก้ว (2555)	2.99		
11.นันทิยา ประจันท์เสน (2561)	1.71		
12.สังวาลย์ วิริจินดา (2554)	0.45		
13.สุภัทรา ไชยสัตย์ (2551)	6.05		
14.เพ็ญนภา พิณจิกิจ (2561)	5.55		
15.พรพิมล บุพผาโสภา (2556)	1.75		
16.ณัฐภัทร์สร สมบัติ (2560)	3.96		

ตาราง 25 (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
17.สดีใส ชุมปัญญา (2555)	0.94	2.25	10.09
18.อรัญ มุลบุญ (2557)	3.68		
19.ฉัตรสุดา พิมพา (2549)	0.93		
20.พิมพ์พิชชา พูนประสิทธิ์ (2555)	3.79		
21.ณภัทริน เกापาน (2553)	1.12		
22.ภาวดี จิตตามัย (2548)	1.81		

ตาราง 26 แสดงค่าขนาดคิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์เผยแพร่)	d	\bar{d}	$S.D_d$
1.ชิสา บุญเจริญ (2552)	-0.12	2.17	6.53
2.สุนันท์ บินโธสง (2555)	1.65		
3.กฤติยา อริยา (2548)	1.38		
4.อรพิน นาแสวง (2548)	0.85		
5.อารดา กันทะหงส์ (2546)	1.29		
6.เทพรัตน์ ผลาฤทธิ์ (2556)	6.1		
7.ธันวา ชัยแก้ว (2556)	1.13		
8.พัชยา สุขพัชรภรณ์ (2552)	2.86		
9.พิมเนตร เทพปัญญา (2556)	2.32		
10.วราพร สิมมา (2552)	1.53		
11.ภานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย (2555)	4.84		

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis Test

1.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนการสอนกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

models	N	Mean Rank
d รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านพุทธิพิสัย	31	59.55
รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านจิตพิสัย	12	93.08
รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้น การบูรณาการ	85	62.27
Total	128	

	d
Chi-Square	7.985
df	2
Asymp. Sig.	.018

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable:

models

สรุปได้ว่า ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันจะทำให้ค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างกับค่าขนาดอิทธิพลของรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

Ranks

grade	N	Mean Rank
d ประถมศึกษา	46	64.46
มัธยมศึกษาตอนต้น	49	66.62
มัธยมศึกษาตอนปลาย	22	62.41
การอุดมศึกษา	11	59.41
Total	128	

Test Statistics^{a,b}

	d
Chi-Square	.438
df	3
Asymp. Sig.	.932

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: grade

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติของ Kruskal-Wallis พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาคผนวก ฉ

รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

รายงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2561 จำนวน 128 เรื่อง

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2544

วรรณกร หมอยาดี. (2544). ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มคณะ ผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรรณภา คงคาประเสริฐ. (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

อนุชิต ธรรมานิตย์. (2544). การใช้กิจกรรมกลุ่มเกมแข่งขันเพื่อส่งเสริมความรู้ด้าน ไวยากรณ์และความสามารถในการเขียนอนุเจตภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2545

จารุวรรณ อำนวยสมบัติ. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและ ความเชื่อมั่นในตนเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กักับการสอนแบบเดิม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกัน เรียนกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2546

เกษมศรี ศุภสรณาคม. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนการสอน แบบร่วมมือ (STAD) กักับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

- เดชา เซ่ง. (2546). การใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ช่วยความหมายเพื่อเพิ่มพูน
ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รวีพล อุ๋นลอย. (2546). ผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือวิทยา จังหวัด
ขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วงเดือน ปอศิริ. (2546). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อารดา กันทะหงส์. (2546). การใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดีเพื่อส่งเสริม
ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์. วิทยานิพนธ์
ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2547

- ชลวิภา เพื่องกาญจน์. (2547). การใช้กิจกรรมแผนผังความคิดเพื่อเพิ่มพูนความสามารถ
ทางภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐรณันต์ คำใจวุฒิ. (2547). การใช้การเรียนแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเขียน
ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคี
วิทยาคม จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงราย.
- ทวีญญา เนคมานุรักษ์. (2547). การศึกษารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
โดยวิธีสตอรี่ไลน์สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิตา แก่งศิริ. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ 4MAT
กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
กำแพงเพชร.
- ละมัย โคตรโสภณ. (2547). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการประยุกต์ใช้วิธี
ร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

เวียงชัย พิมพ์ศรี. (2547). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยบูรณาการหลักการจัดกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปกับกิจกรรมบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2547). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 Mat System. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2548

กฤติยา อริยา. (2548). การใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการ ฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ (หลักสูตร 5 ปี) ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

ชลรส แก้วสมนึก. (2548). ผลของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 4MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ภาวดี จิตตามัย. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC และจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนเพื่อการสื่อสารแบบ 3Ps. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รัตนา ทองคำพันธ์. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนเซนต์หลุยส์ ที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุนิสา เกียวกุล. (2548). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยวิธีการสอบแบบ 4MAT. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อรพิน นาแสวง. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟัง เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุตรธานีที่เรียนโดยการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2549

- กชนันท์ ช่มอาวุธ. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัด นครปฐม ที่สอนด้วยเทคนิค CIRC กับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ฉัตรสุดา พิมพ์า. (2549). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ในการเรียน แบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครูของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นที่ที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ถาวร แก้วสีหาบุตร. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5) โดยการจัดกิจกรรมแบบร่วมมือกันเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนตรี นิวัฒน์วงศ์. (2549). ผลของการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ความหมายเพื่อเพิ่มพูน ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เยาวเรศ งานดี. (2549). การใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- วงเดือน ร่มโพธิ์. (2549). ผลการสอนโดยใช้แผนผังใยแมงมุมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ลำอาง เรืองไทย. (2549). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อาทิตยา ปัญญา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและ ความสามารถในการวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนรู้ แบบร่วมมือกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2550

รสริน ป้อมสาหร่าย. (2550). ผลของการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

สายใจ ชลินทรวัฒน์. (2550). ผลของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2551

ขวัญใจ นวลปาน. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT) แบบการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.

ชัชวาล แสงจักรวาล. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและพฤติกรรม การทำงานกลุ่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ชูจิตร เนื่องโนราช. (2551). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธิดาพร วิระยมานวงษ์. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw และเทคนิคการสอนอ่านตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

พัชรินทร์ ก้างออนตา. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผังความคิดและการเรียนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

- เรืองโร พรหมบุตร. (2551). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วิจิตรา แจ้งพร้อม. (2551). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ
และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน
ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแผนผังกราฟิกกับการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุภัทรา ไชยสัตย์. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แผนที่
ความหมายกับวิธีสอนอ่านตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุภา ศรีงาม. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา โดย การเรียนแบบสตอรี่ไลน์.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อนิษฐา อุ่นชัย. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษ เจตคติ และพฤติกรรมการรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อรญา จงตั้งสัจกุล. (2551). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ
ทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือ
แบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ STAD : STUDENT TEAM ACHIEVEMENT DIVISION) กับวิธี
สอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- อุไรวรรณ กองสีหา. (2551). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรมแบบร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิคการแข่งขันเกมเป็นทีมของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2552

- ชิสา บุญเจริญ. (2552). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเดาความหมายของคำศัพท์
ภาษาอังกฤษจากบริบท และทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน
โดยใช้รูปแบบการประสบความสำเร็จเป็นทีมกับรูปแบบการสอนแบบบรรยาย.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

- นพดล สันธิศิริ. (2552). การศึกษาความเข้าใจ และเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการสอนโดยใช้แผนภูมิความหมาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- พัชยา สุขพัชรภรณ์. (2552). การใช้กิจกรรมแผนผังความคิดเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยุภาพร ปาวงศ์. (2552). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยเทคนิคแผนภูมิความหมายและการเรียนแบบร่วมมือ โปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วรภาพร สิมมา. (2552). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ปวส. 2 วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้วิธีแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานและวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมสมร ทีภูเวียง. (2552). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบ CIRC ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2553

- กรศิริ ศิริแก้ว. (2553). ผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ชลธิชา ถานกางสุ่ย. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชติ. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสลับสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

- ณภัทริน เกาพาน. (2553). การศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโรงเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นภาไล ตาสาโรจน์. (2553). การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างวิธีสอนโดยใช้ผังกราฟิกกับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิมพ์ศุภางค์ พลศึก. (2553). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (เอส ที เอ ดี) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- วัฒนกร สายมี. (2553). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบร่วมมือ (ซี ไอ อาร์ ซี) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- วัลภา ศรีสุข. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติกับการสอนโดยใช้เกม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุนีย์พร วรรณกุล. (2553). การเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์สมุทรสาครที่ได้รับการสอนแบบการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- เสาวณีย์ พิมพ์ดี. (2553). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการมีส่วนร่วม โดยใช้วิธีเรียนแบบกลุ่มแข่งขันแบ่งตามผลสัมฤทธิ์ (STAD) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2554

- กัญญา แสงสว่าง. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปา (CIPPA MODEL) กับรูปแบบการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT). วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สังวาลย์ วิริจินดา. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC กับการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารแบบ 3Ps. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- แสงทอง คำเสื่อ. (2554). การใช้ผังความสัมพันธ์ของความหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความคงทนในการจำคำศัพท์ และความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2555

- ช่อเพชร พันธุ์แสง. (2555). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- พระมหารยรง ลั่นลอด. (2555). การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กับการสอนโดยใช้แนวคิดวิถีธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พิมพ์พิชชา พูนประสิทธิ์. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ภานรินทร์ ประสงค์สกุลชัย. (2555). การใช้กิจกรรมการสื่อสารร่วมกันกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคม ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

- รุ่งโรจน์ ขอบหวาน. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบแผนผังทางปัญญากับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิทวินทร์ ประทังคติ. (2555). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ความฉลาดทางอารมณ์และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ แบบ Jigsaw และ CIRC. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- สดใส ชุมปัญญา. (2555). ผลการใช้กลยุทธ์ปัญหา ร่วมกับเทคนิค CIRC ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สมบัติ คำมูลแก้ว. (2555). การใช้แผนผังความคิด ร่วมกับการอภิปรายกลุ่ม เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการพูดนำเสนอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพรรณิกา วงศ์ราชา. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI กับการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- สุนันท์ บินไธสง. (2555). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- เสาวณี พรหมนิล. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Reading และความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BBL กับกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบ TAI. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.

อรอนงค์ อ่องไโล่. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอี่ยมพานิชวิทยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2556

- กัญญา สัพโส. (2556). ผลการเรียนรู้แบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- เกศรา อินทะนนท์. (2556). ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เทพรัตน์ ผลฤทธิ์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- ธันวา ชัยแก้ว. (2556). การใช้กิจกรรมผังความคิดเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านพุทธศาสนาภาคภาษาอังกฤษและเจตคติของพระนิสิต. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนตรรวา ศรีสิน. (2556). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรพิมล บุบผาโสภา. (2556). ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R ประกอบกับการใช้ผังกราฟิก. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิมพ์เนตร เทพปัญญา. (2556). การใช้กิจกรรมผังสัมพันธ์ทางความหมายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- รุ่งตะวัน สังฆทิพย์. (2556). การเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนน้ำพองศึกษา ที่ได้รับรูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดมโนคติของ Bruner กับ การสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฤทัย สำเนียงเสนาะ. (2556). ผลของการใช้แผนภูมิความคิดต่อความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรภาพร ชันพล. (2556). การใช้เทคนิคเอส ที เอ ดี เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรพินทร์ เพี้ยพล. (2556). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ เรื่อง ทักษะการอ่าน (Reading) ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่าง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้ตอบทางสรีระ และ การจัดกิจกรรมกลุ่ม ร่วมมือแบบจิ๊กซอร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2557

- กมลพัฒน์ ไชยสงคราม. (2557). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงาน จิ๊กซอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุตรธานี.
- กิตติรงค์ บุญคง. (2557). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมุติตามสถานการณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- ขวัญชัย สิงห์โท. (2557). ผลของการสอนวัฒนธรรมโดยการอ่านแบบเน้นมโนทัศน์ที่มีต่อ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์. (2557). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

- จุฑามาศ คำวิสิทธิ์. (2557). *การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ฐาปนี สิงห์นนท์. (2557). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD และแผนที่ความคิดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.
- ทาริกา อุดเทพ. (2557). *การใช้เทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี ร่วมกับนิทานพื้นบ้านของประเทศ กลุ่มอาเซียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ และความรู้ด้านวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธิดาพร กำทองดี. (2557). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้เทคนิคจิกซอว์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- พนิดา จิตรจรัส. (2557). *การศึกษาศาสนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มสัมพันธ์ STAD และที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบต่อบทเรียน JIGSAW*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- พิชญภา อินธิแสง. (2557). *การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะการคิด วิเคราะห์และความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิมพ์พร พยุหะ. (2557). *การใช้การอ่านแบบจิกซอว์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มนทกานต์ พิบูลแถว. (2557). *การศึกษาศาสนาความสามารถในการอ่าน-เขียนและจูงใจต่อการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลโพธาราม ด้วยวิธี สอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มสัมพันธ์ (STAD)*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

- รมณ คำมา. (2557). การใช้รูปแบบการสอนด้วยบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- รุ่งอรุณ จันทร์สว่าง. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และ ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Part of Speech ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ร่วมมือแบบทีม (TAI) กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL). วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- สัจจา พรหมเสนห์. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การสอนแบบ เอ อาร์ ซี และกิจกรรมแผนผังความคิด ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- สุภาววรรณ อินตะแก้ว. (2557). การใช้เกมการแข่งขันระหว่างกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรู้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อมฤต จันทร์เกษร. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้าน การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียนรู้แบบ 4MAT และ การเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรทัย หังษาบุตร. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี และกิจกรรมแผนผังความคิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุตรธานี.
- อรัญ มูลบุญ. (2557). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2558

- จूरินารถ วังคะฮาด. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้แผนผังความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.

- ฉมนต์อร ทองยัง. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดและการสอน ตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ฉัญญภัทร์ ศรีสวัสดิ์. (2558). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์และเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ การสอนเน้นความจำ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวลสมร ชูสโมน. (2558). การพัฒนาความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ผังสัมพันธ์ช่วยความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- นำชัย แยมไสว. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC และการเรียนเพื่อการสื่อสารแบบ 3Ps. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มัลลิกา มานันท์. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง วัฒนธรรมประเทศตะวันตกที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขัน (TGT) กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศูนย์อำนวยการเครือข่ายกุ่มลุมลุม 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ศรีเพ็ญ ศรีทอง. (2558). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ วิธีการจัดการ เรียนรู้แบบ 4 เอ็มเอที (4MAT) กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2559

- ทัศนีย์ ก่อแก้ว. (2559). ผลของการสอนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนตาพระยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.

- นุชนารถ วรสมบัติ. (2559). ผลการจัดกิจกรรมชุมนุมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- รุ่งนภา เพี้ยพล. (2559). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการใช้กรอบมโนทัศน์ที่ส่งผลต่อความคิดรวบยอด เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- รายชื่องานวิจัย ปี พ.ศ. 2560**
- กุลธิดา แก้วตาบุศย์. (2560). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค CIRC ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- จันจิรา จันทสุทธิบวร. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ณัฐภัทช์สร สมบัติ. (2560). การศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับแผนผังกราฟิก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- นันทพร รารักษ์. (2560). ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- ปัทมา อ่อนน้อม. (2560). การพัฒนาความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิค CIRC กับวิธีปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พัชรนันท์กรณ สำรองพันธุ์. (2560). ผลการสอนอ่านประกอบเทคนิคผังกราฟิกที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

- พิชญภา กล้าวิจารณ์. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พุดินา ปัตถานัง. (2560). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้
แบบสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.
- ศรารุณี เวียงอินทร์. (2560). การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเนื้อหาตามบริบท
ท้องถิ่นโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.

รายงานวิจัย ปี พ.ศ. 2561

- ชุติมา คล้าภิบาล. (2561). การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครราชสีมา.
- นันทิยา ประจันทร์เสน. (2561). ผลของการสอนอ่านโดยใช้ผังกราฟิกที่มีต่อความเข้าใจ
ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบญจมราช
รังสฤษดิ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- เพ็ญภา พิณจิกิจ. (2561). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนแบบ QAR และ
เทคนิคผังความคิดเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนภยา พรหมประศรี
วัน เดือน ปีเกิด	7 มิถุนายน 2535
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	191 หมู่ 4 บ้านโพธิ์ใหญ่ ตำบลบ้านโพธิ์ อำเภอโพธิ์นาแกว จังหวัดสกลนคร 47230
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโพธิ์วัฒนาวิทยา อำเภอโพธิ์นาแกว จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2551	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านโพธิ์วัฒนาวิทยา อำเภอโพธิ์นาแกว จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2554	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโพธิ์พิทยาคม อำเภอโพธิ์นาแกว จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2558	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) สาขา ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2564	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการวิจัย และพัฒนการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร